

A woman with dark hair and dramatic eye makeup is shown from the chest up. She is wearing a dark leather headband with goggles and a large, ornate metal key is held in her right hand, partially obscuring her face. The background is dark and moody.

CĂRȚILE • ARVEN

Lavinia Călina

Ultimul avanpost

Lavinia Călina

Ultimul Avanpost

Volumul 2
Vânătoarea

EDITURA HERG BENET
2015

HERG BENET
P U B L I S H E R S

© 2015 Lavinia Călina

© 2015 Cărțile Arven

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare
cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie
întâmplătoare,
fie presupune o intenție artistică din partea autorului.

Cărțile Arven: un trademark

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-763-005-3

ISBN Print: 978-606-8530-92-5

CĂRȚILE • ARVEN

Reproducerea integrală sau parțială a textelor nu este
permisă
fără acordul scris al deținătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

PRIMA PARTE

*Welcome to the new world
Open up the gates of paradise
So let's get cynical
Run into a new maze
Open up your minds
and soon we'll all
Be drop dead cynical.*

(Amaranthe – Drop Dead Cynical)

CAPITOLUL 1

Viața înseamnă o scară cu multe trepte ce trebuie urcate pe rând. Câteodată te mai împiedici, mai faci un pas înapoi, dar important e să continui. Să sperii să ajungi cât mai sus, iar în toată această nebunie să nu uiți de unde ai plecat. Există totuși oameni care nu mai vor să privească înapoi, pe care îi orbește dorința de putere și care ar face orice, sau ar trece peste oricine, ca să ajungă acolo unde și-au propus.

Un astfel de exemplu este Nicolae Rădulescu. De când era adolescent, visa să fie un om important, o știa în adâncul sufletului și nimic nu l-ar fi putut opri. A fost mereu un elev de nota zece, preferatul profesorilor, până și în facultate s-a făcut remarcat. A studiat management și relații cu publicul, iar teza lui de doctorat a fost mult timp lăudată de toți specialiștii de profil. Era mândru de ce realizase, nu multe persoane de vârsta lui – avea 32 împliniți – se puteau lăuda cu un post de consilier în cadrul M.A.I.

De câteva luni, preluase un proiect important. Avusese mult de furcă, pentru că în urmă cu ceva timp proiectul suferise grave pierderi materiale și financiare. Cei de la conducere au vrut să renunțe și să ia totul de la zero, dar nu și el. Nu, el a adunat rămășițele, a pus totul cap la cap, asemeni unui imens puzzle, și s-a străduit din răspuțeri să le demonstreze tuturor că situația încă putea fi salvată. Într-un final reușise, iar în seara asta avea să culeagă laurii pentru munca depusă.

Cu două săptămâni în urmă, semnase un contract important. Reușise să obțină finanțarea necesară pentru a implementa un test pe 2000 de persoane, iar dacă totul mergea conform planului, până la jumătatea anului viitor totul avea să reîntre pe făgașul normal. Ca și cum nimic rău nu s-ar fi întâmplat.

Important e să nu renunți niciodată, spusese el într-un interviu. Să dai tot ce e mai bun pentru bunăstarea semenilor tăi și să îți faci treaba cu seriozitate, maturitate, și să ai încredere în echipa ta. În final trebuie să te lupți ca totul să iasă perfect.

Perfect era cuvântul de ordine și în seara aceasta. Nu încăpea îndoială. Își petrecuse ziua alegând cel mai sobru și elegant costum. Închiriasse un apartament luxos în hotelul ce găzduia evenimentul și, pentru că era o seară importantă, ceruse expres ca dormitorul să aibă vedere spre mare. Dorința i-a fost respectată întocmai.

Cu puțin timp înainte de a coborî în sala de conferințe, Nicolae își petrecu câteva minute bune pe balcon, admirând peisajul. Marea era agitată, iar valurile puternice loveau brutal digurile de protecție. Își mută privirea spre celelalte clădiri din jur. Poate că dacă nu ar fi fost acestea, priveliștea ar fi fost și mai frumoasă. Dar nu mai conta. Întreaga Capitală era acum la picioarele lui. Seara avea să fie una memorabilă, cea mai importantă din viața lui. Își luă inima în dinți și coborî.

Prezentarea a durat undeva la patruzeci de minute, iar la final oamenii l-au aplaudat. Pentru eforturile depuse, a fost desemnat Cetățean de Onoare al Capitalei și a primit o diplomă. Probabil că a ținut și un discurs plictisitor și a închinat un pahar de șampanie cu toți cei prezenți, nu știu. Îmi scăpase din vizor în momentul în care părăsise camera. Doar când ea s-a apropiat am putut să aud ce vorbea.

— Angela Stan, spuse ea probabil întinzându-i mâna pentru a face cunoștință. Redactor șef la *Vocea Capitalei*.

— Încântat, îi răspunse el.

— În primul rând, dați-mi voie să vă felicit pentru discursul dumneavoastră și pentru munca depusă în folosul Regatului.

— Vă mulțumesc, doamnă – domnișoară?

— Domnișoară, surâse afișând zâmbetul ei cel mai seducător. Am fost profund impresionată de decizia dumneavoastră de a duce totul la bun sfârșit. Mai ales după ce au circulat acele zvonuri despre incursiunile rebelilor, care au dat totul peste cap.

— Pagube minore, o asigură el. Nimic ce nu se putea repara. Ba mai mult, gestul lor a sporit dorința de a lucra în sistemul nostru de securitate. Datorită acelor întâmplări... să le zicem nefericite, am reușit să aducem în atenția familiei regale importanța proiectului. Desigur, nu spun că armata nu le poate face față, dar ați văzut și dumneavoastră că avem de-a face cu oameni fără milă, ce nu se dau în lături de la nimic.

— Așa este.

— Desigur, noi am vrea să existe o cale pașnică de a ajunge la un acord cu acești rebeli. Doar că, din păcate, ei sunt îndoctrinați de regimurile democratice din afara granițelor.

— Credeți că au contact cu liderii țărilor din vestul Europei?

— Probabil, îi spuse el ferm. Altfel nu îmi explic cum un român, un om, un patriot ar putea curma viața atâtor altora, atâtor semeni de-ai lui. Mă tem că propaganda străină își face simțită prezența și în regatul nostru.

— Oribil! accentuă ea pe un ton compătimator.

— Dar să nu stricăm această seară minunată aducând în discuție niște evenimente tragice.

— Îmi cer scuze, nu intenționez să...

— Nicio problemă, o liniști. Înțeleg nevoia celor din presă de a fi la curent cu tot ce se întâmplă, de a căuta răspunsuri. Dar puteți da asigurări în articolul de mâine din ziarul dumneavoastră că toți românii pot dormi liniștiți. Atât familia regală, cât și cei din conducerea Regatului Unit al Țărilor Române îi vor apăra de oricine și orice.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat. Și pentru tot ce realizați pentru noi. Sunt sigură că articolele de mâine vor fi pline de știri și informații despre această seară. Numele dumneavoastră va fi pe prima pagină.

Ce dracu' faci? Nu te da de gol, mi-am zis în minte și am încercat să ignor poziția inconfortabilă în care stăteam de patru ore. Îmi amortiseră picioarele, dar nu mă puteam mișca.

— Să lăsăm formalitățile deoparte, am auzit din nou vocea lui. Cred că am vorbit destul despre muncă. Să trecem la lucruri mai plăcute. Dansați?

— Cu cea mai mare plăcere, reacționează jurnalista, cu bucurie în glas.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am rugat ca fata să se grăbească. Odată ajunși pe ringul de dans, nu am mai putut înțelege mare lucru din conversația lor. Valsul enervant le acoperea vocile. Fără să vreau, mi-am adus aminte de o anumită perioadă din viața mea, când pentru mine astfel de evenimente erau la ordinea zilei. Petreceri, mese festive, evenimente, sărbători oficiale, toate păreau acum a face parte dintr-o viață anterioară. O viață pe care mă chinuiam din greu să o dau uitării, pentru că altfel se desfășurau zilele mele acum. Am alungat din minte acele imagini din trecut, trebuia să mă concentrez asupra situației prezente.

Am mai prins mici frânturi din conversația celor doi. Și-au spus lucruri banale, și-au complimentat unul altuia ținuta și abilitățile de dansatori. Au petrecut următoarele două ore unul în compania celuilalt, el a invitat-o să ia loc la masa lui, iar eu m-am bucurat enorm când s-au îndepărtat de orchestră și am putut din nou să-i aud perfect.

Nu încăpea îndoială că ea reușise să-l cucerească, o puteam simți în tonul vocii lui, era fascinat de noua lui parteneră. Au schimbat în timpul mesei diverse păreri pe teme actuale, au discutat despre lucruri banale și și-au

făcut mici confesiuni printre paharele de vin. Credeam că o să mor de plictiseală ascultând toate tâmpeniile astea, dar discuția lor se întrerupse brusc. Nu puteam să văd ce se întâmpla în sala respectivă, puteam doar să îi aud. Amândoi salutară pe cineva, iar când răspunsul noului venit ajunsese la urechile mele, am înghețat.

Ai urât vreodată pe cineva atât de tare, încât doar gândul că acea persoană respiră același aer cu tine îți întoarce stomacul pe dos? Glasul lui să îți poată deregla concentrarea și tot ce îți dorești e clipa în care să îi plantezi un glonț între ochi?

Respiră adânc. O să fie bine.

Îi cunoșteam vocea dintr-o mie. Alex! Știam că era în viață, îl mai văzusem la televizor, dar în ultimele șapte luni nu avusesem ocazia să ne întâlnim. Nici acum nu stăteam față-în-față, dar glasul lui îmi activa toate simțurile, iar un val de furie nebună mă cuprinsese când am realizat că el era prezent în acea clădire. Am respirat adânc de câteva ori. Nu venisem aici pentru el. Curând avea să vină și vremea lui, dar nu în noaptea asta.

Conversația lor a fost una scurtă și formală. M-am bucurat în sinea mea când s-a îndepărtat, căci am putut să fiu mai atentă la ce aveam de făcut. Am mai avut de așteptat aproape două ore până când cei doi s-au retras în apartamentul lui închiriat.

Probabil bărbatul era în culmea extazului, atât de la emoțiile trăite, de la paharele băute, dar și de la runda de sărutări pasionale pe care o avusese în lift cu noua lui cucerire. Am încercat să nu vomit când i-am auzit replicile de agățat. M-am poziționat mai bine. În curând aveau să intre în raza mea vizuală.

De cum ajunseră în dormitor, Nicolae le ordonă gardienilor să iasă afară și să nu-i deranjeze până dimineață. Privirea mi s-a oprit puțin pe imaginea femeii. Avea părul brunet,

pielea albă, ochii intens machiați cu negru și o rochie tot neagră, elegantă. Nu purta multe bijuterii, doar o pereche de cercei din argint și o brățară finuță. Au mai ciocnit un pahar de alcool și s-au sărutat de câteva ori.

— Nici nu știi cât mă bucur că ai acceptat invitația mea, îi spuse el.

— Plăcerea e de partea mea. M-au emoționat profund vorbele dumneavoastră, pardon, am vrut să spun vorbele tale... am uitat că mi-ai cerut să renunț la formalități. Și spuneai că totul va începe de luna viitoare, mă refer la primii 2000 de soldați ce s-au oferit voluntari...

— Da, dar hai să nu mai discutăm despre asta.

Se putea vedea de la o poștă că își pierdea răbdarea. Se apropie și începu din nou să o sărute. Ea îl trase mai aproape și îl întoarse cu spatele către fereastră. Mușchii mi s-au încordat, așteptarea avea să ia sfârșit. Ea îl sărută cu aceeași pasiune, apoi îi șopti senzual la ureche.

— Și copiii din Centrele de Formare? Și ei s-au oferit voluntari?

— Poftim? Întrebă el surprins.

— Acum!

Ultima replică nu îi mai era adresată lui, ci mie. Îl avusesem în vizor de când revenise în dormitor. Degetele mele au strâns arma în momentul în care am apăsat pe trăgaci. Glonțul își urmă traiectoria, despică aerul în două, trecu prin fereastra dormitorului și se împlântă în capul bărbatului. În final, fata avusese dreptate, seara asta avea să fie una memorabilă, iar dimineața numele lui va apărea peste tot în presă.

— Ce ți-a luat atâta!

Mi-am dat ochii peste cap. Voiam să-i răspund, dar la ce bun, oricum ea nu mă putea auzi. Am mai urmărit-o câteva minute prin luneta armei. A cotrobăit prin lucrurile personale ale bărbatului și a îndesat ceva în mica poșetă pe

care o avea la ea. Mi-a făcut un semn și am știut că trebuia să mă pun în mișcare. Cu o viteză specifică celor ca mine, am dezasamblat arma și am pus-o într-un rucsac. Mi-am tras gluga hanoracului pe cap și am coborât pe scara de incendiu.

Odată ajunsă în stradă, mi-am pierdut urma prin mulțime. Deși era o noapte de iarnă friguroasă, Capitala era plină de viață. Mașinile circulau în toate direcțiile. Un domn nervos la volanul unui bolid claxona întruna pietonii. O dronă de supraveghere se vedea la capătul străzii, așa că m-am văzut nevoită să cotesc pe o stradă laterală. Am așteptat să treacă și mi-am reluat traseul până la depoul aflat în port.

Marea părea mult mai calmă acum, iar lumina lunii se reflecta pe suprafața apei. Mi-am aruncat rucsacul peste un gard de sârmă, apoi m-am prins cu mâinile de el și l-am escaladat. Un câine aflat în curtea respectivă începu să mă latre. Asta îmi mai trebuia, să fiu sfâșiată de un dulău.

— Taci naibii! am strigat eu în direcția lui.

Nu reprezenta un pericol, era legat. Totuși gălăgia putea atrage atenția cuiva. Am deschis rucsacul și am scos un sandwich. De cum simți mirosul de cârnați, câinele păru a se potoli. Deși mă durea inima să renunț la singura masă pe care o puteam lua azi, i-am aruncat lui mâncarea mea.

— Sper că ești fericit, am să mor de foame pe tren.

Mi-am continuat drumul până în zona de încărcare a mărfii. Am așteptat în întuneric cam un sfert de oră, să-și facă apariția. Două persoane se îndreptară în direcția mea. Un ins înalt cam la 1,80, îmbrăcat într-o salopetă murdară, îmi făcu semn.

— Ai găsit ceva? am întrebat-o eu ieșind din umbră.

— Câteva hârtii neinteresante, spuse fata. Un hard extern pe care nu am avut cum să-l verific și un card de acces pentru o instituție, cred.

— O să vedem când ajungem la avanpost dacă a meritat sau nu. Deci care e ruta?

Mi-am îndreptat privirea către bărbat, căci el avea să ne asigure transportul. Între timp, i-am pasat rucsacul fetei, iar aceasta a scos niște haine din el. Își dădu peruca jos și își desfăcu părul blond. Bărbatul se stânjeni când ea își descheie rochia elegantă și și-o scose. Îmi aruncă rochia în brațe, apoi îmbrăcă o pereche de pantaloni, un hanorac și niște mânuși de culoare închisă.

— Să-ți bagi picioarele în el de frig! Înjură Elize. Mi-a înghețat curu' până aici!

Am mototolit rochia și am pus-o în rucsac. Era deja a doua misiune în care mergeam împreună, dar încă mi se părea ciudat modul în care colega mea își schimba comportamentul. Trecea repede de la un limbaj decent, elegant, la unul nu tocmai adecvat.

În ceea ce privește frigul, avea dreptate. Fusesse o iarnă geroasă și avea să mai fie, pentru că era doar mijlocul lui ianuarie. Chiar dacă în Capitală nu ninge, termometrul tot arăta câteva grade în minus. Mi-am mutat privirea spre tip.

— Deci?

— Deci, ce? se fâstâci el luându-și într-un final ochii de la Elize.

— Ni s-a spus să venim aici. Cum ajungem mai departe, la avanpost?

— A, da! Păi, uite cum stă treaba, e destul de complicat. În douăzeci de minute pleacă un transport. Vă pot strecura în ultimul vagon. Oricum, în primele șapte nu puteam, căci e țitei pentru export, dar în ultimele două sunt animale pentru o firmă de cosmetice din Arad. Trenul merge spre Severin, dar voi nu veți ajunge până acolo. În patru e cod portocaliu de ninsoare, acum două zile a nins puternic, se circulă cu restricție pe ruta aceea. Înainte de Drobeta Turnu

Severin, la Balota, mai exact, există un deal cu o înclinație de 27%.

— Ce înseamnă asta? îl întrerupse Elize.

— Neesențial. Panta e abruptă, iar cu toate ninsorile din ultimele zile trenul va opri înainte de acesta. Angajații trebuie să verifice sistemul de frânare. Atunci va fi momentul în care voi două trebuie să coborâți. Încercați să nu adormiți, altă oprire până la Severin nu va mai fi și, credeți-mă, nu vreți să ajungeți acolo.

— De ce? am întrebat eu.

— Porțile de Fier, îmi răspunse Elize. Punct de trecere al graniței, deci în zona aceea se fac controale serioase. Stați fără grijă, ne descurcăm noi cumva. Mulțumim!

L-am urmat pe bărbat prin întuneric, până la vagoanele de care amintise. Cu toată gălăgia pe care animalele o făceau, nimeni nu a sesizat când a deschis ușa vagonului. Ne-a explicat pe fugă cum se acționează zăvorul pe dinăuntru. Nici nu am ajuns să ne luăm rămas-bun sau să-i mulțumesc de ajutor, și se și făcu nevăzut.

Animalele din cuști începură să se agite când ușa s-a închis. Mi-am dus mâna la gură, mirosul era insuportabil, un amestec îngrozitor de blănă udă și rahat. Elize se împiedică de ceva și începu să înjure. Un sunet asemănător cu cel scos de o pisică nervoasă se auzi din una dintre cuști. Era prea riscant să aprindem vreo lanternă, așa că ne-am ghemuit fiecare pe unde a putut și am așteptat ca trenul să se pună în mișcare. Mi-am băgat mâinile în buzunarele hanoracului. Deși aveam mânuși, degetele îmi înghețaseră.

Am stat amândouă în liniște până ce am simțit o zdruncinătură puternică și sunetul unui fluier. Trenul se puse în mișcare, moment în care animalele începură a se agita din nou. Printre crăpăturile de la aerisire, am putut să observ cum șirul de vagoane ieșea din depou și lăsau

Capitala în urmă. Când ne-am îndepărtat suficient de oraș, am căutat prin rucsac după lanternă.

Imaginea ce se ivi în fața noastră era cu mult mai cumplită decât îmi imaginasem. Sute de ochișori speriați ne priveau din spatele unor gratii de metal. Pui de iepure, căței, pisici și câțiva porcușori de guineea stăteau înghesuiți în niște cutii cu zăbrele, pline de mizerie.

— Ce dracu' fac cu atâtea lighioane? am întrebat eu confuză.

— Sunt pentru o fabrică de cosmetice, răspunse Elize supărată. Ce crezi că fac cu ele? Sunt pentru teste dermatologice.

— Grozav! În regatul ăsta toți suntem niște cobai.

Elize deschise una dintre cuștile aflate lângă ea și scoase un cățeluș micuț, alb. Acesta începu să schelălăie și se ghemui în poala fetei. Văzând cum bietul cățel tremură din toate încheieturile, Elize își deschise hanoracul și-l acoperi.

— Ce faci?

— Îl încălzesc. Nu vezi cum îi transportă? Cretinii naibii! Sunt doar niște puiuți, merită să fie cu mama lor, nu să moară p-aici de frig.

Am privit-o câteva clipe cum mângâie câinele, apoi mi-am căutat țigările și mi-am aprins una. I-am pasat pachetul colegei mele și ea îmi urmă exemplul.

— Știi că și cei care produc țigările făceau cândva teste pe animale? am tachinat-o.

— Stt! îmi făcu ea semn să tac și-i acoperi urechile câinelui.

— Mda, sigur a înțeles ce am zis.

— Nu o băga în seamă, e doar geloasă că noi ne înțelegem bine.

Evident, deja nu mai vorbea cu mine, ci cu noul ei prieten. Am desfăcut dopul unei sticle de plastic pe care o purtasem cu mine și am luat o gură zdravănă de tărie. Băutura avea

un gust înțepător și mirosea oribil. Totuși îmi era frig și rachiul respectiv era singurul lucru la îndemână pentru a ne mai încălzi.

— Poftim, am zis și i-am pasat sticla.

— Chestia asta e groaznică, se strâmbă după vreo două înghițituri.

— Nu-mi zi mie. O am de la Andrei. Dacă vrei să te plângi cuiva, atunci sună-l pe el.

— Am să-i reproșez când o să vină după noi.

— El vine?

— Cred că da. Sigur pe el îl trimite Eva. Oricum, fii pregătită să dai notă explicativă când ajungem, pun pariu că iar e întoarsă pe dos. Deja o aud cum țipă la noi: *Echipa 2 Pavilion C la raport!*

Fără să vreau, am izbucnit în râs. Elize o imita foarte bine, dar avea și dreptate. În avanpost existau trei pavilioane de operare, fiecare condus de altcineva. Eva era cea mai a dracu' dintre toți, și, nu știu cum, dar când m-au adus am nimerit fix în subordinea ei. Probabil norocul meu cel megafantastic și-a spus din nou cuvântul.

Când Emil mi-a făcut cunoștință prima dată cu ea, am crezut că va fi totul bine. Eva era o tipă de aproape douăzeci și nouă de ani, înaltă, elegantă, ochii mari, verzi. Avea părul scurt și vopsit albastru. Poate chestia asta m-a derutat și m-a făcut să cred că e de treabă. Doamne, cât m-am înșelat! De fapt era diavolul în persoană.

Mereu era nemulțumită de rezultatele misiunilor noastre, ale tuturor, nu doar ale mele. Când făcea câte o criză, vocea ei se auzea în tot avanpostul. Ajunsesem să tremur de frică atunci când eram chemată în biroul ei. Mai degrabă mă împușcam singură în picior decât să port o discuție cu ea.

— Indiferent de ce o să zică proasta aia, eu sunt mulțumită de cum au decurs lucrurile azi, mă încurajă Elize. Pentru o

clipă am crezut că am sfeclit-o rău. Nu știu dacă ai auzit în cască, sau dacă l-ai recunoscut, dar...

— Ba l-am auzit, am spus eu nervoasă și am mai luat o gură de tărie. Mi-am pierdut și pofta de mâncare când am realizat că era Alex. Am crezut că o să vomit.

— Pentru cineva cu implanturi, ai un stomac foarte sensibil, mă tachină ea. Credeam că voi sunteți indestructibili.

— O, da! Vezi să nu!

— Mă gândeam că o să mă recunoască, continuă ea pe un ton mai serios.

— Cine, Alex? am început din nou să râd. De ce naiba te-
ar recu...

O privire rece și serioasă din partea ei mă făcu să-mi mușc buzele. Pe moment uitasem că în trecut împărțisem cu ea mai mult de o țigară și o sticlă de alcool. Recent împărțeam și aceeași cameră la avanpost, din ordinul Evei.

Cu multe luni în urmă, când eu și Alex eram într-o delegație la Iași, Elize reușise să se strecoare la o petrecere dată la hotelul în care eram cazați. Pornise un mic scandal în urma căruia unul dintre gardienii mei fusese rănit. În seara aceea nici măcar nu am observat-o. Alex, pe de altă parte, și-a făcut timp să-i prezinte dormitorul. Doar a doua zi, când Dan a...

Nu! mi-am spus în minte. Nu voiam să-mi aduc aminte de el acum, durea prea tare.

Mi-am proptit spatele de peretele metalic și am încercat să-mi găsesc o poziție cât de cât confortabilă. Slabe șanse. Elize continua să mângâie cățelul, care părea să fi adormit în brațele ei.

— Să pui ceasul să sune peste patru ore, i-am amintit eu.

— L-am pus deja.

— Și încearcă să nu te mai gândești la Alex, o să vină și vremea lui.

Îmi zâmbi. Poate aversiunea față de același om ne făcea o echipă excelentă. Ciudat, dar cred că cele mai puternice prietenii au la bază ura pentru un lucru comun. În cazul nostru, ura pentru Alex. Am stins lanterna și mi-am proptit capul pe una dintre cuști. Speram ca somnul să mă fure cât mai repede, iar când aveam să deschid ochii să fi ajuns deja la destinație, căci nu mai suportam mirosul acela groaznic.

Dacă nu ar fi fost furtună în noaptea aceea, probabil viața mea ar fi fost alta. Dar nu, a trebuit să aud tunetele și stropii de ploaie cum băteau în geam. M-am trezit speriată din cauza fulgerelor și m-am ridicat din pat. Desculță, am traversat camera și m-am dus să mă uit pe fereastră.

Celelalte fete, cinci la număr, ce împărțeau camera cu mine, nici măcar nu au sesizat ce făceam, dormeau duse. De când mă născusem, trăisem prin orfelinat, nu cred să am vreo amintire care să nu includă un astfel de loc. Nu știu dacă părinții mei au murit în războiul de care ne mai vorbeau doamnele, sau pur și simplu m-au abandonat fără să le pese de soarta mea. Ei bine, nici mie nu-mi păsa de soarta lor.

De doi ani locuiam aici. Nu știu exact unde anume era aici, dar cel puțin aveam un acoperiș deasupra capului. Cu mâncarea era mai rău, nu prea era. Mai toate fetele care locuiau în acea clădire erau slăbuțe, ca să nu zic rahitice, subnutrite. Nici eu nu reprezentam o excepție, eram doar piele și os. Primeam mâncare o dată pe zi, iar porția mea de obicei o împărțeam cu Tea, una dintre colegele mele de cameră.

Era cu vreun an sau doi mai mică decât mine, cel puțin așa am dedus noi, pentru că nimeni nu ne spusese vreodată câți ani avem. Tea suferea de o boală ciudată. De multe ori o apucau din senin un fel de crize. Începea să tremure, pica pe jos, câteodată buzele ei deveneau vineții, alteori își mușca limba, iar în final își pierdea cunoștința.

O auzisem pe una dintre îngrijitoare spunând că Tea ar fi trebuit tratată de un specialist, dar e lipsă de personal. Evident, cine ar vrea să angajeze mai multă lume pentru a avea grijă de niște copii orfani ce oricum nu aveau niciun viitor?

M-am apropiat de fereastră și am privit cerul negru luminându-se la fiecare fulger. Mă înspăimântau, dar asta nu era nimic. Când am lăsat privirea în jos, am văzut cele două mașini albastre și o dubă albă. Le mai zărisem în urmă cu câteva luni. Veniseră în toiul nopții, la fel ca acum, și luaseră câteva fete cu ei. Tea îmi spusese că le mai văzuse și ea. Mereu când apăreau mașinile respective, dispăreau fete din orfelinat. Nimeni nu vorbea de aceste întâmplări și nimeni nu se mai întorcea, odată luat.

Nu știu ce a fost în capul meu – copil prost – atunci, dar am dat fuga jos, să văd ce se întâmplă. M-am strecurat pe după mobilier și am tras cu urechea la ce vorbeau domnii respectivi cu una dintre îngrijitoare, una grasă și nesuferită.

— Eu v-am așteptat ieri, spuse grasa bosumflată. Da' la câtă nesimțire e pă capu' vostru... Ar fi trebuit nici să nu vă deschid. Să veniți la ora stabilită. Nu să mă treziți în toiul nopții!

— Mai aveți și alte fete mai mari de zece ani? Întrebă un domn răgușit.

— E, da' dracu' știe câți ani au. Da' ce, le țin eu socoteala?

Nu puteam să-i văd prea bine din locul în care eram ascunsă, dar cred că au luat cu ei patru fete. Domnul îi înmână femeii niște acte, pe care aceasta le semnă fără măcar să clipească. Apoi îi dădu un plic cu bani. Ea îi numără bombănind supărată. Nu am înțeles exact, dar cred că i-a reproșat omului că sunt mai puțini decât până atunci.

— Au să fie mai mulți data viitoare, o asigură el.

— Dacă vă mai deschid data viitoare, comentă ea. Că uite ce mizerie ați făcut! Că au intrat derbedeii ăștia cu jegu' de

afară pe covoarele mele. Da' ce, acu' trăbă să curăț și după voi?

Mi-am dat ochii peste cap. De parcă ar fi curățat ea. Sigur dimineață urma să ne pună pe noi să spălăm covoarele și parchetul. Doar că dimineața nu avea să mă mai prindă în acea casă.

Cineva îmi prinse gulerul pijamalei și mă ridică în sus. Am încremenit când am simțit cum mâna soldatului mă împinge spre cei doi.

— Ce darc'lui îi cu tine? țipă grāsana. Au că pun mâna pe boată și te învăț eu să mai tragi cu urechea! Mama ta de pramatie!

M-am zvârcolit în strânsoarea soldatului, dar era cu mult mai înalt și mai puternic decât mine. Știam ce avea să mă aștepte când aceștia ar fi plecat. Grāsana mă mai bătuse și cu alte ocazii. Cred că nu exista fată în întreg orfelinatul care să nu fi încasat bătaie de la ea pe diverse motive.

— Câți ani are? întrebă domnul.

— Iar începem? se răsti ea. De unde dracu' să știu? Vreo opt-nouă.

— Pare măricică, spuse domnul și-i făcu semn soldatului. Dacă tot e curioasă, bag-o și pe ea în dubă, că nu strică una în plus.

Intrasem în panică. Nici nu știam cum să reacționez. Mă uitam disperată spre îngrijitoare, în timp ce soldatul mă împingea spre ieșire. În acel moment, preferam de o mie de ori să mă bată ea decât să intru în dubă. Deși niciodată nu ne-am înțeles, speram că doamna va reacționa în vreun fel, că-i va opri, că va face ceva, orice. Un gest cât de mic.

Eram aproape de ușă când doamna îl prinse pe soldat de mână și-l împiedică să iasă. În sfârșit, mi-am zis eu, bunul simț și compasiunea aveau să triumfe.

— Stai așa! zise ea. Păi ce facem? Plătim patru și luăm cinci? Unde te crezi, mă?! Pă tarlaua lu' tactu? Aici nu faci tu ce vrei.

Domnul scoase un portofel și începu să numere niște bancnote. Gustul amar pe care-l aveam în gură îmi indica clar că bunul simț și compasiunea se duseseră dracu' de mult. Grăsana înșfăcă hapsână banii și-i făcu semn soldatului că poate ieși.

Atunci am început cu adevărat să conștientizez ce se întâmpla. Am început să țip după ajutor și să-l lovesc cu picioarele pe acel individ, dar m-a durut mai tare pe mine decât pe el. Cum putea o fetiță de nici nouă ani să-l împiedice? Mă luă pe sus ca pe un sac de cartofi și mă aruncă în mașină, împreună cu celelalte fete. Corpul meu se izbi de ceva, dar nu am văzut de ce anume. Poate să fi fost un alt copil, căci cineva țipă.

Pentru un scurt moment, soldatul lumină interiorul dubei cu o lanternă și am distins câteva fețe speriate. Nu erau doar cele patru fete luate din orfelinatul meu. Nu. Mai erau câteva pe care nu le mai văzusem niciodată, plus câțiva băieți. Eram sigură că toți au fost racolați din diverse orfelinate.

Lumina se stinse, iar soldatul închise ușile dubei. Toți copiii începură să se foiască, să se împingă, să țipe. Cineva bătea cu pumnii în ușă, iar efectul de turmă ne cuprinse rând pe rând. M-am trezit că-mi izbesc și eu palmele de metal și țip împreună cu ei.

Mă dureau mâinile, probabil se și înroșiseră de la loviturile zadarnice aplicate ușii. Mașina se puse în mișcare, iar câțiva copii se dezechilibrară. Ne-am prăvălit cu toții, unii peste alții. O fetiță exclamă ceva în legătură cu mâna ei, dar nimeni, nici măcar eu, nu-i acordă atenție. Eram prea înspăimântată ca să-mi pese de ea.

În toată nebunia aceea, mi-am făcut cu greu loc într-un colț și-am așteptat să văd ce se întâmplă. Câțiva copii țipau în

continuare, cineva plângea, dar îmi era cu neputință să văd. Inima mea nu bătuse niciodată atât de tare. Cred că sunetul produs de ea se auzea mai intens decât zarva creată în mașină. Totuși, pe măsură ce ne deplasam, iar timpul trecea, țipetele se domoleau. Își pierdură din intensitate până deveniră niște simple suspine. Mi-am lăsat capul pe genunchi și am plâns.

De ce nu putusem să stau naibii în pat? De ce a trebuit să mă trezesc? De ce coborâsem la parter? De ce am auzit tunetele și m-am trezit? De ce a fost furtună în noaptea aceea?

CAPITOLUL 2

Sunetul alarmei mă deșteptă, iar odată cu mine se trezire și animalele. Sute de voci începură să răsună în capul meu amplificând confuzia deja creată din cauza visului. Elize opri dispozitivul, iar în câteva minute vietățile încetară să se mai agite.

Picioarele mele erau amorțite și înghețate. Nu știam pe unde ne aflam, dar era de zece ori mai frig decât în Capitală. Elize aprinse din nou lanterna. După fața ei obosită, mi-am dat seama că nu dormise. Poate era mai bine să nu fi adormit nici eu, având în vedere visul ciudat pe care l-am avut.

Problema era că nu a fost doar un vis. A fost o amintire din adevărata mea copilărie, cea de dinainte de a ajunge la Centrul de Formare. În vară, când aceste amintiri începuseră să-și facă apariția, un doctor îmi spusese că va dura câteva săptămâni până le voi pune pe toate cap la cap. Trecuseră deja câteva luni bune. Mai mulți medici din Pavilionul A mă testau periodic, dar nu reușiseră să înțeleagă ce anume le declanșa și de ce încă aveam goluri în memorie. Într-un final, dăduseră vina pe tratamentul îndelungat ce mi-l aplicaseră medicii de la Centru.

Imaginile unei copilării uitată apăreau mereu sub formă de vise. Uitându-mă în jur la cuștile pline cu animale, la chipurile lor speriate și la condițiile în care erau transportate, mi-am dat seama de ce creierul meu declanșase acea amintire. Asemănările erau izbitoare.

Mi-am aprins o țigară și am alungat orice urmă de tristețe din minte. Dacă îmi petreceam prea mult timp gândindu-mă la toate nedreptățile din jurul meu, aveam să cad în depresie și să nu mă mai ridic vreodată. Am deschis gura să spun ceva. Un abur gros ieși dintre buzele mele.

Oau! Chiar e al naibii de frig. M-am uitat la Elize, nu mai avea cățelul în brațe și tremura din toate încheieturile.

— Cât mai durează? am întrebat-o.

— În mod normal ar mai fi vreo treizeci de minute. Sper să nu avem întârziere. Mai am puțin și mă transform într-un om de zăpadă.

— Știu și eu, coloratura asta cianotică te prinde bine... Tu blondă, fața albastră, poate începi o nouă modă.

— Foarte amuzant, mă ironiză ea. Abia aștept să ajung la avanpost, să fac un duș fierbinte. Cred că o să stau o săptămână în baie... Dacă e apă caldă când ajungem. La ce noroc avem noi, probabil iar e o problemă la cine știe ce conductă. Dă-mi o țigară, măcar mă mai încălzesc.

I-am aruncat pachetul și am așteptat ca timpul să treacă. Când am simțit că trenul începe să încetinească, am stins lanterna și ne-am îndreptat spre ușă. Un val de frig ne izbi în momentul în care am deschis-o. Trenul redusese viteza. Nu era de mirare că abia se mișca, stratul de zăpadă era mare. Deși nu mă încânta ideea de trece de la frig la foarte frig, nu prea aveam de ales.

Zăpada albă reflecta lumina lunii, un lucru bun din moment ce nu puteam folosi lanternele. Elize luă rucsacul în spate și-mi făcu semn să sar eu prima. Mi-am dat ochii peste cap și mi-am luat avânt. Picioarele mele s-au desprins de pe podeaua vagonului, au stat o clipă în aer, iar apoi s-au împlântat în zăpada moale. Mi-am pierdut echilibrul și m-am rostogolit prin omăt.

Elize ateriză lângă mine, înjurând frigul. Trenul își continuă drumul, lăsându-ne în urmă. Vântul bătea puternic, lucru pe care nu l-am avut de îndurat cât timp am stat în vagonul acela. Hainele noastre erau ude din cauza zăpezii. Aveam impresia că sărisem într-o groapă cu ace, cel puțin așa se simțea frigul pe piele.

— Vai, Dumnezeu! exclamă Elize. N-are cum, frate, să fie așa frig!

— Hai, lasă vorba și vezi pe unde naiba umblă Andrei.

Fata scoase un dispozitiv din rucsac și vorbi câteva secunde în șoaptă de una singură. Grozav! mi-am zis gândindu-mă că probabil a apucat-o delirul din cauza temperaturii scăzute.

— E pe o șosea cam la 20 de minute de aici, spuse indicând o direcție. Stai cuminte!

— Cu cine vorbești?

— Îmi tremură picioarele, se amuză ea. Cred că nu avem de ales. De aici mergem pe jos.

Am înaintat cu greu, pentru că stratul de zăpadă îmi ajungea până la genunchi. Mai greu a fost să urcăm dealul ca să ajungem la șoseaua principală. Ne-am mai ținut de copaci, am mai căzut, Elize a inventat înjurături noi, iar eu mi-am dorit să-i înghețe gura și să tacă.

Pașii mei erau mecanici. Fie preferam să nu gândesc, fie îmi amortise creierul. Farurile unor mașini se vedeau în depărtare, semn că nu mai era mult de mers. Totuși drumul mi s-a părut că durează o eternitate. Picioarele mi se afundau în zăpadă tot mai mult și fiecare mișcare era un chin din cauza frigului. Câteva șuvițe de păr, ce se udaseră la aterizare, se transformaseră în țurțuri.

Elize se opri câteva secunde pe loc, respirând din ce în ce mai greu. Am prins-o de mână și am obligat-o să continue. Nu ne puteam opri.

— Nu mai pot, spuse ea cu greu. E... e prea frig.

— Haai! Altfel rrrrămânem aici pppână la primăvvvarrră.

Fiecare cuvânt rostit era ca o lamă ce-mi cresta buzele vineții. Și eu îmi doream să luăm o pauză, dar nu era cel mai bun moment. Vedeam șoseaua în față, vedeam până și mașina ce oprea într-o parcare. El trebuia să fie. Cu o

ultimă fărâmbă de energie, am împins-o pe Elize în față și am îndemnat-o să continue.

Portiera mașinii se deschise când ne-am apropiat. Nu am mai stat pe gânduri, ea s-a urcat în spate, iar eu am ocupat locul din față, lângă Andrei. Instantaneu, am dat drumul mai tare la căldură, încercând cu orice chip să mă încălzesc. Andrei mă întrebă ceva, dar îmi era prea greu să deschid gura și să-i răspund, și nici întrebarea nu o auzisem prea bine. A zâmbit și a făcut câteva glume pe seama noastră când ne-a văzut cum tremuram.

— Să oprești pe undeva să mâncăm.

Elize îmi citise gândurile. Și eu eram lihnită. Aveam totuși noroc că în mașină era cald. Corpul mi se moleși. Încet-încet, am început să-mi simt picioarele. În sinea mea mă bucuram că am plecat atât de repede din Capitală. Aerul de acolo îmi trezea amintiri neplăcute. Unde mai pui că avusesem *onoarea* de a-l auzi și pe Alex.

Vocea lui avea puterea să mă transporte într-o stare de frenezie incontrollabilă. Tot ce îmi doream era să-l văd la pământ. Să-l văd cum își dă ultima suflare, să-l văd cum suferă. *Nu, nu te mai gândi la el!*

— Cum de-ai venit tu? I-am întrebat pe Andrei. Îți mai dau ăștia voie să conduci?

— Au trecut trei luni de când mi-au scos ghipsul, răspunse el supărat. În plus, mi-am rupt mâna, nu piciorul. Și asta doar din cauză că încercam să salvez o proastă.

— Vai, mulțumesc! am zis eu râzând. Am priceput aluzia.

Zăpada de pe haine începea să se topească ușor. În urma ei rămâneau pe material doar pete umede. Mi-am scos haina îmbibată de apă și am aruncat-o undeva în spate. Abia așteptam să ajung la avanpost, să mă spăl și să îmbrac haine curate. Frigul îmi intrase sub piele și aveam impresia că nu mă voi mai încălzi niciodată.

După aproape o oră, Andrei opri mașina în apropierea unei benzinării. Nu eram dornică să ies din nou în frig, dar simțeam nevoia să iau o gură de aer curat. Mă rog, vorba vine, de fapt voiam să fumez o țigară. M-am dus în spatele mașinii și mi-am scos pachetul. Elize mi se alătură. Tremura din toate încheieturile.

Andrei în schimb se îndreptă spre benzinărie, să ne cumpere ceva de mâncare. Aș fi intrat și eu, mai ales că aveau un loc special amenajat pentru fumători. Ar fi fost mai bine acolo decât să stau și să îndur frigul. Totuși sunt convinsă că la primul pas făcut în acel loc, camerele de supraveghere ar fi declanșat alarma. Pățisem ceva similar în urmă cu vreo două luni, undeva pe lângă Zalău. Intrasem să iau ceva dintr-un magazin mai mare și mi s-a părut că la un moment dat vânzătoarea își schimbă atitudinea față de mine, dar nu mi-am dat seama de ce. Doar când am văzut o mașină a Armatei Regale că oprește în fața magazinului m-am prins ce se întâmpla.

Atunci am scăpat ieftin. Soldații respectivi nu au avut la fel de mult noroc. E o poveste lungă, din care m-am ales cu o interdicție de a mai păși vreodată în vreun loc monitorizat video. A mai rezultat și o muștrare cruntă din partea Evei, dar asta e o poveste și mai lungă. Am fumat două țigări până s-a întors Andrei. De cum am simțit mirosul de mâncare, stomacul meu începu a scoate sunete ciudate. Nu realizasem că îmi era atât de foame.

— Poftim, spuse el înmânându-mi un pachet. Ceva mare cu de toate, cartofi și cașcaval extra, plus mult sos. Iar pentru tine, zise întorcându-se spre Elize, salată de verdețuri și separat câteva aripioare de pui.

— Pui? am reacționat eu. Ce naiba faci tu cu puiul?

— Am devenit carnivoră peste noapte, comentă ea agitată. Probleme?

Am privit-o câteva secunde cum se foiește nesigură pe acțiunile ei. Elize era o vegetariană convinsă. Nu ar fi renunțat la dieta ei pentru nimic în lume. Iubea animalele și tocmai de aceea toată chestia asta mi se părea suspectă. Am lăsat pachetul meu pe capota mașinii și am deschis ușa din spate.

— Ce faci? reacționează ea imediat.

Nu i-am răspuns. Am pus mâna pe rucsac și l-am scos afară. Instantaneu, ceva începu să se miște în interiorul lui.

— Nu! am spus eu scoțând afară un ghemotoc de blană albă. De ce naiba l-ai cărat și pe ăsta după noi?! Trebuia să-l lași acolo.

— Da... uită-te și tu la el, îmi spuse cu tristețe. Ne-am împrietenit. E dulce și micuț și nu puteam să-l părăsesc. Cine știe ce i-ar fi făcut idioții ăia? În plus, e orfan și nu avea unde să doarmă!

— Nici noi nu o să avem unde dormi dacă îl găsește Eva. O să ne scoată afară din avanpost cu tot cu potaia asta.

— Nu-i spune așa! mă avertiză ea luând câinele din mâinile mele. E băiețel și-l cheamă... ăăă... păi, nu m-am gândit încă la un nume, dar găsesc eu ceva.

— Glumești, nu? Chestia asta nu vine cu noi.

— Aici sunt de-acord cu Diane, interveni Andrei. Nu vreau să-și facă nevoile în mașina mea.

Fata ne privi cu ochi mari și rugători. Cred că i-a scăpat și o lacrimă. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, în regat sunt convinsă că Elize ar fi ajuns o mare actriță.

— Te rog! se milogi ea. E orfan, e mic, e speriat și voiau să facă experimente pe el. Haide, Dia, tu ar trebui să-l înțelegi mai bine ca oricine.

— Nu face asta! Nu apela la trecutul meu jalnic ca să mă șantajezi. Știi bine regulile: fără animale! Ce te-a apucat?

— Te rog! mai insistă ea o dată, iar acum potaia începu să schelălăie la unison cu fata.

— O, Doamne! am zis eu frecându-mi tâmpile. Fă ce vrei, dar eu nu răspund de toată chestia asta. Ne-am înțeles?

Elize zâmbi și strânse *chestia aia* la piept. Parcă ar fi fost un copil de 5 ani ce tocmai a primit cel mai grozav cadou de Crăciun. Lăsă apoi câinele jos și începu a-l hrăni cu mici bucățele de pui. Codița animalului se agita în toate direcțiile, probabil nu mai gustase așa ceva niciodată.

— Mă gândeam să-i pun numele Ursuleț, spuse Elize. Știți voi, pentru că e micuț și pare dolofan de la blănița asta. Sau poate ...

— Sconcs, o întrerupse Andrei. Știi tu, fiindcă e mic și pute.

Fata se strâmbă la el, apoi luă câinele în brațe și intră în mașină. Pentru câteva momente, nu mi-a mai păsat de micile certuri dintre ei doi. Singurul lucru important era să-mi potolesc foamea. Am savurat fiecare înghițitură. Cine știe când aveam să mai gust așa mâncare bună? Curând urma să intrăm din nou în subteran, iar până la următoarea misiune trebuia să mă mulțumesc cu mâncarea groaznică de la cantina avanpostului.

Înțeleg că pentru a hrăni de două ori pe zi aproape 2400 de suflete se fac eforturi uriașe. Evident că nu ai cum să le servești piept de rață și caviar în fiecare zi, dar cât de scumpe sunt sarea și piperul? Mulți se plâneau că mâncarea din avanpost e mai rea decât cea din spitale. Eu nu aveam de unde să știu, dar îi credeam pe cuvânt.

Mașina se puse din nou în mișcare. O vreme am mers pe autostradă, apoi, odată intrați în Regiunea 5, Andrei se abătu de la șoseaua principală. Am trecut prin câteva localități cărora nu le-am dat importanță și am ajuns pe un drum scos de mult din uz. Ruta ne duse prin două sate părăsite. Fără să îmi dau seama, ochii mei căutau printre acele case abandonate, o căutau pe aceea în care am fost

cândva ținută captivă. Totuși niciuna nu semăna cu ea sau nu mai țineam eu minte cum arăta.

Poate aspectul zidurilor se evaporase din mintea mea, dar sentimentele trăite în acele zile își puseseră amprenta asupra mea. Totul se întâmplase atât de repede, schimbarea a venit atât de brusc, încât și-a înfipt ghearele în mine și a lăsat în urmă niște cicatrici ce nu se puteau vindeca vreodată. Am trecut prin spaimă, frică, teroare, dar toate au dus în final la trezirea mea. Se întâmplaseră foarte multe, dar nu regretam nimic.

Am privit pierdută peisajul de afară și mi-a scăpat un zâmbet. Mințeam. Regretam multe, mai ales că timpul petrecut cu Dan a fost așa de scurt și nu am știut să profit de el. Poate dacă trecutul meu nu ar fi fost atât de complicat, lucrurile ar fi stat altfel azi. De trecutul lui să nu mai vorbim.

În unele nopți, rămâneam întinsă pe pat și nu puteam adormi. Îmi era greu să închid ochii, gândul meu zbura doar la el. În timp ce eu mă foiam între așternuturile mele, el era în brațele ei. Cum dracu' să mai pot dormi când aveam imaginea asta în cap?

Dar nu imaginația mea bogată era cea care îmi frânse inima. A fost realitatea. La scurt timp după ce m-am instalat la avanpost, am încercat să vorbesc cu Dan. Cum eu nu aveam acces la Pavilionul A, decât cu aprobare specială de la Eva, l-am rugat pe Andrei să-i transmită un mesaj.

Nu mi-a răspuns. După câteva zile, ne-am întâlnit în sala de mese. Dan a venit direct spre mine, m-a privit rece și mi-a spus sec: *Nu mai insista!* Nu am mai făcut-o, dar asta nu însemna că l-am uitat. Cu greu îmi controlam impulsurile în preajma lui, dar mai rău era când o vedeam pe Sara.

Cine dracu' a înviat-o și pe asta din morți? m-am întrebat eu în timp ce-mi aprindeam o țigară.

— Nu crezi că fumezi cam mult? spuse Andrei crăpând geamul. Mai ales în preajma cuiva ce încearcă să se lase.

— Scuze! am bombănit eu supărată și am aruncat chiștocul neterminat afară.

Poate gestul meu a fost prea dramatic. Pe cât ne apropiam mai mult de avanpost, pe atât deveneam mai nervoasă. În sinea mea mi-aș fi dorit să fi fost și aici zăpada așa mare precum la Severin, să nu poată urca mașina dealul și noi să fi fost nevoiți să dormim prin vreun oraș. Dar, spre norocul meu, stratul de zăpadă era mic, iar Andrei putea conduce liniștit.

Printre copaci am zărit intrarea în avanpost. Pentru oricine altcineva, arăta ca o ușă mare și ruginită aflată la poalele unui deal. Îți crea impresia că era vreo intrare într-o mină părăsită, doar că în zona respectivă nu fuseseră niciodată mine. *Sau or fi fost? Naiba mai știe.*

Când mașina se apropie de ușile imense, acestea se deschiseră automat. Mi-am căutat prin buzunare brățara de acces și am prezentat-o celor doi paznici aflați la intrarea în avanpost. La fel au făcut și însoțitorii mei. Paznicii scanară rapid toate brățelele și ne făcură semn să trecem mai departe.

Undeva prin 1981, cineva văzuse potențialul hidro-energetic al Banatului montan și inițiaseră o rețea amplă care să valorifice în scopuri energetice apele din zonă. Au fost construite trei lacuri de acumulare și o centrală subterană ce furniza energie Sistemului Energetic Național. Prevăzători, încă de pe atunci, inițiatorii proiectului au construit și un sistem de restaurare care să poată alimenta centrala dintr-o sursă independentă, și anume un grup Diesel 300 kVA. În limbaj normal asta ar însemna că dacă prin naiba știe ce defecțiune ar cădea curentul electric în tot regatul, centrala ar putea porni singură.

După război, și odată cu dezvoltarea centralelor nucleare, toate astea fuseseră lăsate în paragină. Cei din E.S.C.U. observaseră și ei potențialul zonei, mai ales că centrala era subterană și nu putea fi detectată ușor, iar accesul în interior se făcea printr-o galerie de 900m construită în munte. Clădirea din interiorul muntelui avea echivalentul unui bloc cu opt etaje de pe atunci, dar cei din E.S.C.U. creaseră încă două niveluri și împărțiseră totul în trei pavilioane.

Pavilionul A – oameni de bază, doctori, ingineri, tehnicieni, savanți, pe scurt VIP-uri indispensabile conducerii E.S.C.U. – accesul în pavilion se făcea doar pe bază de autorizație și tot ce se întâmpla în spatele ușilor era considerat secret.

Pavilionul B – refugiați politic, oameni ce au avut la un moment dat ceva de împărțit cu cei aflați la putere sau rude de-ale lor în divergențe cu mai marii regatului. Tot aici erau și persoanele care se ocupau de mentenanță și fără de care întreg avanpostul nu ar fi funcționat.

Și la final era Pavilionul C – soldații devotați cauzei E.S.C.U., luptătorii de gherilă, nebunii care nu s-ar fi dat în lături de la nimic și care ar fi fost în stare oricând să intre într-o clădire cu dinamita înfășurată în jurul taliei, dacă asta ar fi schimbat soarta celorlalți. *Da, și eu sunt printre ei!*

Andrei predă mașina unui om ce o duse în parcare, iar noi ne-am îndreptat spre camerele noastre. Nici bine nu am trecut brățara pe scanner-ul aflat la intrarea în Pavilionul C, că îmi și apăru pe ecran programul pe ziua respectivă.

— Băi, ăștia-s nebuni? i-am zis eu Elizei.

— Ce e?

— În două ore am antrenament cu Mark la sala de forță! Cine puii mei face orarul ăsta de rahat? Nu se gândesc că eu n-am dormit toată noaptea?

— Tu te plângi? spuse ea arătându-mi programul afișat de brățara ei. Eu am de participat la o ședință cu Eva după prânz.

— Măcar tu ai timp să dormi până atunci, am mormăit eu mai mult pentru mine.

Nu am mai stat să pierd timpul aiurea, am făcut o baie fierbinte, am băut pe fugă o cafea și m-am prezentat, conform orarului, la sala de antrenament, unde timp de trei ore am fost torturată de Mark. Credeam că mi-a rupt toate coastele, iar când mi-a făcut a zecea oară cunoștință cu salteaua, mi s-au blocat plămânii și m-am înecat cu aer. Ochii mei au privit în gol tavanul preț de câteva secunde.

Abia am reușit să găsesc forța necesară să zic *Au!*, darămite să mă mai ridic. Într-un final, mâinile mele începură ușor să miște pe saltea. Inima și-a adus aminte că trebuie să pompeze sânge și plămânii, ei bine, plămânii încă mă dureau. I-am aruncat o privire furioasă lui Mark și mi-am îndreptat spatele.

— Ai lipsit două săptămâni și ai uitat tot? mă dojeni el.

— Am uitat și de sarcasmul tău care, prin nu știu ce minune, îl întrece pe-al meu.

— Nu cred că e posibil, îmi spuse întinzându-mi o sticlă de apă.

Eram transpirată toată, respiram greu și tot ce voiam era o mică pauză de țigară. Dar nu. Nici nu îndrăzneam să menționez asta în fața lui, altfel riscam să începă iar cu predica. Ciudat cum în ultimele luni nu am făcut altceva decât să mă învârt în cerc.

Credeam că odată scăpată de sub tutela R.U.T.R.-ului o să îmi permit să fumez când am eu chef, dar slabe șanse cu domnul *Moralitate* de față. Am deschis dopul sticlei și am luat o înghițitură mică. Apa era rece, îmi venea să o sorb pe toată dintr-o gură, dar Mark se uita insistent la mine. *Nu*

bea apă rece când ești transpirată. Nici nu era nevoie să o spună, îmi dădeam seama doar după privirea lui enervantă.

— Data viitoare fii mai blând, am reușit eu să spun. Mai am ce face cu propria mea coloană.

— Ai nevoie de o pauză? Întrebă el.

— Crezi?

M-am ridicat cu greu și m-am târât până în cabina de schimb. Mă dureau toate oasele, era și normal. De când am fost adusă la avanpost, în urmă cu câteva luni, Mark a insistat să facă zilnic cu mine ședințe de antrenament, iar cei din conducere au acceptat. Mi s-a spus că trebuie să mă mențin în formă. *Pentru ce?* Ei bine, asta nu mi s-a mai spus. Tot ce știam era că sunt obligată, că e spre binele meu și a întregii comunități. Nu am mai pus întrebări, nu atâta vreme cât cei din E.S.C.U. îmi promiseseră că toți cei ce îmi făcuseră rău aveau să plătească... să plătească pentru tot.

Cu ani în urmă, pe când eram doar un copil orfan, am fost dusă într-unul dintre Centrele de Formare, cel din Regiunea 5, ca să fiu mai exactă. Am stat aproape șapte ani acolo, am îndurat două operații cumplite și testări periodice. Apoi a urmat un proces complex de instruire și am fost dusă, împreună cu alți subiecți, într-un oraș părăsit unde ni s-au testat abilitățile.

Știam, undeva în sinea mea, că nimic din ceea ce se întâmpla în acel Centru nu era normal. Copii noi veneau periodic, și totuși prea puțini supraviețuiau. Încercam să închid ochii, să trec cu vederea, să îmi spun că ceea ce făceam noi acolo era important. Noi puteam deschide calea spre o lume mai puternică, mai sigură, noi eram viitorul. Mi-am dat silința să îmi ascund adevăratele temeri. Poate nu am făcut-o prea bine, căci cineva și-a dat seama de sentimentele mele negative față de Centru.

Am fost abordată de niște oameni care făceau parte din personalul Centrului, dar în secret lucrau și pentru o

grupare ce lupta împotriva sistemului. Le-a luat ceva timp să mă convingă, mi-au aruncat sub nas poze cu experimentele eșuate, mi-au dat să citesc dosare despre numărul real al vieților pierdute și după îndelungi încercări am acceptat să mă alătur cauzei lor.

Zilele au trecut și am așteptat răbdători să se ivească ocazia perfectă. Am mizat pe vizita unor oficialități din Capitală, care aveau să vină și să urmărească progresele făcute. Voiam să le arătăm ce periculoase sunt aceste experimente și ce greu e să-i ții sub control pe subiecți.

Cei mai buni dintre noi urmau să fie prezentați în fața oaspeților, iar eu mă număram printre cei cinci. Planul era să îi fac pe cei din conducere să pună lacătul pe Centre, și cum altfel dacă nu prin uciderea prințului moștenitor? Panica și isteria, să nu mai menționăm durerea, ar fi pus stăpânire pe familia regală și ar fi ordonat oprirea imediată a acestui proiect.

Lucrurile nu au mers așa. În dimineața acelei zile ne-am trezit că ținta noastră nu avea să fie prezentă, în schimb avea să vină fratele lui, Alexandru. Nu mi-am făcut griji, fapta noastră va fi avut același impact, îmi trebuia doar un moment în care să fiu singură cu el. Și s-a ivit.

S-a ivit și l-am ratat. Cineva aflase de intențiile mele și îl anunțase pe Alex. A fost simplu să mă scoată din schemă, având în vedere că eu am făcut toată treaba, iar el doar mi-a înmănat un pahar de vin și eu am fost cea care l-a dus la gură și l-a băut. Toată pregătirea mea a devenit inutilă în momentul acela, am fost precum o legumă. Gardienii lui Alex au încercat să scoată de la mine numele trădătorilor, dar nu au reușit.

Atunci Alex a decis că dacă eu nu aveam să-i numesc pe cei care m-au ajutat, putea să-i facă să se dea de gol singuri. Și dacă nici asta nu s-ar fi întâmplat, cel puțin le-ar fi făcut în ciudă plimbându-mă pe sub nasul lor ca pe un

trofeu. La cererea lui, mi s-a pus un al treilea implant, unul care în momentul acela era încă în fază experimentală, și care mi-a șters memoria înlocuind toate amintirile mele cu unele create de ei.

Degetele mele s-au încleștat pe prosopul cu care îmi ștergeam fața. Doar gândul la acele momente îmi dădea forță, mă încărca de energie, îmi oferea puterea de care aveam nevoie ca să merg mai departe. Un singur gând îmi era întipărit în minte mereu, un singur lucru mă frământa de când deschideam ochii până puneam capul din nou pe pernă, aveam o singură dorință: voiam să mă răzbun.

Voiam să fiu gata pentru următoarea mea întâlnire cu Alex. Eram conștientă că urma să fie dificil, deoarece și Alex suferise aceleași implanturi ca și mine. Nu conta cât de greu avea să fie, nici cât timp aveam de așteptat, sau câte plontoane trebuia să mai fac, nici câte ture la cantina avanpostului și nici câte antrenamente cu Mark. Gândul meu stătea la viitor, la ziua când...

— Vii la masă? se auzi o bătaie în ușă, însoțită de vocea lui Andrei. Mi-e foame!

— Da, imediat!

Mi-am dat părul pe spate și l-am prins simplu într-o coadă. Am tras pe mine un pulover gros, o pereche de blugi și niște cizme îmblănite. M-am uitat în oglindă și am observat că la baza gâtului aveam câteva vânătăi, probabil *amintiri* lăsate de Mark. Am tras de gulerul pulovărului și l-am examinat mai bine. Degetele mele au apăsat ușor porțiunea respectivă. Durerea își făcu imediat apariția, iar degetele mi se retraseră. Probabil că din cauza neatenției, sau din cauza forței cu care mă lovise, Mark îmi rupsesse clavicula.

Am încercat să îmi focalizez toată atenția spre locul respectiv. Mi-am tras umerii în spate, moment în care osul a scos un sunet ușor, un mic *poc*, dar care a durut al naibii

de tare. Dintr-o dată, tot corpul meu a devenit conștient de rană. Informațiile circulau cu repeziciune prin toți nervii, de la osul lezat la creier și invers. Puteam simți cum se deschid valvele venoase și lasă sângele să curgă prin mine, mai repede și mai repede, aducând lichidul roșu înapoi la inimă pentru a fi oxigenat. Puteam percepe fiecare lucru, oricât de mărunț, ce se mișca în corpul meu.

Undeva la limita dintre torace și gât, durerea se amplifică pentru câteva secunde, apoi dispăru complet. Mi-am mișcat umerii, ca să văd dacă durerea va reapărea, dar nu, probabil osul nu a fost rupt, doar puțin fisurat. Vânățile vor dispărea și ele în câteva ore. Mi-am aranjat hainele și am ieșit din baie.

— Nu vii? I-am întrebat eu pe Mark.

— Nt! Mai stau pe aici. Și nici nu îmi e foame.

— Cum vrei tu.

Am plecat împreună cu Andrei pe holurile ce duceau spre Pavilionul B, unde nu era nevoie de vreo aprobare specială pentru a intra, era un fel de teren neutru unde toți aveau acces. În plus, aici se afla și cantina, iar după nebunia de pe holuri îți puteai da seama că era ora mesei.

— Unde naiba se duc toți? Întrebă Andrei. Cantina e în partea cealaltă.

— Ce-mi pasă, am ridicat eu din umeri. Ne rămâne nouă mai multă mâncare.

— Hai și noi.

Mă prinse de mână și mă trase după el, nelăsându-mi timp să protestez. Ne-am făcut loc printre cei ce se adunaseră gură-cască în fața intrării în Pavilionul A, unde erau parcate două mașini. Din primul automobil coborâră trei persoane înarmate și se îndreptară spre autodubă. Câteva persoane în halate albe, printre care și Sara, se agitau dând indicații. Nu puteam auzi exact despre ce era vorba, nici nu voiam să mă apropiu prea mult. Preferam să păstrez distanța.

Sunetele ce veneau din interiorul dubei îmi distraseră atenția. Erau puternice, violente, ca și cum cineva lovea în mod repetat caroseria. Oricine sau orice se afla înăuntru nu dorea să se afle acolo. Andrei mă trase din nou de mână, de data asta spre cantină, dar l-am convins să mai rămânem, eram curioasă să văd ce se întâmpla.

Nici nu deschisera bine ușa mașinii, că o siluetă se repezi la unul dintre bărbați și îl lovi cu piciorul în burtă de câteva ori. Lumea din jurul meu începu a exclama și a se agita, eu în schimb stăteam împietrită. În lumina slabă am putut să disting chipul fetei. Părea mai tânără ca mine, avea părul lung, șaten, mai micuță de statură și foarte slabă, aproape anorexică. Purta o cămașă verde, lungă până la genunchi. Părea slăbită, fără vlagă, avea mâinile legate, dar cu toate astea continua să îl lovească pe bărbat.

Am înghițit în sec. Vocea mea interioară îmi spunea că sigur e un fost subiect. Persoanele care au adus-o reușiră cu greu să o imobilizeze. Se zbătea încontinuu, țipa la ei și îi lovea când cu picioarele, când cu umerii, cu ce apuca. Unul dintre bărbați o lovi de câteva ori pe față cu un baston în spate până ce ea se făcu ghem la pământ.

Simțeam că o să turbez de furie. Știam că fata era periculoasă, dar toată scena îmi rememora amintiri neplăcute. Am țâșnit din mulțime și l-am lovit cu pumnul pe bărbatul respectiv.

— De ajuns! am țipat eu la el. Care dracu' e problema ta? Nu vezi că nu mai ripostează?

— Ești dementă? spuse el.

— Las-o în pace!

Toate privirile erau îndreptate spre mine. Probabil că nu acționasem prea prudent, mă lăsasem condusă de primul impuls. Ochii lor mă judecau, dar ei nu au trecut prin ce am trăit eu. Ei nu puteau să înțeleagă punctul meu de vedere, pentru ei ea reprezenta o amenințare. Poate pe unii îi

însăpăimânta, după ce abia se obișnuiseră cu mine. Cățiva încă se fereau de mine, îmi vorbeau strictul necesar și scurtau pe cât posibil conversația. Iar acum cineva adusese un alt subiect la avanpost.

Mi-aș fi dorit să fi fost și Mark de față, probabil m-ar fi oprit la timp sau ar mai fi calmat spiritele, după care mi-ar fi ținut morală. Pe el îl plăcea toată lumea, pe el îl acceptaseră ca fiind unul de-al lor. Pe mine, în schimb, mă priveau ca pe o străină. Una pe care până nu demult o vedeau doar la televizor, ținându-se de mână cu dușmanul.

Eram mereu prezentă la evenimentele importante alături de Alex și de familia lui. Acesta era și motivul pentru care mulți din avanpost încă mă asociau cu cei aflați la putere. Nu toți au înțeles că atunci când am decis să mă alătur celor din E.S.C.U. am lăsat lumea aceea în urmă. Nu era o decizie pe care să o regret, dar era una care se dovedise a fi al naibii de dificilă.

— Dă-te la o parte și lasă-ne să ne facem treaba, mă avertiză Sara.

— Să ce? Să o loviți în continuare, asta e treaba voastră?

— Nu sunt obligată să îți dau ție explicații, nu o să pun în pericol oamenii de aici pentru mofturile tale. Dacă vrei să plângi pe cineva, atunci plânge-i pe cei doi oameni pe care i-a omorât ea în drum spre avanpost.

— De ce ați adus-o? am sărit eu. Și de unde ați...

— Nu e treaba ta.

Sara le făcu semn bărbaților să o țină pe fată. O prinseră de mâini și de picioare. Îi traseră mâneca de la cămașă și-i expuseră brațul.

— Nu! am spus eu ferm și am prins-o pe Sara de mână exact când a vrut să o injecteze pe fată cu serul calmant. Nu te las să-i faci rău.

— Nu îi fac rău, dar cum vrei să o ținem aici? Înțeleg că e greu pentru tine să o vezi așa, dar tu ar trebui să știi mai

bine ca oricine ce poate face. Iar dacă ai impresia că o să o las liberă pe aici, atunci te înșeli. Reprezintă o bună sursă de informații, dar una periculoasă.

— La ce îți trebuie surse de informații când mă ai pe mine și pe Mark? Ai doi voluntari gata zi și noapte să răspundă la examinările voastre stupide, să dea probe de sânge, să facă orice. Nu era nevoie de tot circul acesta.

Sara îmi susținu privirea. Era prea mândră și mă ura prea mult ca să mă lase să câștig într-o confruntare. Puteam citi pe chipul ei și teamă. În final, fizic eram mai puternică decât ea de o sută de ori.

— Avem nevoie de ea și punct, spuse Sara. Nu am de ce să îți dau ție explicații.

Își întoarse privirea spre altcineva, iar eu am făcut instinctiv același lucru. Din mulțime se desprinsese o siluetă. Era Mark. Mi-am mușcat limba și l-am înjurat în gând. Eram și bucuroasă că venise, și furioasă, în același timp. Speram să fie de partea mea. Sau nu neapărat a mea personal, ci a fetei. Ca fost subiect, speram să gândească și el la fel ca mine.

— Bine că ai venit, poate o determini tu să înțeleagă.

— Diane! îmi făcu un semn din care am realizat instantaneu tot ce avea de gând să spună.

I-am dat drumul Sarei și am făcut doi pași în spate. Poate că era mai bine să nu se fi ivit deloc. Am privit scena cu dezgust. Mark se apropie de mine și mă luă la rost:

— Ce te-a apucat?

— Tu n-ai fost aici, am încercat să mă scuz. Eu am văzut cum au lovit-o, eu eram aici și... și ea abia se mai mișca după ce a lovit-o boul ăla, nu puteam să... Și toată lumea stătea și nu făceau nimic! Sunt niște proști care...

Exclamările mulțimii îmi lăsară propoziția neterminată. Cu coada ochiului am zărit pe cineva năpustindu-se asupra mea, apoi am simțit lovitura în șold și m-am trezit

imobilizată la pământ. Fata în apărarea căruia sărisem cu câteva clipe în urmă se rupse din brațele bărbaților ce o țineau și mă atacase. Când am deschis ochii, corpul ei era peste al meu, iar mâinile și le ținea strâns pe ale mele.

— Am un... am un mesaj pentru tine, spuse ea cu o voce răgușită. E doar o chestiune de timp până să te găsesc, cu fiecare clipă care trece sunt... sunt tot mai aproape de tine. Nu există loc în care să te poți ascunde. S-a deschis sezonul de vânătoare, Dia. Vin după tine!

Vorbele ei mă răscoliră și aprinseră în mine o furie nebună. Fără să stau prea mult pe gânduri, i-am tras un cap în gură și m-am eliberat. Într-o clipă am fost din nou în picioare. Am prins-o pe fată de umeri și am lovit-o puternic cu spatele de mașină. Nu a suspinat, nu a scos un cuvânt, nu a zis nimic. Doar a început să râdă. Ultima fărâmbă de milă pe care am simțit-o mai devreme pentru ea se evaporase. Am lovit-o din nou și din nou, doar ca să o fac să înceteze. Mark a țipat la mine, dar nu l-am mai ascultat.

Unul dintre bărbații înarmați se apropie de mine, încercând să mă oprească, dar s-a ales cu un pumn în maxilar. Cu cealaltă mână, i-am scos pistolul de la brâu și l-am îndreptat spre fata care încă râdea. Respirația mea se accelerase. Poate că în fața mea era o fată pe care nu o mai văzusem până în acel moment, nu o cunoșteam, nu știam cine e, poate că vocea ei a răsunat în urechile mele. Dar cuvintele... cuvintele erau ale lui Alex.

— Stai, se auzi glasul bărbatului de lângă mine. Oprește-te!

Pe oricine altcineva aș fi putut să ignor, nu și pe Dan. Își scoase cagula și-mi prinse într-a lui mâna ce ținea pistolul. Dintr-o dată, brațul meu se lăsă moale, iar el își recupera arma. Îi puse siguranța și îi scoase încarcătorul, probabil ca să fie sigur că nu mă apucă nebunia din nou. L-am privit

preț de câteva clipe, dezgustată. Și el era implicat în rahatul ăsta?

— Să vă fut în gură pe toți, am spus eu nervoasă și m-am îndreptat spre cantină.

CAPITOLUL 3

Mereu am fost de părere că veștile bune circulă repede, veștile proaste și mai repede, lumina soarelui are o viteză inimaginabilă, dar bârfa... bârfa se propagă printre noi mult, mult mai repede. Drept pentru care nici nu m-am mirat când toată lumea a început să șușotească atunci când mi-am făcut apariția la cantină împreună cu Mark și Andrei. Sute de ochi flămânzi s-au îndreptat asupra noastră. Probabil toți știau deja ce se întâmplase cu câteva minute în urmă. Elize își trânti tava cu mâncare lângă noi și mă privi amuzată.

— Întâlnirea mea cu Eva s-a reprogramat peste douăzeci de minute. E din vina ta?

— Știu, am zis eu făcându-mi de lucru cu furculița. Și mie mi-a apărut pe brățară acum câteva clipe prezentarea la raport.

— Înțeleg de ce te-a chemat pe tine, spuse ea bosumflată, dar eu ce vină am?

— Viața în *Stup* e complicată, spuse Andrei rupând o bucată de pâine. Toți trebuie să ne închinăm Reginei Eva.

M-am făcut mică pe scaun. Știam că eu va fi nevoie să dau explicații pentru purtarea mea de mai devreme, dar speram din suflet că nu-i creasem probleme și Elizei. M-am jucat cu mâncarea prin farfurie, căci îmi pierise apetitul. Am așteptat ca ceilalți să termine și mi-am dus tava, golind mai bine de jumătate din mâncare la gunoi.

— Mergem? întrebă Elize.

Am aprobat din cap și am urmat-o pe holurile avanpostului până în zona unde liderii E.S.C.U. își aveau birourile. Secretara Evei ne privi compătimitoare și ne dădu de înțeles că e de rău. Atât eu, cât și Elize am înghițit în sec. Ea puse mâna pe clanță și-mi făcu semn să intru prima.

Nici nu am deschis bine ușa, că Eva mă și țintui cu privirea. Câteva clipe am încercat să-mi dau seama ce gândea, dacă era nervoasă, dacă avea să țipe, dar ochii ei nu trădau nimic. Chipul îi era lipsit de orice sentiment. Se lăsă pe spătarul scaunului și ne privi cu acea superioritate specifică ei. Nu era necesar să zică ceva, era clar că am dat de dracu’.

— Aveți de gând să stați în ușă toată ziua? întrebă ea pe un ton răstit.

I-am făcut semn Elizei să intre ea prima, iar ea m-a îndemnat pe mine să o fac. Clar niciuna dintre noi nu voia să se afle acolo. Eva începea să-și piardă răbdarea. Unghiile ei date cu lac albastru începură să bată în lemnul biroului. Mi-am luat inima în dinți și am pășit, urmată îndeaproape de Elize. Am ocupat cele două scaune aflate în fața biroului și am așteptat să înceapă scandalul.

— Deci? vorbi Eva. Îmi explică și mie cineva ce naiba s-a petrecut mai devreme?

— Cu tot respectul, se bâlbâi Elize, dar eu nici nu am fost prezentă la scena de...

— Ține-ți gura! o întrerupse Eva. Ajung și la tine imediat. Acum vreau să știu ce dracu’ a fost în capul tău când ți-ai atacat colegii?

Mi-am mușcat limba și am privit în jos. Cum puteam să-i explic ei ce simțisem când am văzut-o pe fata aceea târâtă prin avanpost? Nu știam cum să mă exprim, să o fac să înțeleagă, să poată pricepe ce amintiri și ce sentimente a trezit toată scena în interiorul meu. Eva nu avea cum să mă înțeleagă.

— De ce ai adus-o aici? am întrebat eu direct, poate mult prea direct.

— Poftim?

— Pe fata aceea, de ce ai adus-o aici? Și ce-i vor face cei din Pavilionul A?

— E un fost subiect.

— E o persoană, am corectat-o eu. Așa cum sunt și eu, așa cum e și Elize, așa cum ar trebui să fii și tu! Mă rog, la tine e discutabilă treaba.

Elize îmi făcu semn să mă calmez. Mi-am frecat mâinile și am încercat să-mi temperez respirația. Eva nu părea prea încântată de ultima mea remarcă. Își aranjă ochelarii și-și împreună degetele.

— Tu, spuse pe un ton ridicat, tu ești aici doar din bunăvoința unuia dintre sponsorii noștri. Te rog nu-ți mai uita locul. Poate că Emil vede ceva la tine, ceva ce eu nu am remarcat momentan, dar asta nu îți dă dreptul să mă tragi pe mine la răspundere, sau pe superiorii mei. Dă-mi voie să folosesc un limbaj pe care să-l înțelegi și tu: *nu vă interesează ce fac cei din alt pavilion!*

— Ne cerem scuze, interveni Elize. Nu o să se mai repete. Diane știe regulile.

Privirea Evei se focaliză pe ea. O clipă am crezut că detectez o urmă de zâmbet, dar cred că m-am înșelat. Femeia asta nu era în stare de un zâmbet.

— Dacă nu le știe, poate că cineva ar trebui să i le reamintească, continuă pe același ton tăios. Pentru abateri disciplinare, amândouă veți face muncă la cantina comună timp de șase săptămâni.

— Ce? sări Elize. Eu nici măcar nu am fost de față! Abatere disciplinară de la ce?

— Te rog nu-mi spune că ai crezut că poți aduce un animal aici și eu să nu aflu. Cât de proastă mă crezi? Ai să scapi de potaia aia până mâine, altfel am să vă dublez pedeapsa!

Acum eu eram cea care îi făcea semne prietenei mele să se calmeze, dar ea părea nici să nu mă remarce. Se ridică în picioare și lovi cu palma biroul Evei.

— Nici nu mă gândesc!

— Evident că nu gândești, o aprobă Eva. Spune-mi, pentru că am omis asta în raportul despre ultima voastră misiune sau ai uitat tu să specifici, cum a decurs interogatoriul?

— Ce interogatoriu? se fâstâci Elize.

— Când ai rămas singură cu acel individ în Capitală, ce a spus? Dacă țin eu minte bine, în planul misiunii era specificat clar să-l întrebi despre noua locație a Centrului de Formare. Sau nu l-ai mai întrebat despre ceva atât de nesemnificativ?

— Am adus actele și acel hard cu informații și...

— Și ai considerat că de altceva nu e nevoie. Ai dat comanda și Diane l-a împușcat.

Elize tremura de nervi. Pumnii îi erau încleștați. Poate dacă nu le despărțea biroul, Eva s-ar fi ales cu niște vânătăi. M-am ridicat și eu de pe scaun și am intervenit:

— Era mult prea multă lume în jur, plus că gardienii erau la ușă. Și așa a riscat enorm...

— Ți-a cerut cineva părerea? mă mustră Eva, apoi se întoarse către Elize. Discuția noastră s-a încheiat. Mâine dimineață te prezinți la ora șase la cantină, fără discuții. Iar de acum înainte mă aștept să urmezi întocmai planul unei misiuni.

— O, da! o ironiză Elize. Trăiască E.S.C.U., organizația pulii ce oferă siguranță doar celor care se ascund în spatele unui birou!

Elize se suci nervoasă pe călcâie și părăsi încăperea. Trânti ușa în urma ei, iar pe hol îi adresă câteva injurii urâte Evei. O înțelegeam perfect. În timp ce Eva stătea bine mersi ascunsă în avanpost, noi ne riscam viața în diverse misiuni. De multe ori nici nu ne era explicat scopul lor. Ce știa Eva despre riscurile la care ne expuneam noi? Pun pariu că toată viața a stat pe scaun și a dat ordine în stânga și-n dreapta.

— Sper să nu se mai repete scena de azi, îmi întrerupse ea gândurile. Avem destui inamici, nu trebuie să ne luptăm între noi.

— Nu o să se mai repete, am spus eu calmă. Dar de ce a fost adusă aici? Mai ales în modul ăsta. Gardienii au lovit-o, era legată și...

— Te rog, nu insista. Cei din Pavilionul A se vor ocupa de ea.

— A, da! Sara și echipa ei de medici nebuni. Lasă-mă să ghicesc, o să-i despice craniul în patru, să vadă cum funcționează implanturile. Greșesc?

A fost o fracțiune de secundă, atât. Ochii ei au privit triști în altă parte, apoi au revenit la normal. O micro-expresie ce ținea locul a o mie de cuvinte. Mi-am simțit pulsul cum crește. Eu făcusem o glumă, un comentariu ironic bazat pe un scurt moment de furie, dar ghicisem adevărul. În interiorul meu se pornise un adevărat vulcan, simțeam că o să iau foc.

— Nu! Nu! am strigat eu nervoasă. Asta faceți? Cu asta se ocupă Pavilionul A?

— Aceste informații sunt strict confidențiale, veni un răspuns formal din partea ei.

— Sunt pe dracu'!

— Controlează-ți limbajul. M-am săturat de comportamentul tău copilăresc.

— Și eu m-am săturat de comportamentul tău de femeie nef...

Dinții mei mi-au prins limba în ultimul moment, împiedicându-mă să zic o tâmpenie ce m-ar fi costat încă șase săptămâni la cantină. Eva nu reacționează și-mi făcu semn să ies afară. Așa am și făcut, evident trântind ușa în urma mea.

Pașii mei grăbiți răsunau pe coridoare. Voiam să mă lungesc în pat și să mă odihnesc. Ajunsă în fața camerei ce

o împărțeam cu Elize, am constatat că brățara mea nu putea deschide ușa. Am apăsat clanța, dar intrarea era blocată de dinăuntru.

— Am puțină treabă, se auzi de pe partea cealaltă vocea colegei mele. Revino în zece minute...

— Mai bine în treizeci, se auzi o voce de bărbat.

— Nu în patul meu! am țipat eu la ei și am lovit ușor cu pumnul ușa închisă.

Sunt înconjurată de proști, mi-am zis în gând în timp ce mă îndreptam spre unul dintre locurile special amenajate pentru fumători. Căile de aerisire nu puteau face față unei cantități mari de dioxid de carbon, unde mai pui că printre noi erau și copii, așa că în incinta avanpostului nu era permis fumatul. Existau totuși trei locuri speciale unde dependenții de nicotină își exercitau pasiunea.

Erau momente ca astea în care ducem dorul vechii mele vieți. Bine, poate că eram o marionetă în planul cretin al lui Alex, dar cel puțin aveam camera mea unde nu mă deranja nimeni și nici nu eram nevoită să-mi împart lucrurile cu altcineva.

Bine că în locul amenajat pentru fumători nu era nimeni. Mi-am aprins o țigară și mi-am șters nasul cu mâneca. Ochii mei erau umezi, nu voiam să plâng, dar simțeam nevoia să mă descarc. De ce naiba am crezut că sosirea mea la avanpost îmi va aduce liniște și pace în viață? De ce am fost atât de proastă să cred că după distrugerea Centrelor de Formare voi putea avea o viață normală? Nici pe alea nu reușisem să le eliminăm toate. A fost doar începutul, mai erau zeci de planuri de dus la bun sfârșit, mai aveam de făcut încă o sută de pași și mai aveam să trag mii de gloanțe până să ajung la Alex. Nu puteam să fiu niciodată liberă, liberă cu adevărat.

Ușa se deschise și cineva păși în fumoar alături de mine. Am vrut inițial să-mi sting țigara și să plec, dar nu știam

unde să mă duc. Așa că am stat acolo, privindu-l fără să clilesc. Simțeam un gol în inimă, un gol ce nu va fi fost umplut niciodată indiferent cât aș fi încercat. Voiam să întind mâna spre el, să-l iau în brațe, să-l sărut... dar nu am făcut-o, ci am stat și l-am privit fără să scot un cuvânt. Dan își aprinse o țigară și atunci am observat cât de nervos era.

— Ai venit să mă cerți și tu? am rupt eu tăcerea.

— Ai făcut o mare prostie, cred că meriți.

— Oau! Ai vorbit cu mine de două ori azi. Mare grijă! Sara s-ar putea să fie geloasă.

— Încetează!

Vocea îi era rece, mânioasă, chiar. Am înghițit în sec. De când venisem la avanpost, abia dacă schimbasem două replici, iar acum voia să purtăm o discuție întreagă. Exact acum, când eu mai aveam puțin și începeam să plâng de nervi. Nu îmi doream să mă vadă în starea aceea.

— Eva mi-a făcut destulă morală pe ziua de azi, am încercat eu să par dură, deși nu cred că mi-a ieșit. Nu mai am nevoie și de rahaturile tale.

— Atunci poate ar trebui să te gândești de zece ori înainte să acționezi.

— Scutește-mă! am zis eu și mi-am stins țigara.

Intenționasem să trec pe lângă el și să plec, dar Dan mă prinse de mână și mă opri. Un gest făcut la nervi, dar simpla lui atingere trezi în mine sute de sentimente pe care nu știam cum să încep să le descriu. Nicio lovitură primită vreodată în luptă nu m-a durut atât de rău. Știam ce voia să-mi spună fără măcar a scoate un cuvânt.

— Trebuie să vorbim, îmi spuse el pe același ton tăios.

— Nu am chef, i-am întors-o eu. Am înțeles de prima dată și nu am mai *insistat*.

— Voiam să îți explic...

— Nu-mi pasă! Bine?

Începusem să tremur ușor, din cauza nervilor, probabil.

— Am stat trează multe nopți gândindu-mă ce dracu' am făcut să merit răceala și disprețul ăsta din partea ta, am continuat. Mi-am pus zeci de întrebări și am încercat să-mi răspund de una singură, căci cu tine nu se putea discuta. Tot singură am ajuns și la concluzia că tu ai o familie, o ai și pe Ana. Nu sunt proastă! Bine?

Cu o mișcare violentă, mi-am smuls mâna dintr-a lui. Dan privi câteva secunde în gol, iar eu m-am îndreptat spre ieșire.

— Știi ce s-a întâmplat după ce tu ai fost răpită și dusă înapoi la Centru? glasul său mă opri din nou.

— De unde dracu' să știu asta?

— Am adus-o pe Ana la avanpost. Când toate medicamentele administrate de cei de la Centrul de Formare și-au pierdut din efect, Ana a început să aibă coșmaruri. Se trezea noaptea țipând, plângând, și cu greu reușeam să o liniștim. Tu nu ai copii, nu știi ce înseamnă să-și vezi copilul suferind, să te simți neputincios când îl vezi că suferă și tu nu poți să faci ceva... ceva, orice, ca să nu mai fie în starea aceea.

Dan veni spre mine și mă întoarse cu fața spre el. Avea dreptate, eu nu aveam copii, dar asta nu însemna că nu țineam și eu puțin la Ana. Înțelegeam prin ce trecuse, căci și eu avusesem o fază similară.

— În unele nopți, Sara s-a văzut obligată să o sedeze, continuă el cu aceeași durere în glas. Era singurul mod în care Ana putea avea un somn liniștit.

— Îmi pare rău, am spus eu mai mult în șoaptă.

— La insistențele celor din Pavilionul A și a Sarei, am acceptat să i se facă câteva teste. Nimic prea complex. Niște analize de sânge, EKG-uri, un RMN. Doar așa, ca să fiu convins că sănătatea ei nu e pusă în pericol. Toate, dar absolut toate au ieșit perfect. Eva a sugerat că ar fi bine ca

Ana să vorbească și cu un psiholog, să o ajute să treacă mai ușor peste... peste amintirile rămase din viața ei la Centru.

— Și toate astea sunt vina mea? I-am întrebat eu iritată.

— Hm... știi ce i-a povestit Ana psihologului?

La cea din urmă întrebare nu s-a mai oboșit să-și ascundă ura. În toate discuțiile și certurile noastre nu am simțit-o niciodată atât de puternică, de vie.

— Am fost de față, Dia. Ana i-a povestit cu lux de amănunte cum tu ai târât-o afară din casă, cum ai bruscato și ai aruncat-o într-o mașină. Cum cretinii aceea de doctori de la Centru au făcut teste pe ea și cum a mâncat bătaie când a încercat să fugă, să-și găsească părinții. Multe din amintirile ei nu sunt nici acum clare.

Ciudat, dar nici ale mele nu erau întocmai puse cap la cap. Am strâns puternic din pleoape și am încercat din răputeri să nu izbucnesc în plâns în fața lui.

— Nu pot... vocea lui se frânse. Nu pot să mă uit la tine fără să mă gândesc că din vina ta copilăria ei va rămâne mereu un coșmar.

— Înțeleg!

Mințisem. Nu înțelegeam. Am deschis ușa și m-am pierdut pe coridoarele avanpostului. Când am considerat că nu mă mai poate ajunge din urmă, am lăsat câteva lacrimi să-mi scape. Am intrat într-una dintre băile comune și mi-am spălat fața. Nu voiam să mă vadă nimeni în starea aceea.

Uram faptul că eu nu-mi puteam aduce aminte partea aceea. *De ce naiba nu-mi pot aminti?* Mi-am privit chipul câteva minute în oglindă. Îmi displăcea groaznic fata ce mă privea. Părea slabă, moale, demnă de milă. Asta era fata care voia să-l doboare pe Alex?

Trebuia să-mi revin. Trebuia să las în urma mea toată povestea asta cu Dan și Ana și vaca aia de Sara. Cum puteam să fac toate astea? Cum? Când abia puteam să-mi stăpânesc sentimentele? Ca să-i fac față lui Alex, trebuia în

primul rând să ies din depresia asta cretină în care intrasem. Cum puteam să ignor durerea din sufletul meu și să mă concentrez pe ce era cu adevărat important?

Aveam nevoie de o diversiune. Ceva care să-mi ocupe mintea până va veni momentul în care voi fi față-n față cu Alex. Am lăsat să-mi scape un mic zâmbet ironic. Mi-am scos brățara de pe mână. Pe lângă faptul că brățările acelea ne prezentau programul și ne permiteau accesul în diverse locuri prin avanpost, ne și monitorizau acțiunile. Avanpostul nu avea camere de supraveghere pretutindeni, dar brățările indicau cine pe unde a fost.

Am intrat într-una dintre toalete și am închis ușa. Mâinile mele au prins brățara în spatele vasului de wc, departe de ochii curioși ai lumii. Aveam să mă întorc după ea mai târziu, dar acum trebuia să ajung undeva și nimeni să nu remarce prezența mea acolo.

Cât am putut de repede, am ieșit din baie și m-am strecurat pe coridoare. Speram să mai știu unde stă tipul respectiv, căci mai fusesem acolo o singură dată, cu Andrei. Am ciocănit de câteva ori la ușa și m-am rugat în sinea mea să nu fi nimerit greșit. Când nu am primit niciun răspuns, am bătut mai tare. Ușa se crăpă puțin și un tip înalt, somnoros, mă țintui cu privirea. Evident, îl trezisem din somn, pentru că părul lui castaniu era ciufulit, iar pe el nu avea decât o pereche de pantaloni scurți de pijama.

— Ce dorești? murmură.

O clipă uitasem ce voiam să spun. Nici nu îmi mai aduceam aminte exact cum îl chema. Ochii mi se opriseră pe abdomenul lui. *A trecut prea mult timp*, mi-am zis în sinea mea și am scuturat ușor din cap ca să-mi revin. Am deschis gura să zic ceva, dar mai mult m-am bâlbâit.

— Ăăăă, eu.

— Da, tu!

— Da, eu. Adică nu, adică da, eu voiam să vorbesc cu tine...

— Doamne, spuse el exasperat și-mi făcu semn să intru. Prima dată, hm?

— Păi, da. Adică am mai fost o dată aici, dar Andrei a vorbit cu tine.

Chipul i se luminează și îmi zâmbi.

— Păi de ce n-ai zis de la început că te-a trimis Andrei? spuse el încrezător. Ce mai face nebunul ăla? I-au scos ghipsul?

— Da, acum câteva zile, am răspuns eu prinzând curaj. Uite... ăăă, scuză-mă, nu ți-am reținut numele.

Nu am ajuns să mă dezmeticesc bine, și mâna lui o prinse pe a mea.

— Victor, spuse afișând un zâmbet cald.

— Diane. Îmi pare bine.

Mâna lui se trase rapid. *Mda*, numele meu avea puterea asta de a îngrozi pe toată lumea. Tipul căută rapid un tricou prin mormanul de haine prezent în camera aceea și-l trase pe cap.

— Uite, am zis eu revenind la normal. Știu cu ce te ocupi, am fost aici cu Andrei și nu are rost să negi. Nu e ca și cum mă duc să-i spun Evei. Noi două avem o relație complicată, bazată doar pe o toleranță reciprocă, dar te asigur că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, una dintre noi era de mult la trei metri sub pământ și cealaltă la închisoare.

— Ha, ești amuzantă, știi?

— Da, mi s-a mai spus. Deci ce ai pentru mine?

— Ai venit fără brățară, sper.

— Da, am confirmat eu ridicându-mi mânecile și arătându-i brațele goale.

Victor se întoarce și trase așternuturile de pe pat. În prima fază, m-am întrebat ce naiba face, apoi am văzut că prinde de saltea și o ridică. Sub aceasta se aflau câteva sticle de

băutură, de diferite tipuri și mărimi. M-am aplecat și am luat una ce-mi părea cunoscută.

— Brandy, bună alegere, spuse el. De obicei fetele aleg chestii siropoase, lichioruri cu cafea sau cireșe, sau un vin dulce, în cel mai bun caz. Probabil în Capitală fetele au alte gusturi.

— Și au mai mulți bani, am comentat eu. Deci cât o să mă coste?

— În primul rând, cred că nu e nevoie să-ți amintesc că nu ai voie să ciripești, iar dacă te prinde cineva cu sticla ești pe cont propriu. În al doilea rând, am aflat din surse sigure că în următoarele luni o să bagi ca migu' la cantină, iar eu am un client care e dispus să dea ceva lovele pe cafea.

— Cafea? am întrebat eu mirată.

— Mda, am nevoie de șapte pungi.

— Șapte?!

— Nu toate o dată, dar te descurci tu. Dacă nu...

Îmi luă sticla din mână și-mi făcu semn spre ieșire. Mi-am mușcat buzele și am făcut un calcul mintal. Cred că puteam să o scot cumva la capăt.

— Bine, am zis eu într-un final. Șapte să fie.

— Opt, mă corectă el.

— Ce?

— Nu-mi plac persoanele care ezită când fac un târg. Nu pot avea încredere în ele.

— Bine, opt! am spus eu nervoasă și i-am smuls sticla din mână. În afară de alcool și cafea, cu ce te mai ocupi?

— Cu orice îmi aduce bani sau alte avantaje. Dacă te-ai săturat de hainele astea ponosite, să știi că am pe cineva în afară care-mi poate aduce blugi și haine de firmă. Iar dacă sticla aia nu-ți alină suferința, îți pot aduce ceva mai tare, dar asta doar pe bani... sau plata pe loc în natură.

Îmi făcu semn cu ochiul, iar eu i-am arătat degetul din mijloc. Mi-am băgat sticla pe sub pulover și am ieșit din

camera lui. Nu voiam să mă întorc în camera mea, la drept vorbind nu voiam să-mi împart sticla cu Elize. După tot ce se întâmplase, îmi doream să fiu singură.

Am grăbit pasul spre singurul loc în care la ora aia știam că nu mai era nimeni. Sala de antrenament. O încăpere plină de saci de box, saltele și alte tâmpenii cu care Mark obișnuia să mă tortureze. Am aprins un bec solitar și m-am așezat pe una dintre saltele. Mi-am scos căștile din buzunar și am dat drumul la muzică.

Da, eram într-o pasă proastă. Am ascultat piesă după piesă, cântând în șoaptă după versurile unor formații de mult uitate. Elize avusese grijă să-mi îmbogățescă cultura muzicală. Din când în când, mai luam și câte o înghițitură din sticlă, apoi continuam să privesc tavanul, visând la o viață mai bună ca cea de acum.

— *Your pride has build a wall, so strong I can't get through*, am cântat eu după melodie, mai bând câteva guri. Morții mamei ei de treabă.... *I'm still loving you*.

Nu am idee de câte ori am pus piesa aceea pe *repeat*. Cred că am ascultat-o de vreo treizeci de ori, sau cel puțin până s-a golit sticla. Mult prea repede s-a golit sticla.

— Boul ăla mi-a dat o sticlă spartă, am mormăit eu încercând să mă ridic de pe saltea.

Voiam să plec și să-l caut. Să-i spun că alcoolul lui era slab și prost și sticla era spartă undeva, dar când toată camera începu a se învârti, mi-am dat seama că ceva nu era bine. Trebuia să stau puțin să-mi revin. Avusesem o zi grea, de asta vedeam în ceață, sigur eram obosită. Am oprit muzica și am închis ochii o clipă, *doar o cli...*

Lumina puternică îmi ardea ochii. După câteva zile de stat înghesuți în acel spațiu strâmt, îmi simțeam tot corpul amorțit. Nu mai aveam puterea să mă ridic. Stomacul mi se

lipise probabil de coloană din cauza foamei. Mai îndurasem și în trecut ceva similar, atunci când îngrijitorii de la orfelinat considerau că lacul lor de unghii avea prioritate în fața hranei noastre. Sau dacă făceam vreo prostie și eram trimisă în camera mea fără a lua cina. Totuși niciodată nu a fost așa rău.

Îmi era groaznic de foame, dar și să-mi fi dat cineva o bucată de pâine nu cred că eram în stare să o înghit în acele condiții. Mirosul din jurul meu era groaznic. Eram împreună cu alți copii într-o hală de metal. Era frig, era al naibii de frig.

Eu și câteva fete încercaserăm să ne îngrămădim într-un colț, cu speranța că ne vom încălzi, dar fără succes. Vântul părea se între prin orice crăpătură. După ce stătusem câteva zile – cel puțin așa calculasem eu – în frig și-n întuneric, cineva deschise ușa hălei respective, lăsând lumina soarelui să pătrundă. Părea o dimineață ca oricare alta. Soarele era sus pe cer, câteva păsări ciripeau în apropiere, iar lumea părea să-și urmeze cursul fără a lua în seamă ce se întâmplase cu acei copii... cu mine.

Câțiva soldați însoțiți de doi oameni în halate albe ne împărțiseră rapid în două grupe și ne examinară fugitiv pe toți. Unul dintre acei doctori – presupun că erau doctori – prinse mâna fiecărui copil în parte și cu ajutorul unui dispozitiv le înțepă degetul arătător. Când ajunse în dreptul meu, bărbatul mă prinse puternic de mână și mă bruscă, deși nu am opus nici cel mai mic gram de rezistență. Nici nu cred că eram în stare.

Dispozitivul îmi înțepă pielea, iar pe ecranul lui apărură câteva notițe și semne. Nu știu exact ce, pentru că la vremea respectivă nu știam să citesc. Sprâncenele omului se ridicară și-mi spuse ironic:

— Bun sistem imunitar, 4/9/1 la F05. Pe asta o duceți afară.

Celălalt doctor i se alătură și mă mai testă și el o dată. Mă privi și el puțin mirat, apoi se întoarse spre colegul lui:

— Ești sigur că-i de 1?

— Mda, testele astea nu mint.

— E, pe dracu', parcă eu nu știu ce s-a întâmplat cu lotul al șaptelea. Că și acolo tot 1 le-a dat la toți.

— Păi să sperăm că lotul numărul nouă are mai mult noroc.

Unul dintre soldați mă apucă de braț și mă târî afară împreună cu alți câțiva copii. Am așteptat cuminte lângă o mașină. Rând pe rând, mai ieșea câte un copil afară, la fel de derutat ca mine. Unsprezece copii au fost scoși, inclusiv eu. Când cei doi oameni în halate albe au terminat cu testele, iar ultimul băiat a ieșit, soldații intrară în hală.

Câteva sunete răsunară puternic. Până atunci nu le mai auzisem niciodată. Materialul metalic din care era făcută hala părea să amplifice acele sunete repetitive. Printre ele se auzeau și țipetele copiilor rămași în urmă. Apoi nu s-a mai auzit nimic.

Liniștea era mai groaznică decât orice urlet, căci liniște însemna moarte. Soldații părăsiră hala, lăsând în urma lor trupurile neînsuflețite ale copiilor.

Durerea ce pulsa în capul meu îmi dicta că planul meu măreț de seara trecută nu a fost chiar atât de grozav. Eram încă întinsă pe salteaua din camera de antrenament când ușa se deschise brusc și câteva persoane înarmate intrară peste mine. Poate și din cauza mahmurelii, nu înțelegeam ce se întâmpla. Procesam destul de greu. Îi știam pe tipii respectivi, toți eram de aceeași parte. La ce dracu' țineau armele îndreptate spre mine?

— Ușurel, băieți, am zis eu ironică, ridicându-mă în picioare. E doar alcool, nu am sucit gâtul nimănui.

— Nu te mișca! țipă unul în direcția mea. Pune mâinile la ceafă și depărtează-ți picioarele!

— Ce? am zis eu nedumerită.

Eva își făcu loc printre ei. Știam că avea reguli stricte în ceea ce privea consumul de alcool în avanpost, dar asta întrecea orice limită. Nu voiam și mai multe probleme, așa că m-am conformat, mi-am dus mâinile la ceafă și am așteptat până doi dintre ei s-au apropiat. Mi-au prins mâinile și le-au legat cu niște cătușe la spate.

— Hai, pe bune! am țipat eu. Ce dracu'! E doar...

M-am oprit când l-am văzut pe Mark venind în spatele ei. Nu era vorba de sticla de tărie. Nu! Era ceva și mai grav. Îmi puteam da seama doar după privirea dură pe care el o afișa.

— Ce s-a întâmplat, Mark? am spus rugătoare.

— Ești arestată pentru uciderea a trei membri din Pavilionul A, spuse Eva furioasă.

— Nu știm sigur că ea a fost, sări Mark în apărarea mea. Poate e o greșală.

Rămăsesem înmărmurită. Nu puteam să scot un sunet. Tot ce am făcut a fost să dau din cap de câteva ori. Eva scoase o brățară de acces. Brățara pe care o ascunsesem eu aseară în toaletă și pe care uitasem să merg să o recuperez.

— Și atunci cum explici că asta a fost găsită pe hol în Pavilionul A? spuse Eva plină de sarcasm. În plus, colega ei de cameră a mărturisit că a lipsit toată noaptea. Luați-o de aici!

— Nu are logică, țipă Mark în urma mea.

— Nu am fost eu! Îți jur. Nu am fost eu!

Dar orice aș fi zis, pentru Eva nu conta. În ochii ei eu eram vinovată și punct. În timp ce gardienii mă împingeau pe coridoare spre locul unde erau ținuți prizonierii, am întors de câteva ori capul și l-am văzut pe Mark certându-se în continuare cu Eva. Câteva persoane prezente pe hol începuseră a şușoti în urma mea.

Nu știam ce se întâmplase. Cine anume murise sau de ce. Știam doar că cineva îmi înscenase tot rahatul ăsta și că, atunci când urma să aflu cine, aveam să-i fac capul bucăți.

CAPITOLUL 4

Priveam de câteva minute cătușele ce îmi țineau legate mâinile de masă, fără a îndrăzni să deschid gura și să întreb ce naiba se întâmplase. Ceva în mintea mea îmi spunea că oricum oamenii ce mă păzeau habar nu aveau, nu voiau să-mi spună sau nu aveau voie.

Capul îmi vâjâia groaznic, dar asta nu însemna că acele implanturi făcute cu mulți ani în urmă mai funcționau. Privind atentă cătușele, am realizat că dacă le forțam mai tare ar fi cedat rapid. Nu doar atât, dar cei doi paznici nu păreau să-mi dea prea multă atenție. Aș fi putut ușor să forțez cătușele, să întorc rapid masa de metal invers și să o folosesc pe post de scut împotriva celor doi, să-i scot din schemă și să le fur armele. Totuși, asta însemna să le dau celor ce mă acuzau și mai multe motive să mă declare vinovată. Așa că am așteptat, calmă, în liniște, să primesc răspunsurile la întrebările ce mă măcinau.

În cele din urmă ușa se deschise, iar Eva intră împreună cu încă cineva. Îl știam pe respectivul domn, Mark îmi făcuse cunoștință cu el în prima zi când am ajuns la avanpost. Un tip solid la vreo patruzeci de ani, cred că numele lui era Stescu sau Stăvescu sau ceva asemănător. Nu știam multe despre el, doar că avea două fete gemene și că se ocupa de Pavilionul A. Un fel de Eva, dar mai cu capul pe umeri și mai calm.

Că tot vorbim de diavol... Eva părea că mai avea puțin și exploda. Rar puteai să citești vreo expresie pe fața ei, iar acum puteam citi multe: mânie, ură, repulsie, dezgust. Se așeză la masă alături de responsabilul din Pavilionul A și își aranjă rochia albastră.

— Diane, spuse ea formal, cred că îl cunoști pe domnul Stănescu.

Eh, am fost pe-aproape.

— Am făcut mai demult cunoștință, am răspuns eu nerăbdătoare.

— Mi-ar fi plăcut să ne revedem în alte circumstanțe, spuse el pe un ton grav, aruncând câteva dosare pe masă. Vrem să ne povestești ce s-a întâmplat azi-noapte.

Din nou? Cu vreo două ore în urmă o țopă blondă cu ochelari mai îmi luase o declarație, plus o mostră de sânge. Nu înțeleg de ce trebuia să mă repet.

— Ce naiba să se întâmple? am spus eu supărată. Am simțit nevoia să fiu câteva momente singură, așa că mi-am lăsat brățara în baia fetelor de la nivelul patru. Nu știu cine a luat-o de acolo, eu am plecat.

— Unde ai fost? întrebă Eva.

Am ezitat puțin, nu voiam să-l dau în gât pe Victor. Toată nebunia asta era vina mea, nu a lui. Probabil el nici nu aflase ce s-a întâmplat. Speram doar că tăcerea mea să nu dea de bănuț.

— Răspunde-mi! se răsti ea la mine.

— Am dat o declarație mai devreme, ce dracu' ți-e greu să citești? Când am venit din ultima misiune, am adus cu mine o sticlă de tărie. Da, nu am procedat corect, știu regulile, iar pentru prostia asta sunt gata să-mi asum responsabilitatea. Dar să fiu al naibii dacă am să te las să mă acuzi de uciderea a trei persoane pe care nici nu le cunosc.

Cei doi făcură un schimb de priviri, apoi domnul Stănescu îmi întinse niște poze. Corpurile a trei persoane erau întinse pe jos într-o încăpere. Cele trei trupuri erau pline de sânge. În raportul oficial scria că au fost împușcați, iar brățara mea fusese folosită pentru a accesa camera de arme și muniție. Arma folosită pentru a-i omorî pe doctori a fost găsită la fața locului, dar oricine o folosisese nu își lăsase amprentele pe ea. Nici puținele camere de supraveghere nu înregistraseră

nimic suspect. Cine pusese la cale acest plan își făcuse bine temele.

Am aruncat o privire fugitivă prin dosarele respective până am dat de o poză în care toate cele trei persoane – sau mai bine spus trupurile lor – erau așezate unul lângă altul. Poza mi-a scăpat printre degete. Am dus mâna la gură că să-mi înăbuș un suspin când am realizat că îl știam pe unul dintre doctori. Îl cunoscusem atât la Centrul de Formare unde am fost ținută, cât și în timpul în care am fost folosită pe post de monedă de schimb de cei din E.S.C.U.

— Cred că pe doctorul Toma îl cunoști, îmi spuse Eva ironică.

— N-am fost eu, am răspuns lăsând pozele să-mi scape printre degete. S-a purtat frumos cu mine. Ce motive aș fi avut?

— Știi și eu ce e în capul vostru?

Vostru? Ah, da. Noi, foști subiecți. De când venisem la avanpost, mi se păruse că Eva mă privea cu dizgrație, totuși nu îmi puteam explica de ce. Se purta rece și dur cu toată lumea, dar parcă cel mai rău cu mine și Mark. Probabil din cauză că noi doi aveam ceva comun în trecutul nostru: Centrul de Formare.

— Auzi, am zis eu supărată, observ că tu ai ceva personal cu foștii subiecți.

— Prostii! îmi răspunse ea. Nu încerca să deviezi de la subiect.

— Îți spun pentru a mia oară că nu am fost eu! Ești chiar atât de bătută în cap încât nu poți înțelege un lucru atât de simplu? Omul acesta s-a purtat frumos cu mine, m-a îngrijit atunci când am fost rănită...

— Și tot el, împreună cu alții, a făcut experimente pe tine când ai fost închisă la Centru, mă corectă ea. E suficient pentru mine ca să te acuz.

— Să nu ne pripim, încercă domnul Stănescu să o calmeze. Acesta poate fi un motiv bun pentru o răzbunare, dar totuși ceilalți doi?

— Exact! I-am aprobat eu. Pe ceilalți doi îi știam doar din vedere. I-am întâlnit rar pe holuri sau la cantină.

— Victime colaterale, răspunse Eva. Simpli oameni aflați la locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Oameni ce au văzut prea multe ca să rămână în viață.

— Ești absurdă! m-am răstit eu. Tu ai ceva personal cu mine?

Eva mă privi câteva secunde fără a scoate un cuvânt. Unghiile ei lungi începură să bată nervos în masă. La cât de repede sărise să mă acuze, îmi venea să-i strig că poate ea este cea vinovată și încearcă să mă bage pe mine la înaintare, dar eu priveam logic problema.

— Ideea e că totul a fost pus la cale perfect, mă informă domnul Stănescu. Oricine a folosit brățara ta de acces a reușit să evite toate camerele de supraveghere și ne-a spart și sistemul de siguranță. În mod normal tu, fiind din Pavilionul C, ai fi avut nevoie de aprobare pentru a pătrunde în A. Aprobare care a fost atribuită de serverul principal cu șase minute înainte de incident.

— Nu am habar cum se face așa ceva, m-am apărât.

— De parcă noi am ști ce abilități ascunse aveți voi!

— Încetează, Eva!

Nici nu băgasem de seamă când ușa se deschisese și un tip intrase. Acum câteva luni, prezența lui m-ar fi indispus, căci îl credeam cea mai arogantă și egoistă persoană din lume. Azi, în schimb, eram mai fericită ca niciodată să-l văd pe Emil. Nu părea să se fi schimbat prea mult de când m-a salvat din Centrul de Formare. Părea la fel de detașat ca la zecile de petreceri la care am participat împreună. Avea același aer flegmatic pe care îl cunoșteam.

Era îmbrăcat în niște blugi negri și o cămașă vișinie în carouri. Evident, purta și ochelari de soare. Odată, la un chef, îmi spusese că sunt *semnătura* lui. Atunci am crezut că e un prost înfumurat.

— Ce naiba cauți aici? spuse Eva vizibil iritată de prezența lui. Nu trebuia să fii în Capitală?

— Îmi cunosc singur atribuțiile și programul, dar dacă tu te oferi să faci pe secretara, atunci ai putea începe prin a-mi aduce o cafea.

Emil îi întinse mâna domnului Stănescu și dădură noroc. Involuntar, am zâmbit când am văzut că pe Eva o ignoră intenționat. Se apropie de mine și îmi desfăcu cătușele, lucru ce a făcut-o pe Eva să se ridice de pe scaun nervoasă.

— Nu cred că avem nevoie de astea, spuse el vesel.

— Nu știi cât mă bucur să te văd, am zis eu și l-am îmbrățișat.

— Tu? Tu te bucuri să mă vezi pe mine? Mi-a luat ceva timp, dar am reușit să te fac să-ți schimbi atitudinea. Acum un an m-ai fi palmuit dacă aș fi încercat să te iau în brațe.

Avea dreptate. Exact așa aș fi făcut, dacă nu mai rău. Pe vremea când eram logodnica lui Alex, nici nu aș fi vrut să aud de el.

— Am aflat de la Mark ce s-a întâmplat și, dacă tot eram în zonă, am venit până aici.

— Mulțumesc, am spus cu toată sinceritatea. Îți jur că nu am fost eu.

— Te cred. Doar că va dura puțin până aflăm cine și de ce a făcut-o.

— Brățara ei a fost folosită ca să...

Eva încercă să reia discuția de mai devreme, dar fără succes, pentru că Emil îi făcu semn să tacă.

— Parcă ți-am spus să-mi aduci o cafea, se răsti el. O să rezolvăm problema cu cine, pe cine și de ce. Până atunci,

cred că donațiile mele au fost destul de generoase în ultimul timp ca să fiu servit măcar cu o amărâtă de cafea.

Aș minți dacă aș spune acum că nu gustam tot spectacolul ăsta. Era de-a dreptul delicios să o vezi pe Eva cu coada între picioare. Emil se întoarse spre mine și mă privi puțin trist.

— Totuși, până se rezolvă toată nebunia asta, nu te pot lăsa să-mi hoinărești pe coridoare. Vestea s-a răspândit printre oameni. Îmi ești dragă, Dia, dar la final toți îmi sunt și îmi fac griji pentru siguranța lor.

— Înțeleg, am spus eu dezamăgită.

— Până una alta, o să te ducă în Pavilionul A, în celulele de detenție.

— Poftim? am protestat, dar el a încercat să mă liniștească.

— Îți promit că nimeni nu îți va atinge un singur fir de păr, bine? E și spre binele tău.

— Al meu?

— Te-ai gândit că cine a folosit brățara ta ca să-i omoare pe acei doctori nu avea ceva personal cu ei, ci cu tine?

Nu! Nu mă gândisem la asta. În tot acest timp mă întrebasesem ce au putut cei trei să facă atât de grav încât să merite moartea. Nu mi-a trecut nicio secundă prin minte că de fapt toate astea erau făcute pentru mă defăima pe mine. Unii oameni din avanpost mă priviseră de la început ca pe un potențial pericol, ca pe o ciudată, iar acum cineva le justifica bănuielile.

— Bine, am spus eu. Nu am să opun rezistență. Dacă pot să ajut cu ceva în prinderea făptașului, am să o fac, doar spune-mi ce.

— Știam eu că o să înțelegi, mă bătu el ușor cu palma pe spate. Orice amănunt pe care ți-l aduci aminte din seara aceea, pe oricine ai văzut pe coridor, dacă te-a urmărit cineva, orice rahat, chiar dacă pare insignifiant, ar fi bine să

ni-l spui. Nu o să te țină mult închisă, câteva zile, până se liniștesc apele.

— Sigur.

Privirea mea se opri pe domnul Stănescu. Acesta se ridică de pe scaun și îmi făcu semn să-l urmez. Cei doi paznici înarmați veniră în dreptul meu și mă însoțiră pe coridoare. Bine măcar că scăpasem de cătușe, deși chiar și așa toate persoanele pe lângă care am trecut mi-au aruncat priviri ciudate.

La intrarea în Pavilionul A, l-am prins pe Emil de braț și i-am șoptit la ureche:

— Auzi, ce mai e prin Capitală?

— Parcă ai fost pe acolo acum câteva zile, nu? Mi-au trimis și mie un raport despre ultima voastră misiune, dar era lung și plictisitor, așa că l-am aruncat.

M-a pufnit râsul. Și-a trecut brațul peste umerii mei în timp ce treceam pe lângă un grup de oameni pe care eu m-am prefăcut că-i ignor.

— Să știi că nu mă deranjează să fiu folosit pe post de marionetă, zise făcând semn discret spre grupul de persoane printre care se afla și Dan, apoi mă strânse mai tare. Oricând ai nevoie, 24 din 24. Chiar și acum pot să le cer să-mi dea o cameră unde să te interoghez doar eu vreo două ore.

— Tu chiar nu te schimbi, indiferent de situație, i-am răspuns privindu-l sceptică.

A început să râdă, dar s-a oprit brusc când a văzut-o pe Eva venind spre el cu un pahar mare de plastic, probabil plin cu cafea și cianură.

— Când termini aici, vreau să discutăm, îi spuse ea sec. Te aștept în biroul meu.

— Dacă am chef, răspunse el.

— Cred că începi să întreci măsura, îl avertiză Eva. Nu suntem sclavii tăi, poate uiți că nu ești singurul nostru

sponsor. Dacă am spus că vreau să discutăm, e ceva important. Știu că în lumea din care vii tu ești obișnuit ca toți să își facă poftele, dar aici punem baza pe cooperare și...

— Mă plictisești, o întrerupse Emil, apoi mi se adresă mie. Vezi ce-ai făcut? Acum trebuie să-mi petrec după-masa cu ea.

— Sincere condoleanțe, am spus eu ironic.

Emil mă mai îmbrățișă o dată și o urmă pe Eva înapoi spre Pavilionul C. Mi-aș fi dorit să-i pot însoți și eu, dar nu era posibil. În schimb, eu am fost dusă în una dintre celulele de detenție. Șase celule pătrate făcute din sticlă groasă de 40cm. În fiecare se afla un pat, o saltea, o pernă, o plapumă și o mică toaletă ascunsă de un paravan alb. Măcar atâta intimitate să am și eu.

De cum am intrat, am observat prezența altcuiva în una dintre celule, dar nu am acordat o prea mare importanță acelei persoane. Avea trasă plapuma pe cap și ne privea pe furiș de sub ea. Soldații ce mă însoțiseră până aici deschiseră ușa unei celule și îmi făcură semn să intru.

În gând mi-au venit vorbele lui Emil. Nu voiam să le dau și mai multe motive să mă suspecteze sau să se teamă de mine, așa că am pășit în interior. Soldații închiseră ușa și părăsiră camera. M-am așezat pe pat și mi-am lăsat capul pe pernă.

Crezi că, dacă te porți exemplar, rebutul acela albastru o să te lase să pleci? Am tresărit uimită când vocea respectivă se auzi în capul meu. Ridicându-mă în șezut, am observat-o pe fata aceea, fostul subiect adus recent la avanpost, ieșind de sub plapuma ei și fixându-mă cu privirea. Își plimbă degetele pe suprafața sticlei și își roti de câteva ori privirea.

— Despre ce naiba vorbești? am spus eu mirată.

Fata își întoarse brusc capul într-o parte și continuă să își miște mâinile încet pe geam. Părea puțin nebună. Am strigat-o de câteva ori, dar nu mi-a acordat atenție. În

schimb, a bătut ușor cu degetele în geam, apoi le-a dus la urechi. *Evident, mi-am zis, nu se aude prin prostia asta.*

Tu ești cam proastă, răsună din nou vocea ei în capul meu. Folosește transmițătorul, ca să nu ne audă ei! Vai, uram chestia asta. Și Mark o făcuse în trecut și mă înspăimânta groaznic. Fata începu să râdă, deși nu găseam nimic amuzant. Bine că nu o puteam auzi prin acel perete de sticlă.

Îmi cer scuze, model inferior ce ești. Trebuia să-mi fi dat seama de la început. Tu nu poți să transmiți mesaje, poți doar să recepționezi. Jalnic! M-am ridicat ușor de pe pat și m-am apropiat de peretele de sticlă ce ne despărțea. E mai bine așa. Cel puțin nu mă întrerupi.

— Încetează, am spus.

Ce? Nu te aud. S-au făcut multe progrese de când ai fost tu la Centru. Da, tu n-ai de unde să știi. Tu, împreună cu ei, ați decis să le întoarceți spatele celor ca voi. Aveți impresia că dacă vă jucați de-a oamenii normali o să vă iasă. Dar uite unde te-a adus jocul de-a normalul, între patru pereți. În rahatul acesta de celulă.

Vocea ei începu să sune mai puternic și mai aprins. Degetele îi tremurau pe suprafața geamului, iar unghiile ei zgâriau peretele transparent ce ne despărțea.

Poate că la început au avut nevoie de tine, dar ce crezi că se va întâmpla când vor realiza ce pericol reprezinți tu pentru ei? Ce pericol reprezintă toți cei ca noi. Crezi că îngerii din E.S.C.U. vor fi îngăduitori cu noi? Oricum, mă gândesc că ai făcut tu ceva să-i superi, altfel nu te-ai fi aflat aici. Stai liniștită, cel puțin nu te așteaptă o soartă ca a mea... cel puțin ea a reușit să îmi mai amâne chinul. Măcar ei îi pasă, ea își ajută frații... Nu ca tine. Trădătoare ce ești!

Fata lovi cu putere geamul și începu să se strâmbe spre mine, apoi spre camerele de supraveghere. Începu din nou să zgârie geamul, cu toată forța ei. Avea unghiile tocite, iar

când apăsă mai tare una din ele se rupse, lăsând în urmă o dâră de sânge. M-am dat un pas mai în spate, deși eram conștientă că nu avea cum să ajungă la mine.

Îți e frică de mine? Să nu îți fie. Să-ți fie frică de aia care vrea să fie aici, eu nu vreau... nu vreau... nu aici...Proasta aia are impresia că dacă ne elimină pe toți lumea nu o să-și dea seama?

Lovise peretele de fiecare dată când pronunță *aici*. Vocea ei se pierdu, apoi reveni, apoi se pierdu din nou. Mi-am prins capul cu mâinile, căci nu știam cum să o fac să înceteze. O lumină roșie se aprinse în încăpere și mai mulți soldați intrară în încăpere. Fata se urcă cu picioarele pe pat când aceștia pășiră în celula ei și încercară să o imobilizeze.

Poate voi sunteți proști și nu vă da dați seama, dar eu știu... Eu am simțit-o! Se ascunde, o da, se ascunde. Credeam că toți sub nouă sunt morți... da' nu...nuuuu!!!

Nu mai înțelegeam nimic, vorbele ei erau anapoda. Fata începu să țipe. Nu o mai puteam auzi, pentru că nu mi se mai adresa mie. Țipa la acei soldați. Își luă avânt și sări la gâtul unuia, dar acesta o lovi cu patul puștii și o trânti la pământ. Ceilalți doi o imobilizară și îi injectară ceva în braț. Se mai zbatu preț de câteva secunde, apoi corpul ei rămase moale în brațele celor care o țineau. Unul dintre soldați o ridică și o așeză pe pat.

După ce toți au părăsit camera, am rămas în liniște, privind-o pe tânăra care acum dormea. Mi-am tras plapuma pe mine și am încercat să adorm și eu. Îmi era foarte puțin rău de la băutura din noaptea trecută, dar nu am putut să mă liniștesc. Nu știam de ce, însă vorbele fetei mă înspăimântaseră.

Am continuat să o privesc. Oare cine era? Era și ea ca mine, de la un orfelinat, sau avusese o viață normală până să intre în Centrul de Formare? Părea atât de liniștită, acum că acele substanțe își făceau efectul. Nu-mi puteam imagina

ce aveau să-i facă Sara și echipa ei de savanți scrântiți, dar sigur nu era ceva bun.

Toată noaptea am avut un somn agitat, m-am întors de pe o parte pe alta. E drept că nici patul pe care stăteam nu era prea confortabil. Măcar nu am avut coșmaruri din copilăria mea frumoasă. Mă așteptam ca întâlnirea cu fata să-mi declanșeze vreun alt flash-back din Centrul de Formare, dar nu a fost așa. A fost mai rău.

O muzică puternică îmi răsuna în urechi. Câteva lumini stroboscopice se întrezăreau prin fumul gros. Totul în jurul meu începea să prindă contur. Zeci de persoane dansau în jurul meu pe acordurile unei piese cu influențe latino. Cumva în interiorul meu știam că sunt într-un vis, sau mai bine spus într-o amintire. Știam exact ce avea să se întâmple.

Cineva mă prinse de mână și mă trase prin mulțime spre balcon. Am deschis ușa și am inspirat puternic aer în piept. Era o adevărată binecuvântare acel aer rece de iarnă, pentru că ochii începuseră să-mi lăcrimeze de la fumul de țigară. Sistemul de aerisire din apartamentul lui Alex nu făcea față atâtor persoane care sudau țigară după țigară. Era o nebunie curată, muzică, băutură, mâncare, droguri, tot ce îți putea pofți inima. Evident, era și un tort, doar era ziua de naștere a lui Alex.

— Fată, ce fain e afară! țipă Sonia cât putu de tare, învârtindu-se în același timp printre fulgii mari de zăpadă. Ar trebui să ne mutăm toți aici.

Ținea în mână o sticlă de vodcă, sau sticla o ținea pe ea, pentru că Sonia părea cam amețită. Am întins mâinile și am prins în palmă câțiva fulgi de nea. Apoi m-am proptit de Sonia și mi-am aprins o țigară. Sonia îmi pasă sticla și am luat o gură zdravănă.

— Cum de nu e și scândura aia blondă pe aici? întrebă Sonia uitându-se prin jur.

— Jo? am zis eu și m-am făcut că vomit.
— Da, cum de exact ea a ratat mega petrecerea anului?
— Știi invitațiile acelea faine, vișinii, alea cu prostia aia de fundă, pe care le-au primit toți cei care au fost chemați aici?
— Da, erau nașpa.
— Eu am ales modelul, am spus ofensată. În fine, să zicem doar că aia pe care scria Jo a făcut cunoștință cu foarfeca mea, iar apoi am aruncat-o.

Sonia râse, apoi mai bău câteva guri și începu să-mi vorbească despre prezentarea ce urma să fie cu două zile înainte de Crăciun. Avea emoții, vorbea cu foarte multă pasiune despre creațiile ei, o invidiam. Ea avea față de ce să se dedice, un lucru la care să se priceapă. Și, în plus, era foarte talentată. Eu eram afonă la muzică, bătă la sport, iar la învățătură excelam doar pe hârtie, căci se ocupa tata de dus porcul ofrandă acasă la profesori.

— Sper să ningă și de Crăciun, am zis eu privind cerul.
— Mai sunt două săptămâni până atunci. Apropo, nu mi-ai zis unde mergeți?

— La dracu' în praznic! veni imediat și răspunsul.
Nici nu băgasem de seamă că Alex își făcuse apariția pe balcon. Nici el nu părea a fi mai treaz. Se simțea bine, doar era petrecerea lui. Observând urmele de ruj de pe cămașa lui albă, m-am gândit că poate se distra prea bine, dar nu am zis nimic. Nu de față cu Sonia. Îmi învățasem din primul an lecția.

— Boul de frate-miu a dat o ordonanță de urgență la guvern prin care ne obligă pe toți să stăm acasă de Crăciun, continuă Alex ironic. I s-a sculat lui că vrea masă în familie și căcaturi din-astea. Totuși, Sonia, să nu-ți faci planuri de revel, că am eu o surpriză.

— Măcar trecerea dintre ani să o facem împreună, dă-l dracu' de Crăciun, spuse Sonia îndreptându-se spre ușă. A, și până nu uit: Alex, la mulți ani!

— Mi-ai mai spus, se amuză el. Acum lasă-ne singuri.

Îi făcu cu ochiul, după care mă prinse de mână și mă obligă să fac o piruetă. Am reușit să fac jumătate din ea, apoi Alex mă trase spre el și mă sărută. Sonia își luă sticla de vodcă și se strecură pe lângă noi înapoi la petrecere. Mi-am desprins buzele de ale lui și i-am observat pupilele dilatate. Evident, era din nou în lumea lui.

— Te plictisesc petrecerile, Dia? mă întrebă el coborându-și mâinile pe șoldurile mele.

— Mă obosesc, am răspuns eu râzând. Dar azi fac o excepție, că e ziua ta.

Râse satisfăcut de răspunsul primit. Din apartament se auzea o piesă lentă, așa că fără să ne dăm seama am început să ne mișcăm ușor. Nu știu sigur dacă era vals, dar nu conta, noi îl dansam. Fulgii continuau să cadă peste noi, iar totul părea ca într-un basm, perfect, deși știam că atunci când vine vorba de Alex basmele nu țin niciodată prea mult.

Când piesa se termină, am făcut o mică plecăciune și i-am mulțumit pentru dans. Alex mă trase din nou în brațele sale și începu să mă sărute. Inițial am vrut să-l opresc, dar cantitatea de alcool din sângele meu era mai puternică decât logica.

— Tremuri, spuse desprinzându-și buzele de ale mele. Hai înăuntru!

— Mai stai, l-am oprit eu. Vreau să vorbesc cu tine.

— Diane, mori de frig. Îmi zici mâine, oricum azi nu o să rețin nimic.

— Nu, e important.

Alex mă prinse de mână și mă luă după el înăuntru. Avea oarecum dreptate, dacă mai stăteam mult afară deveneam vineție. Corpul meu își reveni când am simțit din nou căldura. Alex mă conduse prin mulțime până în birou. Mereu m-am întrebat la ce dracu' are o cameră pe care o

folosește pe post de *birou*? Adică nu era ca și cum primea vreodată oaspeți importanți sau se ocupa de afaceri.

Era un spațiu relativ drăguț. Un birou modern, nu prostii din-alea din lemn de naiba știe ce și cu modele cretine. Dacă era ceva ce-mi plăcea la el era că în materie de decorațiuni avea gusturi bune.

— Poftim, zi-mi acum despre ce e vorba.

Nu i-am răspuns. Mi-am desfăcut părul din împletitura aceea complicată pe care mi-o făcuse unul dintre stilisti Soniei. Fulgii de nea se topiseră, iar părul meu era ușor umed. M-am sprijinit de biroul lui și i-am spus în șoaptă:

— Voiam să-ți urez și eu la mulți ani.

— Serios? Întrebă el venind spre mine.

— Da, nu am avut ocazia să o fac mai devreme. Prea multă lume, prea multă gălăgie. În plus, deja te distrai, i-am spus prinzându-i gulerul de la cămașă. Sau mai nou așa e la modă, să ai urme de buze pe cămașă.

— Geloasă? Întrebă el urcându-mă cu fundul pe birou.

— Poate, am răspuns desfăcându-mi picioarele și trăgându-l mai aproape.

L-am sărutat de câteva ori, până a cedat și s-a lăsat în voia mea. Îmi prinse buza de jos cu dinții și o mușcă ușor. Își desfăcu cămașa și o aruncă pe jos. Avea un corp perfect, parcă fusese turnat la centimetru. Scoase din buzunarul pantalonilor două pastiluțe. Una mi-o puse mie pe limbă, iar pe cealaltă o înghiți el. Mă sărută plin de pasiune, îmi desfăcu fermoarul rochiei, apoi o aruncă undeva prin cameră. Pastila începea să-și facă efectul, iar lumea mea deveni și mai haotică. Totul, fiecare sunet, senzație, atingere se intensifica. Lucrurile mergeau și mai repede acum. Alex îmi prinse degetele între ale lui și mă întinse pe birou.

Preț de câteva clipe, m-am pierdut în lumea lui. Atingerile mă făceau să înnnebunesc, să-mi doresc să nu se oprească. Nu mai știu de câte ori ne-am tras-o în noaptea aceea, dar

știu sigur că petrecerea a continuat fără noi. Dimineața m-am trezit buimăcită. Adormisem acolo, în acel birou, cu fruntea pe pieptul lui Alex, îmbrăcată doar în cămașa pe care el o purtase cu o seară înainte.

— Trezește-te!

Cineva mă scutură puternic. Nu înțelegeam ce naiba se întâmplase.

— Alex! am tresărit.

Dar Alex nu mai era acolo. Nici nu a fost, fusese doar o amintire. Încercam să-mi revin, dar inima îmi pulsa nebunește. Nu eram în apartamentul lui Alex. Eram la avanpost. Eram închisă pentru o crimă pe care nu o comisesem.

— Diane, mă asculți?

— Ce cauți tu aici? am rămas uimită când am deschis mai bine ochii și am zărit-o pe Sara.

— Am venit să-i administrez fetei celelalte un sedativ. Apoi te-am văzut că te zbați în somn și mi-am făcut griji.

Da? Pe dracu'! Am privit-o sceptică.

— Sunt bine, am încercat eu să o conving. Doar un coșmar.

— Știi că Eva a dat ordin că atunci când mai ai amintiri din trecut să te prezinți în Pavilionul A, îmi reaminti ea.

— Păi, după cum vezi, sunt deja în A, am ironizat-o eu.

— Ai nevoie de ceva?

— Micul dejun ar fi super.

— Sigur, răspunse ea zâmbind, apoi mă îmbrățișă lipindu-și buzele de urechea mea. Sunt camere de supraveghere, poartă-te normal.

Nu am știut cum să reacționez, așa că i-am răspuns la îmbrățișare. Am simțit-o cum se foiește și se întinde spre perna mea, apoi s-a ridicat și a plecat lăsându-mă cu o mulțime de întrebări. Câteva clipe am privit în gol. Cumva speram că și partea asta a fost un vis, un coșmar, de fapt, și

aveam să mă trezesc. Întorcându-mă spre pernă, am băgat de seamă că îmi strecurase un bilețel. Era micuț, cu scris de mână:

Am reușit să fac o copie după acel hard furat din Capitală de Elize, înainte să ajungă la Eva... Informațiile sunt criptate, dar am reușit să sparg o parte din ele. Sunt despre foști și actuali subiecți. Sara ne ajută pentru binele Anei, pentru că ceva în mod sigur e putred în avanpost.

Andrei.

CAPITOLUL 5

Nu pot spune că am avut prea multe vise mărețe în viață. Cred că nu am avut mai deloc. Nu a existat în mine niciodată sentimentul acela că dacă fac un lucru îl fac gândindu-mă că el mă va aduce mai aproape de țelul meu. În mintea mea nu a existat nici măcar o clipă un plan măreț pe care să vreau să-l duc la capăt.

Dacă am luptat pentru ceva în viața asta de rahat, a fost libertatea. Acel sentiment de independență, posibilitatea de a acționa după propria mea voință. Atunci când am ales să le întorc spatele creatorilor mei, am gustat acel sentiment din plin. Ca să o spun așa, mai poetic, am rupt lanțurile, mi-am întins aripile și am zburat în văzduh.

Am zburat pe dracu'!

Mai rău a fost când m-am izbit de realitate și am realizat că ideea de *libertate* pe care mi-au vândut-o alții nu e cu adevărat ce-mi doream. Să fiu a naibii dacă ideea mea de libertate implica patru pereți într-o cameră de detenție sau pe nebuna din celula vecină.

Eram deja închisă de trei zile în acel loc, iar gândurile mele păreau să o ia razna. Cel puțin pe fata respectivă o țineau sedată și nu îmi mai împuia capul cu rahaturile ei. Problema era că nimeni nu-mi mai spunea nimic. Singurele persoane care mă vizitau erau cei doi soldați care îmi aduceau de mâncare și Sara.

— Ce vreți să-i faceți ăsteia? am întrebat-o eu. De ce au adus-o aici?

— De unde să încep?

Ne-am privit câteva secunde în ochi. Oare cât de multe știa ea și oare, dacă mi-ar fi răspuns, ar fi spus adevărul? Sara se aplecă deasupra mea și îmi prinse brațul. Am tras de mâneca bluzei și am lăsat-o să-mi dezinfecteze pielea.

— La ce ai nevoie de o mostră de sânge? am spus eu sceptică.

— La nimic. Aveam nevoie doar de un motiv ca să intru aici. Le-am spus că vreau să fac o comparație între analizele tale și ale ei, le-am servit niște termeni medicali pe care nu i-au înțeles și mi-au dat voie. Ai citit mesajul?

— Da, am răspuns eu strângând din dinți când acul îmi străpunse pielea. Ce legătură are cu Ana? Adică ce legătură e între ce a găsit Andrei pe hard și Ana?

— Pe el există fișiere detaliate despre implanturi, de la primele modele la ultimele. Detalii inedite despre modul de introducere, factorii de risc ce au dus la moartea primilor subiecți, analize, rezultate ale experimentelor efectuate, iar cel mai important e că sunt informații despre modul de extracție al cipurilor folosite.

— Extracție? am rămas eu cu gura căscată. De asta au nevoie de fată? Vor să încerce să inverseze procesul?

Sara aprobă, fără a scoate un cuvânt. Își lăsă privirea în jos, dar tot am reușit să îmi dau seama de tristețea ce se abătuse asupra ei.

— Ce e? am întrebat-o eu când am realizat că ochii i se umeziseră.

— Fata asta era programată ieri dimineață pentru o primă încercare de extracție. Cei trei doctori care au murit erau experți în neurochirurgie. Unde mai pui că Toma a și lucrat într-un Centru de Formare în trecut.

— Și tu ai lucrat.

Sara se opri brusc din activitate și mă privi insistent. O clipă am regretat că am adus asta în discuție. Andrei îmi spusese că și ea a fost medic într-un Centru atunci când am făcut cunoștință pentru prima dată cu ea. Aveam eu divergențele mele cu ea, dar asta nu-mi dădea dreptul să o judec. Probabil se infiltrase în acel loc din dorința de a o găsi pe Ana.

— Adică așa mi-a zis Andrei atunci în apartament, am încercat eu cumva să mă scuz.

— Mda, eu sunt medic pediatru. Chestia asta mă depășește, dar imaginează-ți ce înseamnă acele date pentru E.S.C.U.

— Ăsta era planul de la bun început, nu? Medicii, fata, eu și Elize recuperând datele. Asta voiau să facă, să găsească o cale de a scoate implanturile din noi, nu?

— Cine i-a omorât pe medici a știut exact de ce o face. Totuși, conducerea E.S.C.U. a aprobat ca operația să fie făcută de către alții sâmbătă dimineață.

— Deci Toma și ceilalți au murit în zadar?

Sara scoase acul din vena mea și-mi înmână un tampon cu spirt. Am apăsat locul puncției, așteptând încă un răspuns din partea ei, dar nu a venit.

— Sara, e ceva ce nu-mi spui?

— Dacă crezi în vreo zeitate, acum e momentul să te rogi, Diane!

— Poftim?

— Să te rogi să reușească cu operația aceea, căci altfel se va încerca dezactivarea implanturilor.

— Dezactivare? Adică să nu mai funcționeze? Stai puțin... Și ce se întâmplă cu fata?

Nu îmi răspunse, dar am înțeles tot ce voia să-mi transmită prin zâmbetul ei trist. Rămăsesem mască. De multe ori îmi imaginasem cum ar decurge o discuție între mine și ea. În cele mai sumbre versiuni, ne-am fi luat de păr, sau ceva asemănător. Niciodată nu îmi închipuisem că va fi așa.

— Indiferent dacă operația fetei merge sau nu cum trebuie, crezi că se vor opri la ea? mă întrebă înainte să iasă. Dacă cei din E.S.C.U. nu vor mai reuși să captureze alt subiect, vor căuta cobai în propria ogradă. Adică pe tine, pe Mark... și pe Ana.

Aproape că izbucni în plâns când îi pronunță numele Anei. Se întoarse, închise ușa celei mele și mă lăsă cu o mulțime de întrebări în minte. Nu știam ce să cred. Oare erau cei din E.S.C.U. la fel de cruzi ca cei din conducerea R.U.T.R.? Sau se consolau cu gândul că fac toate astea pentru binele omenirii? Oare nu tot așa își spuneau și cei ce înființaseră Centrele de Formare?

Brusc, am simțit că nu mai am aer. Nu putea fi adevărat ce îmi spusese Sara, nu avea cum. Tipa mă ura și îmi zisese toate astea ca să mă sperie. Nimeni nu îmi va face rău aici, cel puțin așa îmi promisese Emil. Oare el știa despre planurile astea?

— Grozav, am început eu să gândesc cu voce tare. Siguranța mea e în mâinile lui Emil. Deci, pe scurt, pot să-mi fac comandă la coșciug.

În următoarele ore, întrebările păreau a se înmulți. Parcă fiecare secundă aducea cu ea și mai multe dubii. Voiam cu disperare să-mi ocup mintea cu altceva. Din lipsă de ocupație, mi-am separat părul în câteva șuvițe și am început să le împletesc. Cel puțin așa mâinile mele nu stăteau degeaba. Am repetat procedura până mi-am împletit în șuvițe mici mai bine de jumătate din păr.

Ușa camerei se deschise pe neașteptate. Cei doi sodați care îmi aduceau de obicei mâncarea intrară însoțiți de Eva și de...

— Victor? am reacționat eu imediat. Ce s-a întâmplat?

— Deci vă cunoașteți! concluzionează Eva enervată, apoi se întoarse spre sodați. Dați-i drumul!

— Poftim? Pe bune?

Nu mă așteptam la asta, mai degrabă eram convinsă că o să mă execute. Victor îmi făcu un semn discret că totul avea să fie bine, dar îmi venea greu să cred. Am părăsit camera de detenție împreună cu ei, dar mai înainte am aruncat o ultimă privire spre fata care zăcea inconștientă în acel pat.

Oare ce au să-ți facă? În sinea mea regretam că nu o puteam ajuta. Simțeam un gol în stomac. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, aș fi putut să fiu eu acolo în locul ei.

Acel gând oribil rămase în mintea mea în timp ce pășeam pe coridoare spre biroul Evei. Ajunsă acolo, am dat cu ochii de Emil, Andrei și Elize. Aceasta din urmă veni spre mine de cum mă văzu și mă îmbrățișă.

— Mă bucur că ești ok, îmi șopti ea.

I-am zâmbit și am asigurat-o că totul e în ordine. Eva se așeză la biroul ei, iar Emil se propti cu fundul pe o masă aflată în încăpere, lucru ce atrase din partea Evei o privire muștrătoare pe care el se făcu că nu o vede.

— V-am chemat pe toți aici pentru că mi se pare că, mai nou, confundați avanpostul cu un teren de joacă, începu Eva. Am avut de-a face zilele aste cu mai multe abateri disciplinare din partea voastră. Consecințele acestor fapte au fost pe măsură, iar conducerea...

Se opri câteva clipe când îl observă pe Emil cum râde.

— Domnule Emilian, te amuz eu cumva?

— Tu nu ai cum să amuzi, tu doar plictisești.

— Atunci am să trec la subiect. Unu: Diane, Victor susține că în seara cu pricina te aflai în compania lui. Adevărat?

— Păi... am dat eu să răspund nesigură.

— Da sau nu?

— Da, o parte din timp.

— Bun. Domnule Victor, de-a lungul timpului am tot primit sesizări că te folosești de agenți din afară ca să aduci marfă de contrabandă în avanpost. Să îți reamintesc condițiile în care a fost aprobată șederea ta aici?

— Nu, răspunse el.

— Perfect, concuzionă Eva împreunându-și palmele. Fratele tău a fost un agent bun, iar după moartea lui am considerat de cuviință că poți fi în pericol afară din cauza

conexiunii lui cu E.S.C.U. Totuși, având în vedere declarația ta de astăzi, mă văd nevoită să revoc acea decizie.

— Nu e vina lui, am intervenit eu. Nu avea de unde să știe că vor muri oameni și...

— Și tocmai de aceea avem reguli stricte aici, pentru a putea preveni astfel de incidente, iar Victor nu se află la prima abatere. În trecut, și-a servit doar propriile interese. Iar din ce îmi dau eu seama, acum face același lucru. Știi de la început că există suspiciuni cum că ai juca la două capete.

Nu știam nimic despre trecutul lui, sau despre ce interese vorbea Eva. M-am uitat la Emil în speranța că va interveni și o va opri pe Eva, dar nu a făcut-o.

— Din acest moment, ai două ore pentru a-ți face bagajele și a preda brățara de acces, îl informă Eva plină de dispreț.

— Să nu ne grăbim, îl apără Andrei. Eu zic să ne gândim bine.

— Acestea sunt rezultatele acțiunilor...

— Mai taci dracu' de scârbă! o întrerupse Victor mânios. Mă piș pe tine și pe avanpostul tău de căcat, că nu faceți nimic! Vă învărtiți aici unu' după coada altuia. Vă spuneți că faceți lucruri importante, când de fapt există pizde proaste ca tine ce se ascund după câte un birou și nu fac altceva decât să dea ordine și să aștepte ca noi să ne punem viața în pericol!

Emil se apropie de el și încercă să-l calmeze. Eu, pe de altă parte, nu știam cum să reacționez. Victor se aplecă furios peste biroul Evei și o privi plin de ură.

— Știi ce sunteți voi? Sunteți nici mai mult, nici mai puțin decât o copie în miniatură a R.U.T.R.-ului. Orice ordin nerespectat, orice idee ce nu se încadrează în tiparele voastre, orice căcat ce nu vă convine duce automat la excluderea din E.S.C.U., nu? Spune-mi, mărite conducător

Eva, cu ce ești tu mai bună decât Alex sau oricare alt idiot din Capitală?

Eva nu răspunse. Își menținu privirea la fel de puternică și de rece ca întotdeauna. Apăsă niște butoane pe o tastatură, iar câțiva soldați își făcură apariția în biroul ei.

— Vreau să-l conduceți pe acest domn, spuse ea arătând spre Victor, înapoi în camera sa. Îl vreau supravegheat în permanență până va părăsi incinta acestui avanpost. Evacuarea lui se va face în același mod ca aducerea lui aici.

Soldații executară ordinul, escortându-l pe Victor afară. M-am apropiat de Elize și-am întrebat-o ce voia să însemne asta, dar mi-a făcut semn să tac. Eva a tunat și a fulgerat pentru următoarele douăzeci de minute. A aruncat vina în stânga și-n dreapta și ne-a vorbit întruna despre importanța respectării regulilor. Când într-un final ne-a dat liber, am țâșnit toți trei afară pe ușă de ziceai că era cutremur.

Mi-a părut rău de Emil, care a rămas în urmă, nu voiam să aud ce reproșuri mai avea Eva la adresa lui. Mi se rupea sufletul, dar mai bine el decât eu. În plus, dacă era cineva în stare să-i țină piept Evei, acela era Emil.

Am continuat să mă îndepărtez rapid de acel loc, să nu care cumva să mă cheme înapoi. La o intersecție între holuri, le-am făcut semn lui Andrei și Elizei.

— Eu am ceva de făcut, ne vedem mai târziu.

— Te aștept la Andrei, spuse Elize. Colegul lui e plecat, deci putem vorbi liniștite.

— Sigur, am spus desprinzându-mă de grup și luând-o în altă direcție.

Am străbătut holurile în viteză, sperând că încă o să-l mai găsesc în camera lui. Am avut noroc. Câțiva soldați împachetau sticle într-o cutie pe care scria *confiscat*. Victor privea flegmatic cum aceștia îi mutau lucrurile dintr-o parte în alta. Se luminează la față când mă recunosc și veni spre mine.

— Vezi ce mi-ai făcut? spuse el amuzat. Mă dau ăștia afară din cauza ta.

— Îmi pare rău, am spus eu mâhnită. Jur că-mi pare. De ce ai mărturisit? Mă descurcam eu cumva, nu trebuia să...

— Taci, îmi zise el prinzându-mă de braț.

Nu a fost nimic brutal în gestul său, ba dimpotrivă. Degetele îi erau blânde, calde, iar atingerea lui mă făcu să-mi pierd ideea pentru câteva secunde. Noroc că a continuat el discuția.

— De când te-am văzut în pragul ușii mele, știam că ceva s-a schimbat în viața mea. Evident, îmi imaginam altceva, dar tot o schimbare e și asta.

— Hă? m-am bâlbâit eu. Ce?!

— Nu puteam să te las la mila Evei, asta dacă are așa ceva. Când Andrei mi-a spus ce s-a întâmplat, am dat buzna în rahatul ei de birou și i-am spus că ai fost cu mine în ora în care acei doctori au fost omorâți.

— Mulțumesc, dar...

— Lasă darurile pentru Crăciun, spuse el făcându-mi cu ochiul. Te revanșezi tu altă dată. În plus, sunt de doi ani aici, m-am plictisit, vreau o gură de aer.

— Îmi place optimismul tău, dar tot nu trebuia.

— Există persoane pentru care merită să riști.

Mi-am lăsat privirea în jos. Făcuse un lucru extraordinar pentru mine și nu aveam să-l uit prea curând. Îmi părea rău în sinea mea că nu ajunsesem să ne cunoaștem mai bine în timpul pe care l-am petrecut la avanpost. Acum era prea târziu.

Soldații curățară toată camera de materialele de contrabandă și-i împachetară hainele într-o geantă. Unul dintre ei se apropie de Victor ținând în mână o eșarfă neagră.

— Ce vor să facă? am întrebat eu nedumerită.

— Chestia cu încrederea e cam șubredă pe aici, îmi răspunse Victor. E.S.C.U. nu vrea ca eu și alți câțiva pe care îi consideră suspecti să știm unde se află această oază de relaxare și prosperitate. Ne-au adus într-o dubă fără ferestre și legați la ochi, iar acum bănuiesc că tot așa ne și evacuează.

— O să-l lăsăm în apropierea unui oraș ales întâmplător, mă informă unul dintre soldați.

— Hai, nu fi supărată, îmi spuse Victor luându-mă în brațe. Și dacă ai drum vreodată prin Capitală, întreabă de mine la Taco Club. E o bombă, dar fac cel mai bun sos chilli și au cea mai ieftină tequila. Numai bine. Cum îmi ești datoare, poți să dai de băut.

— Așa o să fac, am răspuns eu tristă, desprinzându-mă din îmbrățișarea lui. Succes!

Soldații îl legară la ochii și-l conduseră pe coridor, după care s-au pierdut printre cei câțiva gură-cască ce se opriseră din activitățile lor ca să vadă ce e cu agitația. Am rămas în urmă, privind în gol. Nu știam ce să fac în continuare. Îmi era ciudă că din cauza mea Victor era nevoit să se întoarcă la suprafață. Dacă îl găseau cei din armata regală?

Eram atât de prinsă în gândurile mele, că nici nu am băgat de seamă silueta micuță ce se strecură în spatele meu și mă îmbrățișă. Am tresărit speriată.

— Doamne, Ana! am zis când mi-am revenit. Să nu mai faci așa ceva.

— Te-am speriat? întrebă ea fericită.

— Mda, ceva de genul. Ce-i cu tine p-aici?

— Am auzit, spuse ea în șoaptă și și mai fericită. Știu, mi-a zis Andrei. Am fost la voi, dar Elize mi-a zis că l-au mutat.

Am privit-o puțin nedumerită. În ochii ei se vedea o scânteie de bucurie. Nu înțelegeam la ce se referea. Ana mă prinse de mână și mă trase după ea. Voiam să o întreb ce

vrea să facă, dar când se opri în fața camerei lui Andrei am observat că în mână ținea o punguță plină de oase.

— A... nu-mi spune că a adus potaia aici, am zis eu bătând în ușă.

De cum se deschise, Ana țâșni înăuntru și luă ghemotocul de blană albă în brațe. I-am aruncat o privire furioasă Elizei.

— Ce? răspunse ea imediat. Eva a zis că nu am voie să-l țin în camera noastră. Asta nu e camera noastră, deci am respectat ordinul ei.

— Parcă nu avem și așa destule probleme? am comentat eu. Cum de te-a convins să-l ții aici?

— Am de ales? se apără Andrei. Dacă scoteam câinele în stradă, mă știa toată Europa că sunt lipsit de suflet. În fine, nu de asta ne-am adunat. Voiam să vorbim.

Andrei aruncă o privire spre Ana, care nu părea să ne dea atenție, preocupată prea mult să-l tragă pe bietul câine de urechi. Potaia nu părea deranjată de asta.

— Ana, spuse Elize mergând lângă ea, să nu mai spui la nimeni ce auzi la noi.

— Bine, dar... fata făcu o pauză și mă privi. Eu nu spun dacă nici voi nu-i spuneți lu' mami că am fost aici. Că nu am voie. Nu știu de ce, dar mamei nu-i place de tine.

— Am eu câteva idei, comentă Andrei amuzat.

— Stai liniștită, Ana, am asigurat-o eu. Nu vrem nici noi să afle Sara că ai fost aici.

Ana zâmbi mulțumită și se întoarse la joaca cu potaia albă. Andrei își aprinse laptopul și se așeză pe pat. Atât eu, cât și Elize ne-am alăturat lui, ca să putem vedea mai bine.

— Deci? am întrebat eu. Ce ați găsit?

— Destule. Andrei e un geniu când vine vorba de chestiile astea.

Andrei se umflă puțin în pene și-și potrivi mai bine ochelarii. În următoarele minute, în fața mea am văzut zeci de imagini, informații, analize medicale, hărți și un plan de

construcție din care nu am înțeles mai nimic. Elize și Andrei făceau tot felul de comentarii pe baza lor.

— Bine, pauză! am zis. Dacă nu vă amintiți, eu am fost absentă în ultimele zile. Să o luăm de la început cu datele, căci tot ce am înțeles eu de aici e că cineva construiește ceva.

— Și încă ce construcție! comentă Andrei. Cunoști orașul ăsta?

Întrebarea îmi era adresată mie. Am aruncat o privire. Era un oraș micuț, ca oricare altul. În perioada în care am fost cu Alex, nu prea am vizitat orașe mici, deci nu puteam să-mi dau seama pe unde naiba se afla acesta.

— Copșa Mică, mă informă Elize. Un orașel, după cum zice și numele. E vechi de vreo șase sute de ani, e în apropiere de Mediaș. De acesta ai auzit?

— Am și fost acolo, am mințit eu.

Bine măcar că de al doilea știam, altfel iar ar fi zis toți despre mine că sunt proastă la geografie.

— În fine, ce legătură are asta cu Centrele de Formare? am continuat.

— Multe, interveni Andrei. În urmă cu mulți ani, la Copșa Mică se afla un combinat chimic destul de mare. Peste 2.500 de angajați care produceau negru de fum...

— Care făceau ce? l-am întrerupt eu.

— Negru de fum, o chestie folosită la diverse chestii.

— La anvelope, spuse Elize mândră că știa răspunsul. Bine, mai făceau și alte chestii, cum ar fi stiplex, sulfat de sodiu, acid formic, acid oxalic.

M-am încruntat, pentru că habar nu aveam despre ce naiba vorbea. Văzând că mă pierd printre toate cuvintele astea chinezești, Elize se opri din vorbit.

— Nu mai contează ce s-a fabricat cândva acolo, reluă conversația Andrei. Pe scurt, erau două fabrici, una s-a

închis prin '93, iar cealaltă care prelucra neferoase s-a închis prin 2009, dacă nu mă înșel.

— Multe fabrici s-au închis prin '90, spuse Elize. Administrație proastă și scăderea prețului materialelor pe piața internațională. Evident, fabrica a fost lăsată în paragină.

— Parcă o aud pe bunica, o dojeni Andrei. În urmă cu un an, un an jumate, s-a hotărât ca fabrica respectivă să fie repusă în funcțiune. Acesta e planul de construcție al noii incinte, care va fi amplasată pe ruinele celei vechi.

— Păi asta e bine, am zis eu. Adică nu mă pricep eu la chestii chimice, dar o fabrică într-un oraș micuț înseamnă bani la bugetul local și mai multe locuri de muncă. Nu?

Nu! Cel puțin asta puteam citi din privirile lor.

— Acum trei săptămâni, la cererea ministrului pe care tu și Elize l-ați eliminat în Capitală, a fost emis un ordin de evacuare. Autoritățile au dat termen locuitorilor orașului să părăsească zona până la 1 Martie.

— De ce ai evacua un oraș întreg dacă vrei să deschizi o fabrică? am zis eu nedumerită. Nu au nevoie de mână de lucru?

— Ba da, răspunse Elize. Dar nu au nevoie de oameni băgăcioși. Și în niciun caz nu au nevoie de muncitori într-un combinat chimic. Au nevoie de personal medical.

Am vrut să întreb pentru ce naiba, dar răspunsul era chiar în fața mea. O priveam pe Ana jucându-se cu acel cățel și știam în sinea mea că orice s-ar fi construit acolo nu era o fabrică oarecare.

— Vor să facă un Centru de Formare! am exclamat eu.

— Corect, aprobă Andrei.

— Nu e posibil, e prea... am stat o clipă să mă gândesc. E prea la vedere. Planul de construcție e imens, e cât două Centre vechi la un loc.

— Două și jumate, completă Elize. Am găsit printre fișiere planul de definitivare al subiecților. După lungi experimente, au ajuns la concluzia că lotul 14 a fost cel mai bun. Subiecții care au fost implantați în acest lot au rezultatele cele mai importante, analize medicale excelente, sunt cei mai obedienți, cei mai rapizi, cei mai...

— Am prins ideea, am comentat. Lotul 14 e mirific, iar eu sunt expirată. Să trecem mai departe.

— Îți aduci aminte că Rădulescu vorbea despre 2000 de soldați care s-au oferit voluntari? Cu sau fără el, ceva îmi spune că R.U.T.R. -ul va continua acest proiect. Dacă soldații din Armata Regală o să fie implantați, atunci...

— Atunci nu o să mai avem nicio șansă ca să-i învingem.

Zicând astea, m-am ridicat nervoasă de pe pat și am început să mă învârt aiurea prin cameră. Mi-am aprins o țigară, deși nu aveam voie să fumez acolo. Dar nervii nu mă lăsau să gândesc limpede.

— Nu fum...

— Lasă-mă dracu' în pace, m-am răstit eu la Andrei. Nu vezi că orice am face fraierii aceștia sunt cu un pas înaintea noastră? Degeaba ați distrus voi câteva Centre în vară, că acu' fac altul. Nu le-am sabotat planul de a crea soldați puternici, doar l-am pus pe pauză. Am încercat în trecut să le demonstrăm că subiecții sunt imprevizibili, iar ei i-au făcut mai obedienți. Am încercat să-l omor pe Alex, iar ei l-au făcut mai puternic. L-am omorât pe cel ce a reluat proiectul, dar crezi că asta îi va opri? Crezi că se vor da bătăuți?

— R.U.T.R.-ul e ca o hidră, completă Elize. Când tai un cap, cresc două în locul lui, iar bestia devine mai puternică odată cu fiecare lovitură.

Ana își ridică oarecum speriată privirea spre mine. M-am așezat lângă ea și am început să mângâi câinele. Liniștea

din cameră era apăsătoare. Poate Ana era doar un copil, dar asta nu însemna că nu înțelegea ce se întâmpla în jurul ei.

Fata își puse mâna peste a mea. Am ridicat ochii și am realizat că nu mai era aceeași fată speriată pe care am întâlnit-o în pădure atunci când Alex m-a înjunghiat. Mi-am mușcat buzele și am vrut să-i spun că o să fie bine, dar, chiar înainte să deschid eu gura, Ana mi-o luă înainte:

— Însă noi nu ne lăsăm, nu? Tot o să luptăm.

Ciudat cum toți adulții din cameră am fost lăsați fără grai de cuvintele unei fete de zece ani. Ana se ridică în picioare. Părea așa de stăpână pe sine, părea puternică, părea al naibii de puternică pentru cineva de vârsta ei.

— Că dacă noi nu mai luptăm, atunci nimeni nu o mai face.

— Ana! am spus eu încercând să o liniștesc. Nimeni nu se dă bătut, doar că...

— Ba da, se îmbufnă ea. Nu-mi place de tine aici. Când eram la Centru, erai puternică și tare și voiam să fiu ca tine. Și o dată când te-a supărat un evaluator că ți-a dat o notă mai mică la antrenament decât meritai l-ai bătut de față cu toată lumea.

— Așa ai făcut? întrebă Elize amuzată.

— Probabil, nu-mi aduc aminte tot.

— Așa a făcut, își reluu Ana ideea. Că eu eram acolo și am văzut. Apoi până să o sedeze i-a turnat ceva pe piept și a zis că-i dă foc dacă nu-i schimbă nota. Ai fost pedepsită, apoi, dar cel puțin ai făcut ce trebuia, că nenea ăla nu a fost corect.

Andrei și Elize se amuzau teribil pe baza acestei povestiri. Nici eu nu am rămas indiferentă și am pufnit în râs. Un râs poate puțin forțat, pentru că în interior îmi era ciudă de cum Ana își amintea mai multe despre mine decât o puteam face eu.

— Deci să înțeleg că nu o să stăm cu mâinile în sân? Întrebă Andrei.

— Pai, avem de ales? răspunse Elize. Ori ne ținem gura și așteptăm ordinele marilor noștri lideri E.S.C.U., care probabil dorm în post, ori deschidem gura, ne dau afară că am clonat acel hard și sperăm că asta îi va trezi la viață și vor face ceva să împiedice construcția noului Centru.

Cântărind ambele variante, era ușor de ajuns la concluzia că am dat rău de naiba.

— Eu zic să vorbim cu Eva!

— Dia! Crede-mă că nu asta e cea mai bună variantă.

— Andrei are dreptate, interveni Elize. Mai bine vorbim cu Emil.

— Da, Emil e de partea noastră, în marea majoritate a timpului, dar pentru asta avem nevoie de cineva cu capul pe umeri. Cineva strict, cineva care să poată coordona totul, iar Eva e cea mai bună soluție dacă vrem să reușim.

Colegii mei nu au fost prea încântați de propunerea mea. Dacă Eva afla că Andrei și-a băgat nasul în acel hard, atunci putea risca aceeași soartă ca a lui Victor. Dacă tăceam, în câteva luni ne puteam trezi cu soldați ai armatei regale intrând fără nicio problemă în avanpost și omorându-ne pe toți. Eva era ultima noastră soluție.

Am adunat toate datele de care am avut nevoie și, cu riscul ca de mâine să dormim sub cerul liber, ne-am dus în biroul Evei. I-am explicat cum am pus totul cap la cap și cum era posibil ca proiectul să continue. Eva și Emil ne-au ascultat atenți, schimbând din când în când între ei câte o privire furioasă.

Emil ne spuse că niciun agent E.S.C.U. nu se afla în zona aceea și chiar dacă s-ar fi aflat nu putea merge de unul singur. Andrei s-a oferit voluntar să plece imediat spre Copșa Mică, să vadă dacă ordinul de evacuare era pus în aplicare, dar Eva îi tăie avântul.

— Nimeni nu pleacă, nu după tot ce s-a întâmplat aici în ultimul timp.

— Dar mai sunt două săptămâni, am protestat eu. Dacă nu facem ceva acum, mâine poate fi prea târziu.

— Îmi ceri să trimit oameni în misiune când e posibil să avem un trădător printre noi?

— Atunci lasă-mă pe mine să mă duc. Informația asta nu trebuie să părăsească acești patru pereți. Dacă nimeni în afară de noi nu știe, atunci nici conducerea R.U.T.R. nu va afla.

— Nu poți să pleci de una singură, interveni Emil.

— Mergem și noi, spuseră Andrei și Elize la unison.

— Nu! am ripostat eu.

Eva își duse mâna la tâmplă și ne privi nervoasă. *La ce naiba te mai gândești?* mi-am zis în sinea mea. *Mă ofer voluntar să fac ceva spre binele tuturor.* Stătea acolo înghesuită în scaunul din spatele biroului, cu privirea aceea rece care mă scotea din sărite.

— Bine, zise ea după un timp. Dar în niciun caz nu pleci singură.

— Mă pot descurca.

— Nu! Plecați cinci oameni, o singură mașină, ca să nu dea de bănuț, stați doar trei zile. Am să o rog pe asistenta mea să vă facă rezervare la o pensiune în apropiere, nu vreau să fiți în oraș. Andrei poate să meargă cu tine, o să aveți nevoie de abilitățile lui. Numai bine, își îndreaptă greșeala, că nu îmi aduc aminte să îți fi dat voie să clonezi hardul.

Andrei aprobă și băgă capul în pământ, atent să nu o supere pe Eva mai rău. Elize, în schimb, era îmbufnată. De ea nu venise vorba.

— Și eu merg! protestă în final.

— Să faci ce? o ironiză Eva. Nimeni nu îți contestă rezultatele din misiunile anterioare, dar dacă se întâmplă ca

echipa să fie descoperită și atacată de cei din armată cred că Diane ar prefera un luptător în locul tău.

— Elize rămâne la avanpost, am aprobat-o eu.

— Ești de partea ei? Nu pot să cred!

— Îl vreau pe Mark.

— Exclus! veni răspunsul Evei. Nu am să-mi trimit ambii subiecți în prostia asta de misiune.

— Poate că Mark nu ar fi o idee prea rea, interveni Emil. Cu el și Diane, în caz de ceva, măcar au o șansă să scape.

— Bine, îl poți lua și pe Mark cu tine, dacă vrea. Pe ceilalți doi ți-i trimit eu.

— Perfect! am spus, nevenindu-mi să cred că Eva era de acord cu mine.

— Am să vă aprob deplasarea și muniția, dar...

Eva făcu o pauză și mă privi cu superioritate. Poate că mă bucurasem prea mult și prea devreme că a fost de partea mea.

— Dacă ceva merge prost, tu, Diane, ai să fii singura trasă la răspundere. S-a înțeles?

— Am înțeles!

— Plecați în noaptea asta, la ora patru. Am să-i anunț eu și pe ceilalți. Pot conta pe discreția voastră, da?

— Da, am răspuns toți trei.

M-am retras în camera mea, unde Elize s-a prefăcut în continuare supărată că nu putea participa la misiune. Îmi părea rău de ea, dar Eva avea dreptate. Când nu am mai suportat să-i văd mutra bosumflată, mi-am luat prosopul și m-am dus să-mi fac un duș.

Am stat vreo douăzeci de minute în baie și am meditat. Nu știam ce avea să-mi aducă ziua de mâine, dar știam că asta era șansa mea să le arăt fraierilor de la conducerea R.U.T.R. că războiul nu s-a terminat.

CAPITOLUL 6

Nu am putut să adorm în acea noapte. Oarecum mă și așteptam la asta, eram prea emoționată. Nu aveam idee de ce. La fel mi se întâmplase și cu câteva săptămâni în urmă, când Eva mă informase că urma să o însoțesc pe Elize în misiunea din Capitală. Atunci, ca și acum, mi-am petrecut noaptea repetându-mi în gând de o mie de ori planul.

Totuși, acum nu aveam un plan anume stabilit, ci trebuia să-l facem pe parcurs. Era mai degrabă o misiune de recunoaștere. Nu puteam ști dacă informațiile găsite de Andrei pe acel hard erau adevărate, dar urma să aflăm.

M-am urcat în pat, însă nu puteam să dorm, așa că mi-am luat tableta și m-am uitat peste fișiere, în special peste cele cu foști subiecți. Nu am rămas surprinsă să-mi găsesc și fișa mea printre ele. Degetele mi s-au oprit câteva clipe pe suprafața ecranului. Oare chiar voiam să aflu? Chiar îmi doream să știu?

Am privit câteva clipe în gol. Memoria încă nu îmi era refăcută complet, încă mai existau goluri, iar asta ar mai fi umplut din ele. Mi-am luat inima în dinți și am apăsător fișierul cu numele meu, sau mai bine zis numărul 4/9/1 F05, căci toți subiecții aveau numere.

Poate mi-aș fi dorit să fi găsit mai multe. În schimb, am dat peste date medicale și seturi peste seturi de analize, din care nu am înțeles mare lucru. Eram oarecum dezamăgită. Primele douăzeci de pagini nu conțineau nimic care să mă intereseze, apoi am văzut un alt dosar pe care scria *Fișă personală* și am apăsător pe el.

4/9/1 F05

Punct de recoltare: Buzău, Regiunea 2

Data: 15 martie 2033

Implanturi efectuate: 3

Efecte adverse survenite: 5/24

- hemoragie digestivă*
- cefalee*
- apnee*
- vărsături*
- frisoane*

Scor examinare finală: 105/120

Misiuni executate: recoltare 4/4

Misiuni active: 0

Status subiect: activ

Cerere de dezactivare: 07 august 2041 – respinsă

Cerere de dezactivare: 09 mai 2046 – în curs de procesare

Mi-am dat ochii peste cap când am văzut data. Deci nu aveau de gând să mă salveze atunci când am fost răpită de cei din E.S.C.U., la nicio zi după ce m-au trecut deja pe lista neagră. Am lăsat să-mi scape un zâmbet, măcar aflasem ceva despre mine din fișa asta. Fusesem adusă în Regiunea 5 dintr-un orfelinat din Buzău, iar efectele adverse survenite în urma implanturilor explicau și stomacul meu sensibil.

Am comparat analizele și rezultatele mele cu vreo doi alți subiecți. Aș fi vrut să caut și fișa lui Mark, eram curioasă dacă era într-adevăr mai bun ca mine, dar apoi mi-am dat seama că nu-i știam numărul. Nu țineam minte să-l fi menționat vreodată. Am dat în schimb de fișa Anei. Era mult mai complexă decât a mea. Am aruncat o privire fugitivă, din curiozitate.

1/14/1 F05

Punct de recoltare: Regiunea 5

Data: 27 decembrie 2040

Implanturi efectuate: 3

Efecte adverse survenite: 2/24

- dispnee*
- cefalee*

Scor examinare finală: 116/120

Misiuni executate: 0

Misiuni active: 1

Status subiect: activ

Am privit fișa cu scârbă. Idioții aceea îi dăduseră o misiune unei fete de zece ani. La ce naiba mă miram? Eu am fost în prima când aveam 12. În plus, Ana intrase într-un lot de subiecți mult mai avansat și mai bun, probabil că de aceea pe ei îi trimiteau mai devreme în misiuni. Bine că Dan o salvase la timp. Mi-aș fi dorit să mă fi salvat și pe mine cineva înainte de toate astea.

O clipă am vrut să închid tableta, pentru că începeam să devin prea sentimentală, apoi am văzut fișierele încadrate pe loturi de la 1 la 14. Cred că am petrecut mai bine de o oră uitându-mă peste ele. Simțeam cum mă apuca groaza, căci începând de la lotul 1 și până la 8 toți subiecții erau trecuți ca decedați. Cei din primele trei loturi nu doar că muriseră mai bine de jumătate pe masa de operație, dar cei care supraviețuiseră suferiseră mutații groaznice. Am deschis doar câteva poze, nu prea m-a ținut stomacul să privesc mai multe.

Începând cu lotul numărul 5, s-a încercat un tratament cu o substanță stabilizatoare, dar, până să descopere compușii exacți și gramajul necesar în funcție de greutatea subiectului, au mai fost multe victime. Procesul de adaptare după primul implant era un adevărat chin, îmi aduceam aminte și eu puțin din el. În lotul numărul 7, zece subiecți din centre diferite au supraviețuit pentru prima dată aceluși proces.

Am vrut să le caut fișele, dar apoi am văzut că șase dintre ei au murit în timpul celei de-a doua operații, iar trei în mai puțin de 24 de ore după. Și totuși un subiect supraviețuise. O fată de opt ani din Centrul de Formare din Regiunea 2. Nu am stat pe gânduri și am accesat dosarul ei.

4/7/1 F02

Punct de recoltare: Capitală, Regiunea 2

Data: 8 aprilie 2029

Implanturi efectuate: 2

Efecte adverse survenite: 13/24

- cefalee
- apnee
- halucinații severe
- hemoptizie
- hemoragie digestivă
- mutație a pigmentilor
- tahicardie ventriculară
- vertij
- erupții cutanate
- durere în zona toracică
- febră
- anemie
- hipertensiune arterială

Scor examinare finală: 64/120

Misiuni executate: 0

Misiuni active: 0

Status subiect: activ

Cerere de dezactivare: 08 mai 2034 – în curs de procesare

Cum adică în curs de procesare? Asta însemna că subiectul respectiv era în viață sau fusese eliminat și nimeni nu s-a mai oboșit să-i actualizeze fișa.

— Mai ai mult? mă întrerupse Elize. Vrei să închizi prostia aia și să dormi? Credeam că trebuie să te trezești devreme.

Fata își trase pătura peste cap și mai mormăi ceva în pernă. Nu am vrut să o supăr și mai tare, era deja bosumflată că nu am cerut să mă însoțească și ea. Am stins tableta și m-am cufundat în întuneric. Cred că am ațipit de câteva ori, dar de dormit nu s-a pus problema.

Când a sunat ceasul deșteptător, am și sărit din pat. M-am îmbrăcat în câteva minute și mi-am pus la mine câteva haine de schimb.

La scurt timp, în ușa camerei noastre se auziră ciocănituri. Andrei își făcu prezența, aducând cu el potaia albă. Elize era încă bosumflată. Se ridică din pat, luă câinele și se întoarse la somn.

— Cei cu ea? întrebă Andrei.

— Pe dracu', face fițe. Hai să mergem, am zis eu și am pășit pe coridor. Mark s-a trezit?

— E la camera de muniție cu Eva și...

— Și ce? am întrebat eu când am sesizat pauza mult prea lungă.

— Și Dan.

— Hă? Ba nici nu mă gândesc!

Am mărit viteza și m-am îndreptat spre acel loc. *Să fiu a dracu' dacă îl iau pe boul ăsta cu mine.* Evident, fusese idea genială a Evei, care mă ura. Ei bine, sentimentul era reciproc. Mark veni spre mine de cum mă văzu.

— Știu ce gândești, dar mai bine ține pentru tine.

— Nu pot să merg în misiune cu el, îmi va...

— Taci! mă mustră pe un ton sever. Ce e mai important aici? Să împiedicăm planurile de creare a unui nou Centru de Formare sau drama ta personală?

— Dar...

— Nu! Ai de ales. Ori duci ce ai început până la capăt, ori am să-i spun Evei că nu ești în stare să coordonezi echipa și că te lași influențată de propriile sentimente.

Mark avea o privire foarte rece. Nu avusesem niciodată divergențe cu el de când venisem la avanpost, dar în momentul acela l-am urât din tot sufletul. L-am urât pentru că avea dreptate și m-am urât pe mine și mai mult fiindcă ar fi trebuit să mă fi gândit eu la asta. Nu conta că era Dan sau

altcineva, în joc era ceva mult mai important și ar fi trebuit să-mi fi dat seama singură de asta.

Eva semnă aprobarea pentru armele de care aveam nevoie și-mi făcu cunoștință cu al cincilea membru al echipei. Era un tip la vreo treizeci de ani, înalt, brunet, bine clădit. O opțiune de zece ori mai bună decât Elize. Îmi întinse mâna și îmi spuse că se numea Mihai, dar și că era încântat să poată participa alături de noi la misiune. Am încercat să schițez un zâmbet. Nu știu dacă a fost unul convingător. Mi-a și spus câteva cuvinte, dar nu am putut să-mi concentrez atenția asupra lui. Eva continua să dea indicații, Andrei îi explica câte ceva lui Mark, iar eu încercam din greu să nu privesc în direcția lui Dan.

Cineva îmi înmână câteva încărcătoare și niște bile cu acid. Dacă ar fi fost după mine, aș fi luat de cinci ori mai multă muniție, dar Eva insista că e doar o misiune de cercetare, iar în caz de ceva trebuia să-i raportăm ei și ne va trimite întăriri. Am aprobat tot ce ne-a spus doar din dorința de-a pleca odată. Aveam de gând să uit indicațiile în momentul în care ieșeam pe poarta avanpostului.

Am încărcat tot echipamentul într-o mașină și înaintea să-mi dau seama eram deja pe drum. Mark conducea, iar eu stăteam în dreapta. Spre surprinderea mea, nimeni nu zicea nimic. Priveam peisajul din fața mea: multe mașini pe drum, polei, zăpadă, frig, toate astea nu mai contau. În interiorul meu ardea un foc ce putea topi toată gheața. Tot ce-mi doream era să ajung la destinație cât mai repede.

Eram conștientă că acesta era doar un pas, unul dintre cei mulți pași pe care aveam să-i fac până să ajung într-un final față-n față cu Alex. Ardeam de nerăbdare, eram prinsă în propriile mele gânduri și nici măcar nu am băgat de seamă când se luminează afară. Am aruncat o privire pe GPS-ul lui Mark și am constatat că mai aveam vreo douăzeci de kilometri până la hotelul la care ne cazase Eva.

Bine, hotel era mult spus. Era o clădire veche. Fusesse recent zugrăvită, dar asta nu însemna că o și consolidaseră. Era un fel de motel la care mai opreau cei care nu își permiteau să arunce prea mulți bani pe cazare. Evident că E.S.C.U. se zgârcea când venea vorba de confortul agenților.

Am intrat pe ușa acelei clădiri și m-am rugat în sinea mea să nu ne prindă dracu' vreun cutremur cât timp eram cazați acolo. Mark mă însoți în timp ce ceilalți scoteau bagajele din mașină. În spatele unei tejghele din așa-zisa recepție, stătea o domnișoară machiată și îmbrăcată strident. Nu era prea cald înăuntru, dar tipa purta o bluză foarte subțire și foarte decoltată. Sincer vorbind, avea sânii mai mult pe afară.

Nici nu ne băgă în seamă când am intrat, era mult prea ocupată să-și pilească o unghie și să privească un episod din naiba știe ce serial. Mark salută politicos, în timp ce eu studiam un perete crăpat și o înjuram în gând pe Eva. Recepționera continuă să ne ignore, așa că Mark bătu ușor cu palma în tejghea.

— Ce doriți? întrebă fata ofticată.

— Avem o rezervare, spuse Mark. Pe numele Marian Dinescu.

Fătuca lăsă pila din mână și tastă numele spus de Mark pe un laptop ce părea atât de vechi, că sigur a fost folosit în război. Recepționera se ridică și oftă exasperată.

— Aveați rezervare pentru două camere cu două paturi și una cu unul singur, da' nu ne merge centrala cum trebuie, așa că vă dăm una cu trei și una cu două. Că sunt mai călduroase.

— Poftim? am întrebat eu.

— Adică nici în alea nu e căldură, continuă ea și mai plictisită. Dar sunt singurele care sunt curate, că ne-a plecat femeia care făcea curat. Adică n-a plecat, dar a nins și nu a putut ajunge la lucru, că sunt drumurile blocate.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Mark. Cei de la deszăpezire au fost luați prin surprindere de iarnă?

— Păi da! Doar trăim în R.U.T.R., ce naiba! completă ea. Dacă le vreți pe astea două, vi le dau, dacă nu...

Mi-am dat ochii peste cap și i-am făcut semn să ne dea cheile. Nici ceilalți membri ai echipei nu au fost prea încântați de toată povestea asta. Unde mai pui că era frig de îți îngheța sufletul. Mihai, Dan și Mark au luat camera cu trei paturi, iar eu și Andrei am luat-o pe cealaltă.

De cum am închis ușa, Andrei începu să despacheteze și în câteva minute camera noastră arăta de parcă era centru de comandă al unei nave spațiale. Unei nave fără încălzire, căci stăteam cu două pulovere pe mine, pantaloni groși, cizme și tot dârdâiam.

Mi-am luat o cafea de la un automat găsit pe hol și mi-am aprins o țigară. Andrei mă privi cu ciudă. Înțelegeam că el voia să se lase, dar asta nu însemna că trebuie să sufăr și eu.

— Nu te mai uita așa la mine, ai să vezi ce repede se încălzește camera de la fum.

— Să înțeleg că tu îți sacrifici plămânii pentru binele meu?

— Hai, nu te mai comporta ca o... înțelegi tu, pe ciclu și vezi-și de treabă.

— Ești foarte amuzantă, mă ironiză. Că tot vorbim de, nu vrei mai bine să fac schimb de paturi cu Dan? Sigur cu el nu ți-ar mai fi frig.

Meritam să fiu răsplătită cu aceeași monedă, dar asta nu m-a împiedicat să arunc cu pachetul de țigări după el. Cred că l-am azvârlit cam tare, căci Andrei se plânse pentru următoarea jumătate de oră că îl durea urechea.

Mi-am luat căștile și m-am întins pe pat. L-am lăsat pe Andrei să își facă treaba și am închis ochii. Nici nu știu când m-a furat somnul. Partea bună era că nu am mai

simțit frigul. Nu știu cât am dormit, dar când m-am trezit toată lumea era adunată în camera noastră.

— Ce se întâmplă? am zis eu pe jumătate adormită.

— Drăguț din partea ta să ni te alături, spuse Mark așezându-se pe patul meu.

— Andrei ne explica ceva dubios în legătură cu informațiile găsite pe acel hard, spuse și Mihai. Sincer, mie nu-mi miroase a bine.

— Ce?

— Ideea e că din ce scria prin fișierele alea orașul acesta ar fi trebuit evacuat, zise Andrei. Dar nu găsesc nimic care să susțină chestia asta.

— Nu înțeleg, am spus eu. Crezi că vor să ne ducă pe o pistă greșită?

— Tot ce e posibil, interveni Dan. Adică nu evacuezi un oraș peste noapte, excepție fac cazurile de urgență, calamitățile naturale. Eu zic să mergem prin oraș cu mașina, să vedem ce putem afla de la localnici.

— Eu zic să cercetăm locul unde se află vechea fabrică, am intervenit. Dacă e ceva acolo, vom găsi răspunsurile.

— Nu cred că e o idee prea bună, mă contrazise Dan. Sunt sigur că e bine păzită, iar Eva a spus clar că dacă...

— Mă doare undeva de ce a spus Eva! m-am răstit eu nervoasă și mi-am aprins o țigară. Misiunea asta a fost ideea mea, iar aici eu comand. Dacă nu îți convine, ești liber să te întorci la avanpost. Ai înțeles, Dan? Și e valabil pentru toți.

De cum am închis gura, mi-am dat seama că tonul folosit nu era cel mai potrivit. Toți cei din cameră au căutat să-mi evite privirea, mai puțin Mark.

— Nimeni nu îți pune la îndoială capacitățile de lider, Dia, îmi spuse el pe un ton blând. Dar un conducător bun ține cont și de părerile altora.

— Și tu ce propui să facem?

— Dan are dreptate, putem afla multe de la localnici. Dacă au observat ceva suspect în ultimele zile, dacă au trecut pe aici mai multe mașini ale armatei regale... Probabil au început să aducă materiale pentru a construi Centrul, nu e o idee tocmai rea să dăm o tură prin oraș.

— Exact asta încercam și eu să spun, interveni Dan. Am să mă duc...

— Pe de altă parte, își reluă Mark ideea, nici ce a sugerat Dia nu e rău. Am putea împușca doi iepuri deodată. Eu, Andrei și Mihai ne împrăștiem prin oraș și vedem ce putem afla, iar tu și Diane luați mașina și vă duceți la fosta fabrică.

— Prefer să merg cu voi, am sugerat eu.

— Diane, poți să te superi, dar cred că dronele de supraveghere te-ar recunoaște imediat atât pe tine, cât și pe Dan. Sunt sigur că fosta logodnică a lui Alex și gardianul ei sunt încă pe lista cu cei mai căutați oameni. Mai bine să nu riscăm.

— Știu să mă feresc de drone, am ripostat eu stingându-mi țigara. Uiți că am fost în Capitală cu puțin timp în urmă.

— Și cu câtă lume ai stat de vorbă? Dacă te recunoaște cineva de la televizor?

— Dar?

— Cred că e mai bine pentru întreaga echipă, spuse Andrei.

— Atunci așa rămâne, zise Mihai. Ne lăsați pe noi prin diverse zone ale orașului, ca să acoperim mai mult teren deodată. O să păstrăm legătura prin stație. Eu și Andrei le-am programat pe o frecvență joasă, care nu mai e folosită în ziua de azi. Nu cred să o depisteze cineva.

Mihai îmi înmână stația. O chestie veche și butucănoasă, abia că-mi intra în buzunar. Ceva mai modern nu puteau și ei să găsească? Mi-am luat un pistol la mine și câteva bile cu acid. Am furat o căciulă neagră de la Andrei și mi-am luat o geacă groasă.

Afară bătea un vânt groaznic. Bine măcar că nu mai ninge. M-am urcat la volan, spre marea surprindere a companionilor mei, care au și început cu glumele proaste pe seama femeilor la volan. Nu m-am supărat, ba chiar am râs la câteva bancuri spuse de Mihai. Cel puțin au mai destins atmosfera încordată.

Am oprit de mai multe ori, ca să-i lăsăm pe Mihai, Andrei și Mark, apoi eu și Dan ne-am îndreptat spre locul unde se afla fosta fabrică. Nu am vrut să atragem atenția vreunui posibil paznic, așa că am lăsat mașina într-un loc mai ferit și am continuat drumul pe jos.

Purtând mănuși, îmi era greu să-mi aprind o țigară, dar asta nu m-a oprit. Dan îmi făcu semn să-i dau și lui una, iar eu m-am făcut că nu am observat. Am continuat să merg prin zăpadă până am dat de un gard din sârmă ghimpată. Evident, era și un indicator pe care scria *trecerea interzisă*, dar asta nu ne-a împiedicat să găsim o cale de acces înăuntru. Am cercetat curtea, dar nimic nu părea suspect. Zăpada căzută în ultimele zile părea a fi neatinsă.

Pe alocuri, erau câteva urme ale unor câini care probabil își făceau veacul prin zonă. Nu tu urme de pași, nu tu urme de mașină. Aveam un sentiment ciudat că ceva rău avea să se întâmple. Am intrat în una dintre clădiri, dar nici aici nu am găsit mare lucru. Urcând la etaj, nu am dat de altceva decât de gunoaie și ziduri dărâmate.

— Ceva nu e bine, spuse Dan.

— Crezi? am zis eu scoțând din buzunar stația aceea veche. Alo?!?

— Da, răspunse Mark imediat. *Ați găsit ceva?*

— Nimic. Voi?

— *Nimeni nu pare să știe nimic*, veni imediat răspunsul lui.

— *Sunteți siguri că ne aflăm în orașul care trebuie?* intră și Mihai pe fir.

Mi-am mușcat buzele de nervi. Dacă toate informațiile erau menite să ne ducă pe o pistă falsă? Dar de unde ar fi știut cei de la conducerea R.U.T.R. că eu și Elize aveam să furăm acel hard? Sau că vom veni azi aici? Poate că Eva avea dreptate, undeva în avanpost era un trădător. Cineva îi anunțase pe nemernicii ăia din Capitală de planul nostru, probabil aceeași persoană care îi omorâse și pe cei trei din Pavilionul A și încercase să dea vina pe mine.

— Diane, îmi făcu semn Dan.

— Ce e? m-am apropiat de geam.

— Te caută taică-tu!

Am rămas cu gura căscată. Dan avea dreptate. La intrarea principală opriseră câteva mașini ale armatei. Zeci de soldați împânziră zona, împrăștiindu-se în toate direcțiile. Un domn împărțea ordine celor prezenți, iar la o privire mai atentă am realizat că era nimeni altul decât așa-zisul meu ex-tată.

— Morții mă-sii! înjură Dan încercându-și arma. E o capcană. Dă-mi stația!

Nu cred că ei ne observaseră. M-am lăsat în jos, astfel încât să nu mă vadă cei de afară. Dan vorbea în șoaptă cu Mark, explicându-i unde am lăsat mașina și cerându-i ajutor. Nu-mi venea să cred, chiar era o capcană! Dar de unde știau cei din armată că noi urma să fim aici? Toți cei care aveam cunoștințe de această misiune fuseserăm foarte discreți. Pașii unor soldați ne distraseră atenția. Dan îmi făcu semn să mergem.

Cineva urca scările pe care eu și Dan venisem. Ne-am privit câteva clipe, simțeam cum mâna mi se încleșta în jurul pistolului. Singura cale de scăpare era să fim mai rapizi decât soldații, să-i eliminăm noi pe ei înainte să ne scoată din schemă.

Am închis o clipă ochii. Toate simțurile mi se activară, exact așa cum o făceau și când eram la antrenamentele din Centrul de Formare. Mintea mea calculă cât de aproape

sunt soldații, cât mai aveau până ne puteau zări. Am numărat în gând până la zece. Am deschis brusc ochii și înaintea mea Dan să-și dea seama ce aveam de gând să fac eu eram deja în capul scărilor, trăgând în cei doi soldați aflați acolo.

Sunetele provocate de pistol aveau să le atragă atenția celorlalți. M-am aplecat deasupra unuia dintre soldați și i-am luat cuțitul și arma automată. Mi-am pus pistolul în geacă și i-am făcut semn lui Dan să mă urmeze.

Am coborât câte trei trepte deodată. Nici nu am ajuns la parter, că au și trecut la limită câteva gloanțe pe lângă mine. L-am împins pe Dan după un zid, iar cu cealaltă mână am aruncat două bile cu acid spre soldații aflați în fața mea. Sigur nimerisem măcar pe unul dintre ei, căci am auzit un țipăt înfiorător atunci când bilele s-au spart. Îmi era milă de oricine ar fi fost, dar asta nu îmi putea distra atenția de la ceea ce aveam de făcut.

Dan mă îndemnă tăcut să o luăm pe un coridor lung și destul de întunecat care se iva înaintea mea. Nu era cea mai bună soluție, dar poate găseam o altă ieșire din clădire. Am mers spate-n spate, pentru a ne asigura că nu venea cineva din nicio direcție. Era destul de întuneric, niciun geam prin care să poată intra lumină. Am încercat vreo două uși aflate de-a lungul holului respectiv, dar toate erau închise. Eram aproape de capătul coridorului când l-am simțit pe Dan foindu-se, apoi am auzit focurile de armă.

Mai mulți soldați erau în capătul celălalt. Dan îl nimeri pe unul dintre ei, apoi, fără a mai sta pe gânduri, sparse cu piciorul o ușă de lemn și mă împinse înăuntru. Pași grăbiți se auzeau tot mai aproape de noi. Am căutat cu privirea o ieșire din acea cameră, dar nimic. Ferestrele nu mai aveau geamuri, iar pe dinafară erau montate gratii de metal. Eram mult prea înguste, nu puteam ieși.

— Acoperă-ți urechile! îmi spuse Dan aruncând pe coridor o grenadă.

M-am ghemuit în colțul opus al camerei și mi-am pus mâinile la urechi. Din doi pași, Dan a fost lângă mine. Nu știu sigur dacă era nebunia de moment, dar în clipa în care se așeză lângă mine mă cuprinsese cu brațele și îmi propti capul pe umărul său.

Nu am putut să stau și să analizez ce însemna asta, pentru că la scurt timp un sunet puternic mă surzi complet. Un bubuit îmi făcu întreg corpul să vibreze. Ba nu, făcu întreaga clădire să vibreze. Pereții de beton păreau să amplifice de zece ori acel sunet. Din tavan se desprinseră câteva bucăți mici de tencuială. Capul meu vâjâia groaznic. Mi-au trebuit câteva minute să-mi revin și să-mi recapăt echilibrul. Dan era la fel de bulversat ca și mine. Încercă să-mi spună ceva, dar auzul meu nu era complet refăcut.

Se ridică cu greu în picioare și-mi arătă înspre tavan. Exact pe mijlocul camerei se întrezărea o crăpătură ce părea să se ramifice de pe tavan pe unul dintre pereți. Dan mă trase spre ieșire. Jumătate din coridorul pe care venisem era în beznă. Unul dintre acei pereți vechi cedase în momentul exploziei și bloca partea pe care venisem noi. În cealaltă direcție am văzut trei trupuri neînsuflețite, mult praf și mult sânge. Mi-am acoperit nasul cu mâneca de la geacă și am pășit împreună cu Dan pe lângă trupurile dezmembrate ale soldaților.

Când am ieșit de pe coridor și am dat de lumină, Dan încercă să ia legătura prin stație cu Mark, dar aceasta nu mai funcționa.

— Ce i-ai făcut?

— Nu i-am făcut eu, spuse Dan prinzându-mă de mână și trăgându-mi mâneca în sus.

— Ce crezi că...

— Nici ceasul tău nu mai merge!

— Unde electromagnetice! De asta și-au lăsat mașinile la intrare, să nu își strice bateriile. Grozav! Și acum cum naiba mai comunicăm cu Mark și Andrei?

Nu a mai reușit să-mi răspundă. Ceva mă lovi în spate. Un scurt moment de neatenție a fost de ajuns ca un soldat apărut de nicăieri să-mi înfigă un cuțit în umăr, în zona omoplatului. Am scos un țipăt groaznic atunci când am simțit lama perforându-mi pielea. Spre norocul meu, haina pe care o aveam pe mine era foarte groasă, iar asta a mai atenuat din impact, dar nu a însemnat că n-a durut al naibii de rău.

Dan îi prinse mâna soldatului și o răsuci puternic. Am crezut că i-o va rupe. Acesta scăpă cuțitul pe jos când Dan îl lovi cu piciorul în burtă de mai multe ori. În timp ce soldatul încerca să riposteze, Dan îi prinse gulerul de la uniformă, își luă avânt și-i trase un cap în gură.

— Ești bine? mă întrebă el desfăcându-mi haina, să vadă cât de adâncă era rana.

— E doar o zgârietură, am încercat să fac eu pe viteaza. Nu doare prea tare, doar curge mult sânge. O să trăiesc, sper.

În realitate, mă durea groaznic de rău, dar nu voiam să recunosc asta în fața lui. Am rămas o clipă pe loc și am așteptat ca implanturile medicilor din Centrul de Formare să-și facă treaba. Nu a durat mai mult de un minut și mi-am putut mișca din nou mâna în voie. Am tras haina înapoi pe mine, sub privirea mirată a lui Dan.

— Ce? I-am întrebat eu. Nu-mi spune că nu știai că putem face asta.

— Știam, dar nu am văzut-o niciodată pe viu.

Mi-am lăsat privirea în jos, întrebându-mă dacă mă considera un fel de monstru mutant. Poate în față nu mi-ar fi spus niciodată asta, dar ochii îi trădau gândurile. *Oare mai contează ce crezi tu sau important e să scăpăm cu viață?* M-am ridicat brusc și i-am făcut semn să stea acolo. Am

deschis puțin ușa încăperii în care ne aflam și am aruncat o privire în curtea fabricii.

Domnul D., cel care îmi modificase memoria în așa fel încât să cred ani de-a rândul că sunt fiica lui, era înconjurat de vreo zece soldați. Nu puteam ajunge la el. Nu ne puteam întoarce pe unde am venit, nu puteam înainta, nu eram sigură că puteam să-i elimin pe toți acei soldați. Nu puteam face nimic.

Poți să te predai!, se auzi vocea lui Mark în capul meu. Nu-mi plăcea când făcea chestia asta, dar cel puțin asta însemna că e prin apropiere.

— Orice ar fi, nu ieși din încăperea asta! i-am spus eu lui Dan.

— Ce ai de gând? mă întrebă uimit.

— O să mă predau.

Expresia de uimire de pe fața lui nu putea fi descrisă în cuvinte. A vrut să mă oprească, dar am fost mai rapidă decât el. Cum am pus piciorul afară, cum am și văzut soldații îndreptându-și armele spre mine. Am ridicat brațele în sus și m-am apropiat ușor de ei. Ochii lor mă priveau atenți, îmi studiau fiecare mișcare. Totuși nu soldații îmi atraseră atenția, ei doar își făceau datoria.

Privirea domnului D. era ațintită spre mine. De cum mă văzu, își scoase pistolul și-l îndreptă spre mine. Mă privea cu atâta ură și dispreț! M-am oprit și am lăsat arma să-mi cadă la picioare.

— Mă așteptam la mai mult, spuse el zâmbind. Mă așteptam să opui mai multă rezistență, măcar de data asta.

— Ce să-i faci, am răspuns eu flegmatică, prefer să nu-mi pierd timpul cu toți proștii.

— Te credeam mai bună, îmi spuse el. Poate m-am înșelat, dar totuși să te predai de bună voie?

— Sunt alții la rând care vor să te vadă mort.

Lasă-te în jos, acum!

Nici bine nu i-am auzit vocea lui Mark, că m-am și aruncat pe burtă. Mi-am apărat capul cu mâinile. Sute de gloanțe au zburat din toate direcțiile înspre soldați. Nici măcar nu au ajuns să-și dea seama ce se întâmplase. Trupurile lor au căzut secerate la pământ, iar împreună cu ei l-am văzut și pe domnul D. Mi-am apăsat palmele pe urechi, dar tot am auzit împușcăturile. Unul dintre gloanțe ricoșă din ceva și îmi răni tibia. Am strâns din dinți cât am putut de tare, încercând în același timp să nu mă mișc și să o pătesc mai rău. Atunci când împușcăturile au încetat, mi-am ridicat capul de pe asfalt și am privit în jur.

Sus, în zona furnalelor! îmi spuse Mark când mă văzu derutată. I-am mulțumit în gând și am dat să mă ridic. Mă durea piciorul groaznic, dar eram conștientă că își va reveni în câteva minute. Sunetul unei respirații greoaie, apăsate, îmi atrase atenție. Am pășit printre cadavrele soldaților și m-am aplecat deasupra lui. Nu mai avea aerul acela superior. Nu. În ochii lui se citea disperarea, teama, frica de necunoscut. Își apăsa palma pe una dintre răni, într-o încercare penibilă de a stopa sângerarea.

— Te-aș întreba care sunt planurile și unde anume vreți să construiți acel nou Centru de Formare, dar ceva îmi spune că nu-mi vei răspunde, iar dacă o vei face pun pariu că e doar o altă capcană. Exact ca asta.

— Nu ai fost niciodată prea deșteaptă, Olivia, răspunse el cu greu.

— Diane, idiotule! I-am corectat eu și l-am lovit cu piciorul. Știu că ați părăsit celelalte Centre, cele pe care cei din E.S.C.U. nu au reușit să le distrugă în vară. De ce?

— Locația lor... era compromisă. Nu o să învingeți. Ești conștientă de asta, nu?

— Știu și eu? Dacă Alex te-a trimis personal aici, cred că treaba devine serioasă.

— Tu... Tuu... începu el să tușească groaznic și să scuipe sânge. Tu și proștii tăi nu o să ne opriți... voi sunteți niște nimicuri, alții sunt cei pe care noi îi urmărim, cei pe care vrem să-i învingem.

— Despre ce naiba vorbești?

Nu mi-a mai răspuns. Ochii i-au rămas nemișcați, privind spre cer. În interiorul meu era un haos de sentimente. Îmi venea să mă bucur, căci în sfârșit scăpasem de o persoană ce-mi făcuse mult rău. O persoană ce îmi schimbase complet viața, o schimbase în rău. Pe de altă parte, implanturile din creierul meu încă mă făceau să-l percep pe domnul D. ca fiind tatăl meu. Am scuturat de câteva ori din cap, încercând să-mi așez gândurile în ordine. Simțeam un gol în stomac. L-am mai privit câteva clipe, fără a-mi lua ochii de la trupul său inert. Mâna cuiva mă atinse pe spate.

— Ești bine? întrebă Dan.

— Nu știu... eu... nu știu.

Dan mă trase în brațele sale și îmi așeză capul pe umărul său. Mă simțeam amețită. În mintea mea, informațiile se băteau cap în cap. Vântul rece de iarnă se întăți. L-am simțit pe Dan cum tremura ușor și m-am desprins din îmbrățișarea lui.

— Eva o să fie furioasă, îmi spuse.

— Poate, dar măcar am eliminat unul din conducerea R.U.T.R.-ului, cred că o să ne lase să scăpăm de data asta.

— De ce tremuri?

— Mă simt ciudat. Adică nu știu. Pe de o parte îmi vine să sar în sus de fericire că am scăpat de el, pe de altă parte am un gol în stomac. Nu sunt sigură dacă vreau să dau de pomană sau să dau de băut de fericire. Mă crezi ciudată?

— Nu, spuse privind în jos. Chestiile alea... implanturile alea ți-au afectat urât memoria. Te înțeleg. Dar...

— Dar ce?

— Cred că ar trebui cât mai curând să începi să separi amintirile reale de cele induse. Azi poate ai avut noroc, dar ce o să faci pe viitor?

— Noroc, despre ce naiba vorbești?

— Despre faptul că cel care a apăsat pe trăgaci azi a fost Mark, nu tu. Ce făceai dacă erai singură cu el, față-n față? Secunda aia în care tu ai fi stat să te întrebi ce simți pentru așa-zisul tău tată te-ar fi putut costa viața.

Am făcut câțiva pași mici spre ieșire. Nu știam ce să-i răspund. Mi-am căutat prin buzunar bricheta și țigările.

— Diane, strigă Dan în urma mea. Ce vei face când o să te întâlnești cu Alex? Vei sta pe gânduri sau îl vei împușca? Sau, mai bine spus, o să ai puterea să-l omori?

— Nu, nu vreau să mă gândesc la asta.

Bună întrebare. Îl uram pe Alex din tot sufletul, dar ce îmi oferea garanția că voi fi suficient de puternică încât să-l omor? De unde știam că implanturile nu îmi vor răstălmăci mintea în momentul în care-l voi vedea? Am scuturat din cap și mi-am văzut de drum. Eram puternică, trebuia să fiu.

Ne-am întâlnit la mașină cu ceilalți trei. Nimeni nu a mai zis nimic. Toți eram dezamăgiți că nu aflasem unde anume urma să se construiască noul Centru de Formare, dacă îl făcuseră deja sau dacă era încă în faza de proiect. Dar întrebarea care mă măcina pe mine personal era cine? Sau mai bine spus cine era cel care le furniza informații inamicilor, cine era trădătorul?

Un lucru era sigur. Nu putea fi vorba de cineva oarecare din avanpost. Nu. La cât de discreți am fost cu ultima misiune, era imposibil ca un străin să fi aflat de ea. Trădătorul era cineva cunoscut, cineva apropiat mie.

PARTEA A DOUA

I can feel that you've mesmerized my heart.

I feel so free.

I'm alive, I'm breaking out.

I won't give in, cause I'm proud of all my scars.

And I can see I've been wasting too much time.

(Within Temptation – *Faster*)

CAPITOLUL 7

Când eram mică, adoram iarna. Îmi plăcea să stau minute în șir să privesc fulgii de nea cum cad ușor pe pământ. Adoram să mă joc în zăpadă, să alerg, să mă rostogolesc, să mă dau cu sania sau cu schiurile. Evident, ca orice copil, adoram și Crăciunul, împodobitul bradului, cadourile, prăjiturile cu nucă, masa festivă împreună cu cei dragi, mirosul de portocale.

Apoi am crescut, am aflat adevărul despre copilăria mea, iar toate acele amintiri s-au evaporat și în urma lor au mai rămas doar întrebările. Oare chiar îmi plăcea iarna sau era un sentiment indus de implanturi? Unde se terminau sentimentele false și unde începeau cele reale? Cât la sută era personalitatea mea și cât era creată de ei? De ce naiba nu puteam să fac diferența între ele?

Am stat aproape două ore în acea noapte, cu căștile pe urechi, privind fulgii de zăpadă. După ce am plecat din fabrică și ne-am întors la hotel, am sunat-o pe Eva, pentru a-i da raportul. Mă așteptam să țipe, să primesc muștrări, să ne spună ce pierdere de vreme și resurse a fost toată misiunea asta. A fost într-adevăr dezamăgită că nu am putut depista noua locație a Centrului de Formare, dar a mai fost ceva.

În ochii ei am văzut o fericire nebună, o satisfacție profundă atunci când i-am spus că Mark l-a împușcat pe ministrul de interne. O clipă chiar i-a scăpat un zâmbet sincer, lucru rar în comportamentul ei.

— Experții noștri în materiale explozibile erau pe poziție, ne spuse ea în conferința video. O să reluăm cercetările de la zero, asta e. Nu ne mai putem baza pe nimic din ce am găsit pe hard disk.

— Ne-au momit cu acele informații despre foștii subiecți, comentă Mark. Ni l-au fluturat pe sub nas pe fraierul acela din Capitală, iar noi am pus botul.

— O să repun în funcțiune unii agenți din Capitală, poate reușesc ei să afle ceva despre noul Centru de Formare. Până atunci, vreau să reveniți la avanpost în cel mai scurt timp posibil.

— După evenimentele de azi, am luat decizia de a mai rămâne în zonă până la lăsarea nopții, pentru a fi siguri că nu suntem urmăriți, i-am spus eu. Nu am vrut să le dăm indicii despre amplasarea avanpostului.

— Bună decizie!

Era cât pe ce să cad pe spate. Eva îmi spunea mie că am luat o decizie corectă? Am vrut să fac o glumă răutăcioasă, dar am observat o schimbare rapidă în comportamentul ei. Îl fixă pe Dan cu privirea și redeveni serioasă.

— Când ajungi la avanpost, aș dori să discut cu tine în particular. E urgent!

— Desigur! îi răspunse Dan.

Mă rodea curiozitatea să aflu ce voia să discute, dar, având în vedere că niciunul dintre cei doi nu a dezvoltat subiectul, am considerat impropriu să o fac eu. După ce am încheiat convorbirea cu Eva, am mai stat toți puțin de vorbă. Am convenit să așteptăm până la ora două noaptea, să ne odihnim câteva ore și să pornim în toiul nopții înapoi spre avanpost.

— De ce nu dormi? îmi întrerupse gândurile Andrei.

— Eu și somnul nu ne împăcam prea bine în ultimul timp. În plus, în câteva minute se presupune că ar trebui să părăsim locul acesta, deci ce rost mai are?

— Dezamăgită?

— E un fel de a spune, am răspuns eu evitându-i privirea. Nu ți se pare nimic ciudat în toată chestia asta?

— Ciudat? răspunse Andrei ironic. Ce să mi se pară ciudat? Faptul că R.U.T.R-ul e cu un pas înaintea noastră, că deși am fost cât am putut noi de discreți tot au aflat? Că după ce am plecat de la fosta fabrică nu ne-a urmărit nimeni? Sau că Eva mai avea puțin și se tăvălea pe jos de fericire când a aflat că l-am eliminat pe tatăl tău?

— Ai observat și tu?

— Da. Am și o teorie legată de asta, dar o să-ți spun mai multe la avanpost.

— Nu, l-am prins eu de mână curioasă. Zi-mi acum!

— E doar o bănuială. O aveam de mult, nu doar eu și Elize. Adică nu suntem încă sută la sută siguri. E din cauză că în ultimul timp Eva a devenit obsedată de aflarea noului Centru de Formare, de aducerea de noi subiecți. De toate experimentele pe care le fac cei din Pavilionul A.

— Da, mi-a zis Sara ceva.

— Cred, și ține minte că e doar o bănuială, nu e ceva concret, cred că cei din Pavilionul A vor să reproducă metoda de implantare folosită în Centre.

Am rămas cu gura căscată. Nu putea fi adevărat. Nu avea cum. Asta însemna să fie la fel de javre ca cei aflați la conducere.

— Vrei să spui că Eva are de gând să-și facă propria ei gloată de subiecți?

— Nu spun asta, dar atunci de ce se agită atât de mult? De ce pune pe primul plan toate astea, ce motive ar avea?

— Andrei, am spus eu iritată, dacă aflu că e adevărat de zici, îți jur că eu cu mâna mea o omor pe Eva. Scârba aia nu știe ce înseamnă operațiile de inserare a implanturilor. Probabil că de asta ne și ține pe mine și pe Mark aproape, ca să ne studieze. Sau pe Ana...

M-am oprit o clipă, aducându-mi aminte că Eva îi spusese lui Dan că are ceva de vorbit urgent cu el. Dacă era vorba de Ana?

— Poți lua legătura cu Elize în avanpost fără ca Eva să afle?

— Doamne, Dia! spuse Andrei pe un ton teatral. Avem o securitate excelentă în clădire, toate liniile telefonice sunt controlate, E.S.C.U. monitorizează tot ce mișcă.

— Deci poți?

— Dă-mi douăzeci de minute, îmi spuse el deschizându-și laptop-ul.

Mi-am aprins o țigară și l-am lăsat să-și facă treaba. Nu a durat douăzeci de minute, cred că nici zece, și Andrei stabili legătura cu Elize. Care evident nu a fost prea încântată că am trezit-o din somn, dar a promis că o să afle câte ceva și are să ne contacteze. Apoi a început să se plângă de faptul că eu am plecat și ea a rămas de serviciu la cantină, așa că i-am făcut semn lui Andrei să întrerupă convorbirea.

Am împachetat tot echipamentul înapoi în geți și le-am cărat la mașină, încercând să evit întrebările curioase ale recepționerei deranjate că plecăm așa, fără să anunțăm. Se ținuse scai de mine pe hol, să-mi spună că noi plătisem mai multe nopți, iar politica firmei spune că banii nu se returnează.

Mark o luă deoparte pe fătucă și-i explică foarte clar că nu ne interesau acei bani, că e ceva urgent și ne grăbim. Bine că interveni el la timp, altfel aveam să o lovesc. Vocea îi era foarte iritantă. Andrei porni mașina din timp, ca să se dezghețe geamurile, în timp ce Mihai și Dan înlăturau zăpada depusă pe ea în timpul nopții. Speram din suflet să vină primăvara cât mai repede și să topească gheața. Iarna poate fi frumoasă, dar până la un moment dat.

— Mai durează? întrebă Mark venind în urma noastră.

— Imediat, am spus eu aruncându-mi geanta în portbagaj.

Mi-am tras mânușile și am început să mă fâțâi când pe un picior, când pe altul, ca să mă mai încălzesc. Eram aproape gata de imbarcare când recepționera ieși pe ușă și mă strigă.

— Domnișoară, alo! Nu te supăra, poți să vii puțin?

— Dacă-i mai aud mult vocea ăsteia, o pălmuiesc, i-am șoptit eu lui Mark.

— Hai, fugi repede și vezi ce vrea, râse el. Poate am uitat vreun lucru.

Am plecat zâmbind, aruncându-le o ultimă privire în urmă. Mihai și Andrei se urcaseră deja în mașină, iar Dan stătea afară, fumând o țigară. Ochii lui îi întâlneau pe ai mei o secundă, apoi se fixară pe altceva. M-am întors spre intrarea în clădire, pregătită să-mi canalizez energia negativă pe recepționera enervantă.

Mi-am proptit coatele pe teighea, așteptând să văd ce vrea. Fata își ridică puțin capul și atunci am observat că avea lacrimi în ochi. Îmi întinse telefonul de la recepție, fără a spune un cuvânt. Am privit-o nedumerită, dar ea insistă. Degetele mele au luat telefonul din mâna fetei și fără să conștientizez l-am dus la ureche. Nu știu dacă am reușit să zic *alo*, căci vocea ce răsună în telefon mă făcu să îmi pietresc.

— Cât morții mă-tii crezi că te mai poți ascunde?

— Alex?!?

Nu a ajuns să-mi răspundă. Nu că aș fi avut nevoie de vreo confirmare, știam că el era. Discuția noastră a fost întreruptă brusc de sunetul unei explozii. Geamul de la ușa hotelului se făcu țândări. Vocea recepționerei panicate îmi răsună în urechi. Din inerție, m-am aruncat pe jos. Câteva clipe nu îmi puteam da seama ce se întâmplase.

Încă țineam telefonul la ureche, dar în difuzor nu se mai auzea vocea lui Alex. Era doar un sunet ce se repeta constant la intervale de câteva secunde. Am încercat cu greu să mă dezmeticesc, să îmi dau seama ce se petrecea în jur, apoi am privit afară.

Parcarea era luminată de flăcări uriașe. Mașina cu care urma să mă îndrept înapoi la avanpost era cuprinsă de foc.

Am scăpat telefonul printre degete. Nu! M-am ridicat în picioare și am ieșit afară cât de repede am putut, dar era prea târziu. Era mult prea târziu. Simțeam cum inima stătea să-mi sară din piept. Voiam să urlu, voiam să zbier, dar tot ce am făcut a fost să stau acolo și să tremur ca o retardată.

Nu voiam să mă apropii, nu voiam să știu, nu voiam să-i văd. *Am să te omor, Alex, chiar dacă e ultimul lucru pe care am să-l fac, am să te omor!* Mi-am simțit propriile lacrimi cum se preling pe obraji. În zăpadă, am văzut ceva mișcând ușor. Era Mark.

Am alergat spre el. Mare parte din haine îi erau arse, la fel și pielea, dar pentru cei ca noi asta nu reprezenta o problemă. Atâta timp cât respirai, inima pulsa sânge, iar creierul funcționa, implanturile își puteau face treaba.

— Ce s-a... în... întâmplat? reuși el cu greu să mă întrebe.

— Alex s-a întâmplat. Nu vorbi, încearcă să îți revii.

Se ridică puțin, apoi își propti capul pe umărul meu. Corpul îi tremura. Măinile lui încercau să scoată ceva din haină, dar nu reușea să se concentreze destul cât să deschidă fermoarul. L-am ajutat să-și scoată pistolul. Din ce îmi dădusem eu seama, asta căuta. Îmi strânse mâna puternic, la un moment dat, și scrâșni din dinți, apoi dădu să se ridice. Nu era complet refăcut, dar cel puțin putea să stea pe propriile picioare.

— Avem nevoie de o mașină, spuse el. Trebuie să plecăm.

— Dar...

— Am chemat salvarea și pompierii, ne anunță recepționera venind în grabă spre noi.

— Tâmpito!

Fără să realizez ce fac, am lovit-o pe fată cu dosul palmei. Mai mult ca sigur un echipaj al armatei era și el pe drum. Am îndreptat pistolul lui Mark spre ea.

— Zi-mi că poți fi și folositoare, am țipat la ea nervoasă. Ai mașină?

— Aaaa... am, răspunse panicată și indică spre un autoturism. Aia de acolo, poți să o iei, dar te rog nu...

Fata îmi aruncă niște chei prinse de un iepuraș galben. I-am făcut semn lui Mark să o ia înainte, în timp ce eu m-am apropiat ușor de mașina în flăcări. Știam că imaginea asta avea să-mi rămână întipărită veșnic pe retină, dar voiam să mă asigur că nu las în urmă pe nimeni.

Printre limbile de foc, am văzut cadavrele carbonizate ale celor aflați pe locurile din față, Andrei și Mihai. Ochii mei s-au umplut din nou de lacrimi. Am mai făcut câțiva pași și i-am zărit trupul lui Dan aruncat la câțiva metri de mașină, probabil din cauza suflului exploziei.

O durere infernală îmi cuprinse pieptul și nu știam cum să o opresc. Mi-am scos mânușile și i-am întors trupul cu fața spre mine. Hainele sale erau negre și arse. Părul îi era plin de fulgi de zăpadă și funingine. Ochii săi erau închiși, dar...

— Respiră, respiră, dumnezeule! m-am ridicat rapid și am reîndreptat pistolul spre recepționeră. Ajută-mă să-l ridic!

Fata era împietrită de spaimă și nu făcea altceva decât să tremure și să plângă.

— Mișcă-te, în Paștele mă-tii, sau îți zbor în clipa asta capul! m-am răstit eu la ea.

Vocea mea era de nerecunoscut. Nu țin minte să mă fi adresat vreodată cu atâta ură cuiva. Probabil nu merita injuriile mele, dar eram prea tulburată ca să mai gândesc limpede. Se apropie de mine și mă ajută să-l ridic pe Dan de pe jos. Faptul că el era inconștient mă tulbura și mai tare, unde mai pui că era dificil să-mi mențin echilibrul pe asfaltul înghețat.

Cu greu am ajuns la mașina fetei și l-am pus pe Dan pe bancheta din spate. Mark se oferă să mă ajute, dar l-am refuzat spunându-i că e important să își revină. Când i-am

desfăcut haina lui Dan, am observat că sângera groaznic. O bucată mică de metal îi era înfiptă în picior. Avea răni atât pe mâini, cât și pe față. Am vrut să-i scot acel metal, dar fata mă opri.

— Nu e o idee bună!

— Ce dracu' știi tu? am spus indignată.

— Are dreptate, Dia! mă atenționează Mark. Dacă o scoți acum, s-ar putea să nu-i poți opri sângerarea. Și e drum lung până la avanpost.

— Foarte bine, geniule, am spus eu și am prins-o pe fată de mână. Treci în mașină!

Am împins-o în spate și am pus-o să aibă grijă de Dan. Eu m-am urcat la volan și am plecat din acel loc cât de repede am putut.

Drumul era infernal. Vântul viscolea zăpada aflată pe câmp. Încercam să-mi mențin calmul și să mă concentrez la condus, nu puteam să încep din nou să plâng. Și așa abia vedeam la doi metri în față. Nu puteam să merg cu viteză prea mare pe acea vreme îngrozitoare și nici nu puteam să merg la un spital fără să-mi risc viața, atât a mea, cât și a lui Mark și a lui Dan, iar avanpostul era mult prea departe. Îmi era teamă că Dan nu avea să reziste. Nu puteam să-l pierd. Nu din vina lui Alex.

Am condus mai bine de o oră până ce printre fulgii de zăpadă am văzut o lumină verde fluorescentă. Nici nu băgasem de seamă că intrasem într-o comună, sau un sat, naiba știa. Am redus viteza când mi-am dat seama că era de fapt o cruce verde și am parcat mașina în fața unei clădiri.

— Ce faci? întrebă Mark.

— Uite! i-am făcut eu semn spre afișul de pe ușă.

— Punct sanitar, deschis 24 din 24? Și ce te face să crezi că nu vor chema armata sau nu te vor recunoaște?

— Ăsta? am spus eu scoțând pistolul. De data asta nu mai mizez pe discreție. Ți-ai revenit?

— Aproape complet, mă asigură el.

I-am făcut semn fetei să coboare și să-l ajute pe Mark să-l ducă pe Dan înăuntru. Știam în sinea mea că nu era o idee bună. Am deschis ușa brusc și am trecut din sala de așteptare direct în biroul medicului. Cabinetul acela medical era unul standard, ca în marea majoritate a satelor. Era genul de loc în care baba Floarea se duce noaptea la unu să ia o aspirină, că o doare capul. Nu puteam fi sigură că medicul era unul prea grozav, dar era singura soluție din acel moment. De cum am pășit înăuntru, am și îndreptat arma spre doctor.

— Nici să nu te gândești să apeși butonul de panică! Mâinile sus!

Omul se execută imediat, apoi își mută privirea spre trupul lui Dan, pe care Mark și fătuca aceea îl pusese pe un pat. Uitându-mă în jur, am constatat că avusesem dreptate. Cabinetul era unul micuț, avea un birou – după care tremura doctorul –, un pat, o masă cu niște instrumente, un dulăpior alb cu medicamente și o debara în care probabil ținea femeia de serviciu mătura, dacă aveau așa ceva. Nici medicul nu părea de încredere. Un moș gras cu ochelari și mustață, pe jumătate cărunt.

— Prietenul nostru are ceva probleme și tu o să-l ajuți! i-am spus eu.

— Tu! exclamă el uimit.

— Să nu-ți vină vreo idee! Ocupă-te de el că de nu...

— Nu! mă întrerupse cu o expresie scârbită. Am auzit vorbe, da' nu mi-a venit să cred. Diane!

Rostirea numelui meu mă făcu să îngheț. Felul în care mă privea, plin de ură și dezgust, îmi dicta clar că nu avea să ne ajute.

— Te-ai dat cu teroriștii, continuă el pe același ton, lăsându-și mâinile în jos. Spun oamenii în șoaptă că ai

trecut la E.S.C.U. și că ți-ai făcut tatăl de râs cu nerușinare. Cum ai putut?

Mâinile lui ajunseră pe birou și nu aveam îndoială că avea să apese butonul de alarmă. Nu glumea, era un împătimit al regimului, cum erau de altfel toți cei care o duceau cât de cât bine. Am înghițit în sec și am apăsat trăgaciul. El fusese singura noastră speranță ca să îl salvăm pe Dan, iar acum zăcea plin de sânge, pe jos. Disperată, am început să caut prin acel cabinet de medicamente, deși habar nu aveam ce făceau substanțele respective. Am cotrobăit înnebunită după pansamente și prosoape și le-am aruncat pe masă sub privirea pierdută a recepționerei, care stătea în fața mea cu o moacă tâmpă și două degete ridicate, de parcă era la grădiniță.

— Tu ce dracu' vrei? am izbucnit eu.

— Eu... se bâlbâi ea, eu... am fost ăia trei ani, dar... adică nu m-am angajat, că e mic salariul și scump să cumperi postul și eram mai bine, adică nu am terminat că, na, era scump și nu-mi ajungeau banii... da' cred că pot să...

— Vorbește-n pula mea coerent!

— Pot să-l ajut pe prietenul tău, reuși cu greu să spună.

— Cu ce?

— Am făcut școala sanitară, știu câte ceva. Nu mult, dar...

— Fă-o! i-am poruncit.

Sub privirea mea sceptică, fata începu a se învârti prin încăpere. Desigilă o seringă și o umplu cu un lichid. Cum puteam să îl las pe Dan pe mâna zănaticiei ăsteia? Chiar nu exista altă opțiune? Am privit în altă direcție când fata îl injectă cu acel naiba știe ce pe Dan. Mark luă la îndemnul ei o foarfecă și-i tăie materialul din care erau făcuți pantalonii, ca ea să poată să-i curețe rana cu betadină, apoi cu ajutorul lui Mark îi scoase schija de metal înfiptă în picior și-i cauteriză rana cât de rapid putu. Pielea lui Dan era pământie, cearșafurile patului erau îmbibate de sânge, nu-

mi venea să cred! Începusem din nou să tremur ca o nebună.

— Dia? mă strigă Mark. Ieși afară!

— Poftim?

— Du-te de aici, acum! Vorbesc serios.

Am ieșit în sala micuță de așteptare. Mi-a dat prin gând să sting becul, să închid ușa de la intrare și să pun un afiș în geam pe care scria închis, ca nu cumva să ne trezim că intră vreun om peste noi. M-am lăsat pe unul dintre cele două fotolii aflate acolo și mi-am aprins o țigară.

Nu e adevărat, nu are cum! Mi-am repetat asta în gând de o mie de ori cât timp am fumat țigară după țigară. Mâinile îmi erau murdare, nu puteam să-mi dau seama ce anume îmi pătasese pielea, dar speram din suflet să nu fie sângele lui.

Am să-l pierd! Dumnezeuule, are să moară! Are să moară și nu am să-l mai văd niciodată. Gândul acesta se tot repeta în mintea mea. Era involuntar, nu puteam să-l opresc. Mă durea tot corpul și nu știam de ce. Mi-am proptit capul în pumni și am așteptat.

Mintea mea începea să-și revină ușor din șoc și începeam să realizez tot ce se întâmplase. M-am crezut mai deșteaptă decât Alex și mi-am luat-o urât. Pierdusem un prieten drag mie în acea noapte, pe Andrei. Iar acum nu puteam face altceva decât să aștept ca o tâmpă de recepționeră exmatriculată din școala sanitară să-i salveze viața unei persoane pe care o iubesc.

Eram pe punctul de a începe să plâng când am simțit ceva vibrând în buzunar. Buimăcită, am scos telefonul și am văzut că mă apela Elize. Nu voiam să vorbesc cu ea, i-am închis de două ori, dar fata a insistat.

— Ce dracu' nu răspunde nimeni? mă certă înaintea să apuc să-i spun ceva. Că l-am sunat pe Andrei de mi-a venit rău. Ce dracu' face cu telefonul ăla?

— Elize... am spus mâhnită.

— Nu mai contează, Dia, bine că ai răspuns. Deci, nu o să îți vină să crezi ce s-a întâmplat în noaptea asta.

— Eliz...

— Fii atentă! Am vorbit cu un prieten în Pavilionul A, care a auzit conversația. După ce ați plecat voi, în dimineața aceea i-au făcut operația subiectului, știi fata aia pe care au adus-o? Ei bine, tipa a murit pe masa de operație. Ceea ce, zic eu, era evident, darăștia pe aici îs boi cu diplomă. În orice caz, au găsit ei ceva, că la scurt timp Eva a cerut un set de analize destul de complex pentru Ana.

— Ana?!? am rămas eu șocată. Ana, fata lui Dan?

— Exact! Îți imaginezi cum a reacționat Sara când a aflat. Am auzit că ar fi sărit să o lovească pe Eva, sincer sper că a și făcut-o, am auzit mai multe versiuni. În fine, ideea e că Eva i-a spus că atâta timp cât Ana se află acolo e proprietate E.S.C.U. și că ea poate să ceară câte analize vrea.

— Scorpia dracu'! am spus eu revoltată.

— Oricum, partea cea mai bună e că în seara asta cineva din Pavilionul A a observat că Sara lipsește. Cică au căutat-oăștia pe ea și pe Ana prin tot avanpostul, dar nimic. Mai mult ca sigur Sara și-a luat fata și a fugit.

— Deci asta era, am spus eu deprimată. Poți să încerci să afli unde s-a dus?

— Eu? Da' Andrei ce naiba păzește? Roagă-l pe el.

Mi-am lăsat o clipă capul pe spate, apoi mi-am mai aprins o țigară. Elize continuă să-mi spună ce se mai întâmplase cât timp am lipsit. Probabil iar băuse un espresso dublu, de nu se mai oprea din vorbit. Am tras un fum și mi-am luat inima în dinți. Nu știam cum să încep, iar la partea cu diplomația nu am fost niciodată bună. Așa că i-am spus direct.

— Andrei e mort!

Vocea din receptor se opri brusc. Tăcerea luă locul vorbelor și am stat așa câteva minute, fără să ne spunem nimic. Am

auzit-o când a început să plângă, dar nu am știut cum să o consolez. Se liniști un pic singură și rupse tăcerea.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost atacați, am spus cu greu. Mă rog, ei au fost... Mașina noastră a explodat în parcare hotelului. Andrei și Mihai erau în mașină, Mark și Dan erau afară, iar eu eram la recepție când a sunat... când a sunat Alex.

— Alex!? rosti ea uimită.

— Mda, a fost metoda lui de răzbunare pentru tot ce i-am făcut. Mark e bine, sunt folositoare și implanturile la ceva, dar Dan...

Am făcut o pauză involuntară. Nu știam dacă e bine, dacă avea să trăiască. Tot ce puteam să fac era să sper, căci nu aveam curaj să intru și să verific.

— Am găsit un mic cabinet medical în naiba știe ce sat și o asistentă se ocupă de el, dar nu știu.

— Doamne, Dia!

Conversația s-a încheiat cu mine promițându-i că o mai sun să-i spun ce se întâmplă și că atunci când ajungem înapoi la avanpost o să-i povestesc în detaliu, i-am promis. Apoi am aruncat telefonul pe jos. După tot ce făcuse Eva, eu pe acolo nu mai aveam să calc prea curând. Iar după tot ce făcuse Alex, nu mai puteam aștepta.

Problema cu Alex era că el juca un joc pe care eu nu-l înțelegeam. Un joc în care el făcea tactici, muta pionii, îmi dădea senzația pentru o clipă că sunt în avantaj, apoi mă trântea din nou la pământ. Eu nu știam jocul acesta, nu eram bună la el. Eu eram bună la altele. În mintea mea se forma un mic plan. Unul scurt și concis, un simplu calcul matematic: eu + explozibil + Alex = boom! Nu-mi păsa dacă aveam să-mi leg o centură cu C4 și să intru în biroul lui. Chiar de aș fi murit, Alex avea să piară odată cu mine.

Am bătut ușor la ușa cabinetului, până ce mi-a deschis Mark și mi-a făcut semn să intru.

— E mai bine, spuse fata când mă văzu. Nu era atât de adâncă rana aceea în picior, probabil a leșinat din cauza loviturii la cap.

— Ce știi tu... am bombănit nervoasă.

— Dia! Încercă Mark să mă liniștească. Poate că nu știe Alina prea multe, dar..

— Cine naiba e Alina? am întrebat eu.

— Eu... adică, eu sunt, spuse fata fluturând din mână. Bună!

Mark mă prinse de mână și mă trase deoparte.

— Ce naiba e cu tine? Ea a făcut tot ce i-a stat în putință, având în vedere că o deșteaptă a împușcat singurul medic care ne-ar fi putut ajuta.

— Nu ne-ar fi ajutat!

— Ba te asigur că după ce-i futeam vreo doi pumni făcea ce-i ziceam. Chiar nu poți să te concentrezi puțin? Ce te porți ca o sălbatică? Crezi că numai tu ai pierdut azi persoane dragi? Mihai și Andrei au fost și prietenii mei, încă dinainte de a-i cunoaște tu. Cel puțin cu Mihai m-am înțeles excelent de când am venit în urmă cu trei ani la avanpost. Cum crezi că o să pot da ochii cu nevasta lui mâine și să-i spun că nu mai e? Au și un băiețel de un an jumate, copilul acela va crește fără tată, acum, din neglijența noastră.

— Mark... eu...

Mi-am lăsat privirea în pământ. De ce oare nu mă gândisem că moartea celor doi afecta mai multă lume, nu doar pe mine? Mark făcu un pas în spate și luă de pe masă un flacon cu medicamente.

— Poftim! spuse punându-mi câteva pastile în mână. Dacă tu nu poți să te calmezi, ia astea. O să te liniștească.

— Nu vreau. Ce ai făcut cu...

— Cu doctorul? completă el. L-am dus în debara. Ne distrăgea atenția. Ai închis ușa?

— Mda.

— Atunci ar fi bine să stai pe hol, în caz de ceva.

— Dar...

— O să stau eu cu el.

Mă împinse înapoi în sala de așteptare. Nu voiam să fiu singură, pentru că mintea mea realiza tot felul de scenarii macabre dacă nu era ocupată cu altceva. Am întors situația pe toate părțile, dar tot nu i-am dat de capăt. Ușa de la cabinet se deschise puțin și Alina mă strigă timidă.

— Pot să stau cu tine?

I-am făcut semn să mi se alăture în timp ce mi-am aprins o țigară. Fata se așeză lângă mine și-mi oferă o sticlă de whiskey.

— Ce-i cu asta? am întrebat nedumerită.

— Am găsit-o în biroul doctorului, probabil o mică atenție de la vreun pacient. M-am gândit că, dacă nu vrei calmante, asta o să te mai liniștească.

— Știi, am spus eu desfăcând dopul, începe să-mi placă de tine.

Fata se înroși și începu să-și roadă o unghie. Gândul că poate fusesem prea dură și prea mă grăbisem să judec o persoană după aparențe se înfiripă în mintea mea. Niciodată nu mi-a plăcut când oamenii au spus despre mine că sunt așa sau așa, fără a se obosi să mă cunoască, să afle câte ceva despre mine. Și totuși, iată-mă aici, judecând-o pe fata asta, deși se oferise voluntar să-i facă un bine lui Dan. Mă simțeam ca o nemernică ipocrită.

— Deci, am spus întinzându-i sticla, care e povestea ta?

— Eu? Nu e mult de spus despre mine, răspunse ea sfioasă. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— E adevărat? Adică ce a spus doctorul. Tu ești Diane? Adică aia de la televizor?

— Ha, ha! am pufnit n râs. Nu, draga mea. Diane aia de la televizor e doar o imagine creată de altcineva. Te asigur că

ideile și convingerile mele sunt cu mult diferite față de cele prezentate. Da, e același trup cu cel pe care îl cunoști de la televizor, doar mintea diferă.

— Deci e adevărat? spuse zâmbind.

— Ce?

— Că ești cu E.S.C.U.? Că ai fugit din Capitală să te alături celor care luptă pentru dreptate? Știam eu!

Am vrut să-i spun că nu era în totalitate adevărat. Nu fugisem de bună voie, mă răpiseră niște demenți, dar era o poveste prea lungă și nu aveam chef de ea. Drept urmare, am aprobat din cap și nu mi-a venit să cred ce fericire am citit pe chipul ei. Fata luă o gură zdravănă de băutură și scoase un pachet de țigări încă sigilat. Exact la fix, căci eu mai aveam doar două.

— Tot de la medic furat? am spus eu amuzată.

— Mda, păcat că nu avea și ceva mâncare la pachet. Sunt lihnită.

— Păi, să spunem mulțam că le avem și pe astea.

— Da, fata făcu o pauză lungă, jucându-se cu bricheta. Știi... acum doi ani, când eram încă la școală, un tip mi-a vorbit pentru prima dată de E.S.C.U.

— Poftim?

— Adică nu mie personal. Ne-a spus la mai mulți colegi la sanitară. Verișorul lui era agent, sau așa ceva, iar el încerca să convingă mai multă lume că se poate face ceva împotriva sistemului. Că dacă suntem mai mulți, îi putem doborî. Că poate fi și pentru noi mai bine. Mulți au spus atunci că tipul e nebun și că dacă continuă să vorbească asemenea prostii o să o sfârșească rău. Așa a fost. Cineva l-a dat în gât, cred, și tipul a dispărut. L-au găsit la vreo trei săptămâni, în Târnăvă, cică s-a sinucis că avea probleme în dragoste.

— Asta dacă se pune dragostea de țară, am spus eu dezgustată.

— Exact. De aceea când am auzit că sunteți din E.S.C.U. m-am oferit să vă ajut.

Ochii ei sclipeau de o dorință pe care mie îmi venea greu să o înțeleg. Fără să-și continue ideea, am priceput ce voia să insinueze cu asta. Voia să facă parte din E.S.C.U., să lupte pentru ce considera ea că ar fi o viață mai bună. Cine eram eu să o opresc? Am încercat să schițez un zâmbet, dar durerea din sufletul meu era prea mare.

Ciudat cum voiam să le întorc tuturor spatele și să-mi urmez propriul drum, în timp ce Alina își dorea să lupte alături de ei. M-am gândit să-i spun adevărul despre E.S.C.U., dar chiar în clipa aia mi-a vibrat telefonul.

Nu e sigur, dar Sara are niște neamuri îndepărtate în 1. Cred că acolo s-a dus. Elize.

I-am trimis un mesaj scurt de mulțumire, apoi mi-am reîndreptat atenția spre fata care se afla lângă mine și am oftat.

— Îmi dau seama ce gândești, i-am spus sincer. Nu e o idee bună.

— Și tu ce propui să fac?

— Noi o să plecăm în momentul în care Dan își revine. Tu poți să rămâi aici și să spui că te-am răpit, sau ceva de genul. Că te-am ținut ostatică, că nu ai avut de ales, că am spus că te împușcăm, vezi și tu. Bagi un plâns, mulțumești autorităților locale pentru intervenția promptă... Oricum, dacă nu știi tu ce să zici, o să-ți facă ei scenariul.

— Iar apoi mă întorc în spatele teighelei la recepție și îmi plâng de milă toată viața că nu am făcut nimic? Întrebă ea încruntată. Nu!

Fata scoase o țigară din pachet și mă privi cu ochii înlăcrimați.

— Când m-am băgat la școala sanitară, am făcut-o din dorința de a-i ajuta pe alții, îmi spuse ea. Doar că atunci nu m-am gândit cât o să mă coste dorința mea. Când eram

mică, mama mea a fost operată de apendicită. Da, știu, ce mare lucru, operație simplă, nu? Asta dacă medicul chirurg e treaz. Tipul care a operat-o pe mama era ghem, iar, la câteva ore după, ea nu mai respira.

— Îmi pare rău.

— Hm, da, a fost demult. Când a aflat tata, l-a lovit, avea și dreptul să o facă, tipul era un gunoi. Doar că era un gunoi căsătorit cu cine trebuie. Știi ce s-a întâmplat? Tata a luat trei ani cu suspendare, iar medicul o duce bine-mersi și azi. Țsta e regatul în care trăim. Superb, nu?

— E groaznic, dar nu cred că gruparea noastră de *teroriști* te-ar ajuta.

— Tatăl meu s-a apucat de băut după ce mama s-a dus, a continuat ea pe același ton. A băut toți banii pe care-i câștiga ca instalator, iar eu și sora mea am plecat să facem liceul în altă localitate, doar ca să nu mai dăm ochii cu el. Rar l-am mai văzut de atunci. Când am dat bacalaureatul, m-am înscris la școala sanitară. Munceam noaptea ca să o pot plăti, iar ziua mergeam la practică și la ore. La sfârșitul anului doi, am făcut practică la secția de chirurgie unde era medicul respectiv. M-a ținut minte! S-a folosit de relațiile lui și am fost exmatriculată. Așa că, iartă-mă, dar dacă am ocazia să fac lumea mai bună și să nu mai treacă și altcineva prin ceva similar, o să mă agăț de șansa aia.

Mi-am mușcat buzele. Mă simțeam groaznic de incomfortabil. Mereu crezusem că eu sunt singura lovită de soartă și mereu mă victimizasem că, vezi doamne, mi-a fost răpită copilăria și cât am suferit. Niciodată nu am stat să mă gândesc câți au avut parte de situații similare. Poate viața lor nu a fost distrusă din vina Centrelor de Formare, dar au avut alții grijă să-i doboare la pământ, să le facă traiul un chin.

Până la urmă, cred că fiecare dintre noi are o poveste de viață, cu bune, cu rele. Păcat că mai tot timpul o vedem

doar pe a noastră și nu avem vreme să o ascultăm pe a altora. Dacă ne-am opri o clipă și am asculta, am realiza că mai sunt mulți cei care împărtășesc aceleași sentimente, au aceleași idealuri și luptă pentru aceeași cauză.

Am înșurubat dopul sticlei, căci alcoolul mă împingea într-o cugetare filozofică de care nu aveam chef. I-am întins mâna fetei și i-am spus zâmbind:

— Bun-venit în E.S.C.U.!

CAPITOLUL 8

De obicei nu știi să apreciezi un lucru până nu îl pierzi, sau până ți-l ia cineva. Avem impresia că toate sunt veșnice, că ni se cuvin, că avem drept deplin asupra lor. Luăm lucrurile de bune și uităm să le apreciem la adevărata lor valoare.

Un astfel de exemplu e lumina zilei. O cunoști din clipa în care te naști. Nu îți poți imagina lumea fără ea. Ești conștient că, deși pe timpul nopții soarele nu are cum să fie prezent, știi sigur că a doua zi dimineața, când vei deschide ochii, lumina va fi acolo să te întâmpine. Nu te bucuri de ea, nu la adevărata ei valoare. Dar dacă cineva ți-ar fura acest privilegiu, dacă te-ar închide undeva și te-ar lăsa să te bucuri de soare doar câte puțin, pun pariu că atunci l-ai aprecia de zece ori mai mult.

Așteptam împreună cu alți patru subiecți în fața mașinii, să ni se facă instructajul. În timp ce ceilalți erau preocupați să-și verifice echipamentul, eu mi-am scos ochelarii digitali și am lăsat razele soarelui să-mi mângâie pielea.

— Ce faci? am auzit o voce în spatele meu.

— Nu știu de voi, dar eu văd rar soarele.

Mi-am pus ochelarii la loc și m-am întors spre Ramona. Pe lentilă începuseră să-mi apară tot felul de informații legate de ea. Fiind unul dintre angajații Centrului de Formare, avea o bază de date detaliată. De obicei, când îi foloseam la antrenamente, nu-mi ofereau atâtea detalii despre persoana din fața mea.

Cu ochelari sau fără, tot puteam să-mi dau seama cât de tensionată era. De cum mă îndreptasem spre ea, ritmul ei cardiac începuse să crească. Am dezactivat ochelarii și am tras-o deoparte.

— Ce s-a întâmplat?

— Voiam să te rog ceva, îmi răspunse stingherită. E complicat.

— Atunci simplifică.

Fata îmi întinse foile pe care ni le prezentaseră și superiorii cu o oră în urmă. Erau adresele de unde aveam să recuperăm diverși copii, pe care după aceea să-i aducem la Centru. Le mai studiasem o dată și nu înțelegeam de ce mi le mai prezenta și ea. Îmi indică tremurând una dintre adrese. Am privit-o sceptică. Din informațiile acelea, reieșea că aveam de recuperat o fată de patru ani și jumătate, a cărei mamă murise în noaptea respectivă, iar tatăl ei era la închisoare.

— Grozav, am spus. S-au terminat copiii din orfeline? Mai nou mergem și-i luăm direct din pat?

— E fata unor rebeli, îmi spuse Ramona. Vor să o aducă la Centru, dar...

— Dar ce?

— Știi și tu că înainte se face testul pentru imunitate și depistarea unor boli. Dispozitivele pe care le aveți ca să îi injectați le dau copiilor note de la 1 la 5.

— Da, știu. Și mie mi-au făcut testul când m-au adus.

— Cei care au primele trei note sunt aduși la Centru, cei care primesc 4 sau 5 nu au același noroc, îmi spuse ea lăsând privirea în pământ. Fata asta... fata are Down.

— Cerule, am spus eu dându-mi ochii peste cap. O să-mi ceară să o împușc pe loc.

Ramona își ridică privirea spre mine. Știam ce avea să-mi ceară, fără a deschide măcar gura. Uram misiunile de recuperare. Mai cu seamă mă uram pe mine, căci din vina mea erau supuși și alți copii la acele implanturi groaznice.

— Ramo, am rupt eu tăcerea, și dacă o aduc pe fată aici, oricum nu o să supraviețuiască.

— Te rog! Nu ai de unde să știi, implanturile astea pot fi bune și la altceva, nu doar la creat soldați. În plus, s-au făcut multe progrese, nu ai de unde...

— Nu-mi cere asta, am întrerupt-o eu.

— E fata unei bune prietene de-ale mele, nu vreau să moară.

— Fata cuiva din E.S.C.U.?

— Ssst! Își duse un deget pe buze și-mi făcu semn să tac. Nu spune asta aici. Te-ar putea auzi cineva și am da de necaz.

— Oricum dacă aduc o fata bolnavă la Centru o să dau de necaz.

— O să avem noi grijă să nu descopere nimeni. Te rog!

— Care noi? În fine, nu îți promit nimic.

— Mulțumesc.

Ramona se întoarse rapid pe călcâie înainte ca eu să mai pot spune ceva. Oare de ce aveam impresia că nu auzise nimic din ce-i spusese eu? Câteodată aveam senzația că se purta frumos cu mine doar fiindcă acceptasem să fac parte din planurile lor, să-i ajut.

Unul dintre superiorii mei ne strigă și ne mai reaminti o dată planul. Urma să mergem cu două mașini conduse de câte un soldat. Când fusesem eu adusă la Centru, erau mai mulți tipi în uniformă, acum numărul lor era redus. Un subiect făcea cât 15 soldați, cel puțin așa ne tot repetau.

M-am urcat în mașină împreună cu încă un subiect, unul din lotul numărul unsprezece. Un fraier arogant care mereu îmi amintea că implantul lui e cu două generații mai avansat ca al meu. Mi-am văzut de treabă și am privit pe geam tot drumul, evitând orice comunicare cu ceilalți.

Mersul cu mașina a durat aproape patru ore. Cred că niciodată nu am fost atât de departe de Centru de când fusesem adusă. Peisajul era excepțional, de jur-împrejurul nostru erau dealuri și munți, iar pe crestele unora dintre ei se putea vedea zăpada. Priveam fascinată întreaga imagine. La suprafață, probabil că păream impasibilă, așa și trebuia, dar în interior simțeam cum inima mea bătea de fericire. Dacă

aveam vreodată să ies din povestea asta și să scap de Centru, aveam să călătoresc, să merg să văd lumea.

Peisajul mirific dispăru și ne-am trezit la intrarea într-un oraș. Multe clădiri, mult fum, multe mașini, oameni circulând în toate direcțiile. Probabil aici undeva erau localizați copiii de pe lista noastră, altfel nu-mi imaginam de ce șoferul ieșise de pe autostradă. Mașina coti pe una dintre străduțe și se opri în fața unei clădiri. Tot acolo ne aștepta și o dubă neagră, cea în care probabil aveam să punem copiii selectați.

M-am dat jos din mașină împreună cu fraierul din lotul 11 și am intrat în clădire. Un orfelinat ca toate celelalte, mizerabil și sărăcăcios. Un domn care duhnea rău a alcool ne-a întâmpinat și ne-a întrebat dacă dorim o cafea, apoi dacă am adus și banii. Ochelarii mei îmi indicau alcoolemia crescută din respirația tipului. Am scos un plic primit la Centru și i l-am pasat, apoi am intrat pe rând în fiecare cameră și am luat toți copiii la examinat.

Cu fiecare înțepătură pe care o făceam vreunui copil mă rugam și mai mult în sinea mea să nu fie buni de implanturi, dar printre ei au fost și câțiva care au luat note de trei și doi. M-am văzut nevoită să-i bag în dubă și să-i iau înapoi cu mine. Au fost patru băieți și două fete, toți sub zece ani. Copiii au început să urle când am vrut să-i luăm, așa că fraierul din lotul 11 i-a sedat pe toți, ca să terminăm mai repede.

Nu m-am opus deciziei lui, era oricum o opțiune mai bună decât să-i bruscăm sau să-i lovim. M-am urcat înapoi în mașină, iar șoferul nostru se îndreptă spre altă zonă din oraș. Am înghițit în sec, căci de acolo trebuia să o iau pe fata aceea. Dintre fișele cu misiunea, am scos ordinul de aducere la Centru pe care cineva, un tembel din spatele vreunui birou, o aprobase.

Mașina nu avu mult de mers până în acel loc. Era undeva la periferie. O căsuță cocheta cu două etaje și o curte frumos

aranjată. Am tras aer în piept și am vrut să cobor, când celălalt subiect mă prinse de mână.

— Eu nu mai vin, spuse flegmatic. E doar o fetiță. Crezi că voi ăștia din lotul nouă vă descurcați de unul singur cu o pramatie de patru ani, sau aveți nevoie de ajutor?

— Scutește-mă, am spus enervată. Multe figuri mai ai în cap! Pramatia asta, cum îi spui tu, are să fie printre primii din lotul 14. Deci mult mai bună ca tine.

— Dacă trece testul, continuă el pe același ton. Dacă nu, știi ce ai de făcut.

Când spuse asta, îmi indică arma pe care o purtam la șold. Dacă acei copii din orfelinat care nu trecuseră testul scăpaseră, ea nu avea aceeași șansă. Nu știu ce făcuseră părinții ei, dar pe fișa de aducere scria clar: ori la Centru, ori la cimitir. Am aprobat din cap și mi-am văzut de treabă.

Intrând în casă, am observat în hol câteva lucruri aruncate pe jos. Am cercetat parterul, dar nu am găsit nimic. În bucătărie în schimb erau câteva vase cu mâncare, iar ușa frigiderului era deschisă. Pe cineva o apucase foamea. Am închis ușa și am văzut mai multe desene rahitice lipite pe ușă. Un soare, ceva ce semăna a casă, un copac și o pisică, toate prinse cu scotch. M-a pufnit râsul. Desenele erau jalnice. De ce ar lipi oricine la loc de cinste asemenea prostii?

— Ce tâmpenie, am spus eu rupând desenul cu mâța.

— Eu l-am făcut, se auzi o voce blajină. Nu-l rupe!

Întorcându-mă, am dat cu ochii de o fetiță mică, ascunsă sub o masă în colțul încăperii. L-am făcut semn să iasă, dar nu a vrut. Am făcut câțiva pași spre ea, dar s-a speriat și s-a ascuns și mai mult. Evident, puteam să ridic masa și să o scot cu forța, dar nu voiam să o înspăimânt și mai rău. Ochelarii mei indicau pulsul crescut pe care cea mică îl avea. L-am dat jos și m-am lăsat pe vine.

— Credeam că ți-e foame, am spus indicând spre frigider. Dacă ieși acum, îți fac eu ceva de mâncare.

Fata făcu un mic pas spre mine și mă privi curioasă. Avea ochii foarte mari și nu eram sigură că se uită la mine sau doar privește aiurea în spațiu. M-am apropiat ușor, profitând de încrederea ei, și am prins-o de mână. Fata țipă și vru să fugă, dar am tras-o rapid afară și am înțepat-o cu dispozitivul. Pe ecran îmi indică imediat cifra cinci. Am înghițit în sec.

Nu puteam să o omor. Adică evident că puteam, doar că nu doream să o fac. Speram ca celălalt subiect să nu refacă testul de îndată ce aveam să ajung cu fata afară. Am injectat-o cu un ser calmant, iar apoi mi-am scos una dintre mânuși. Am refăcut testul pe mine, iar ecranul se schimbă indicând acum cifra unu.

Purtând fata pe brațe, am ieșit afară. Colegul meu coborî din mașină și mă privi curios.

— Cât i-a ieșit?

— E prima cu nota unu pe ziua de azi, am răspuns eu și i-am aruncat dispozitivul.

Băiatul privi cu gura căscată ecranul, cei cu indicator 1 erau foarte rari. Am dus fata rapid în dubă și am lăsat-o acolo împreună cu ceilalți copii adormiți. Când m-am întors în mașină, celălalt subiect îmi înapoie dispozitivul fără să fi realizat că cifra aceea nu era a fetei, ci a mea.

La două zile după ce am adus copiii la Centru, câțiva dintre ei au fost și programați pentru operație. Mi se părea aberant că se grăbeau atât, dar medicii știau mai bine. Oricum, noi, subiecții, nu aveam niciun cuvânt de spus în toată chestia asta, deci am preferat să tac.

Ramona era liberă în acea săptămână, așa că avusesem ocazia să-i spun că reușisem să aduc fata. Am coborât la nivelul șapte, pentru a-l căuta pe doctorul Toma. Voiam măcar lui să-i spun că reușisem să duc la bun sfârșit rugămintea Ramonei. L-am găsit într-un laborator, împreună cu o tipă practicăntă – cel puțin așa reieșea de pe legitimația ei. Nu i-

am dat prea multă atenție fetei, nici ea mie, era oricum ocupată cu studiul unor lame la microscop.

— Domnule doctor, am spus eu făcându-i semn, bună ziua!

— Bună! Te pot ajuta cu ceva?

Am privit involuntar spre camerele de supraveghere, apoi spre fata aflată lângă el.

— Am aflat că Ramona e în concediu, am zis încercând să par detașată, ca să nu dau de bănuir. M-a rugat acum două zile ceva și voiam să știți că s-a rezolvat.

— Perfect, spuse el. Chiar aveam nevoie de mostrele alea. Mă duc până la recepție să iau ceva. Așteaptă-mă aici! O să îți aduc niște fișe, să le duci la nivelul 9.

Înțelesesem mesajul codificat pe care încerca să mi-l transmită. Am stat vreo două minute și l-am așteptat să se întoarcă. Bănuiam că printre hârtii avea să fie și un nou bilet semnat E.S.C.U.

— Vino să vezi ce interesantă e mutația acestor gene.

Am privit câteva secunde în stânga și în dreapta, până să realizez că fata vorbea cu mine. M-am apropiat sceptică. De ce ținea să-mi arate mie? Da' ce, eram eu medic să-mi dau seama ce e acolo?

— Apleacă-te! mă îndemnă ea.

— Sincer, mă uit ca mâța-n calendar, nu înțeleg ce îmi arăți, deși sunt sigură că e fascinant pentru cineva cu pregătirea ta.

— Mulțumesc, spuse ea în șoaptă.

— Păi, e meritul tău, adică am înțeles că durează mult facultatea de medicină, iar dacă ești practicantă și ești aici înseamnă că ești a naibii de bună.

— Nu de asta îți mulțumesc, continuă ea în șoaptă. Ai văzut-o? E bine?

Brusc am avut senzația că nu mai discutăm de același lucru. Ochii mei i-au întâlnit pe ai ei. Erau căprui, mari și ascundeau o tristețe enormă. Deși avea o bonetă albă pe cap,

ca de altfel toți medicii din Centru, câteva șuvițe roșcate se strecuraseră afară.

— E la nivelul nouă, am răspuns eu în șoaptă. De ce nu verifici singură dacă e bine?

— Nu pot, spuse tristă. M-ar recunoaște, iar atunci totul ar fi compromis.

— Dacă are Down, de ce ați cerut să fie adusă la Centru?

— Pentru că implanturile astea i-ar putea vindeca boala.

M-am ridicat și am privit o clipă în gol. Poate avea dreptate, dar să supui un copil la un asemenea chin doar că poate poate asta i-ar vindeca un handicap mi se părea crud.

— Dacă te rog, îmi spuse ea, poți să mă anunți cum decurge operația?

— Multă lume mă roagă multe chestii în ultima vreme, am răspuns ironică. Iar de atâtea mulțumuri nu mai am loc în cameră. În fine, am să te caut... ăăă...

Fata își scoase mânușa din silicon pe care o folosea să manevreze lamele microscopului, apoi îmi întinse mâna spunându-și cu seninătate numele.

— Sara!

Am tresărit atât de tare, încât era să sar de pe fotoliul pe care adormisem. Era încă întuneric afară, dar nu îmi păsa. Simțeam că aveam să iau foc. Sângele meu clocotea de nervi. Îmi venea să urlu de mânie. Cretina aia știa! Știuse în tot acest timp. Știuse și nu spusese nimic. Sara se folosisese de pilele ei din E.S.C.U. ca să o aducă pe Ana la Centru, apoi încercase să arunce vina asupra mea. Cel puțin în ochii lui Dan eu eram singura vinovată.

Desigur, poate că atunci în apartament nu mă recunoscuse, dar pe urmă, la avanpost? Dacă stăteam bine să mă gândesc, atunci când veniseră să mă salveze din Centrul de Formare unde mă dusesese fostul meu tată, Sara

îmi spusese că își plătește o datorie, că și eu am salvat cândva pe cineva drag ei. Atunci am crezut că se referă la întâmplarea din pădure, cu Alex, dar nu. Era vorba de o poveste mai veche.

De ce nu mi-am urmat primul instinct? În prima clipă când am văzut-o pe Sara, mi-a fost antipatică, apoi pe parcurs, mai ales când am fost acuzată pe nedrept de Eva, am crezut că poate, totuși, Sara nu e chiar atât de scorpie pe cum pare. O clipă chiar mi-a fost milă de ea. Îmi aruncase sub nas povestea aia, cum că face totul spre binele Anei, că vrea să mă ajute. *Prostii!* A făcut tot posibilul să mă țină cât mai departe de Dan.

Dan. Oare el știa ce făcuse nevasta lui pe ascuns? Mă îndoiesc profund.

Am privit o clipă în gol. Eram singură în acel hol de așteptare, iar din camera alăturată se auzeau câteva voci sușotind. M-am ridicat de pe fotoliu și m-am îndreptat spre ușă. De cum am intrat, am simțit cum mi se ridică o piatră de pe inimă. Dan era treaz și vorbea cu Mark de cele întâmplate. Avea lacrimi în ochi, probabil auzise de soarta lui Mihai și Andrei. Când mă văzu, rămase tăcut și încercă să se ridice.

— Ce crezi că faci? am spus eu oprindu-l. Ai nevoie de odihnă.

— Voiam să-ți mulțumesc.

— Și nu poți să o faci stând jos?

Dan îi făcu un semn, nu prea subtil, lui Mark să ne lase puțin singuri. Acesta ieși din încăpere, urmat de Alina. M-am așezat pe pat lângă Dan și am aprins o țigară. Am întins mâna spre el, iar Dan mi-o luă dintre degete.

— Mersi, îmi spuse. Chiar aveam nevoie de una.

— Mă gândeam eu. Cum te simți?

— Bine. Chiar mai bine decât mă așteptam. Știi, chiar pot să mă ridic, nu e nevoie să stau aici întins. Mă simt inutil.

— Oricum, nici noi nu facem mare brânză. Eu am dormit până acum.

— Atunci ar trebui să plecăm înapoi la avanpost, cineva ar putea observa prezența noastră aici și atunci...

I-am prins mâna într-a mea și l-am oprit din vorbit. Poate că Sara a fost o javră, dar Ana era cu ea, iar el avea dreptul să știe. I-am povestit ce îmi spusese Elize, despre disputa aprigă dintre Eva și Sara, dar și că aveam idee cam pe unde s-ar ascunde cele două după plecarea de la avanpost. Dan chiar mi-a confirmat că îl și cunoaște pe unchiul la care ar putea fi Sara.

— Trebuie să mă duc după Ana, îmi spuse el trist, trăgându-și mâna.

Îl înțelegeam perfect. Pentru el, fiica lui reprezenta tot universul. Nu era de condamnat, ci mai degrabă un lucru de apreciat că un tată ar face asemenea sacrificii pentru copilul său. Și totuși asta nu însemna că aveam să fac un pas în spate și să o las pe Sara să mi-l ia. I-am prins mâna în momentul în care a vrut să o tragă și l-am privit fix.

— Nu, Dan! *Mergem* după Ana.

Mă privi puțin confuz. I-am prins cu mâna cealaltă țigara și am luat un fum, aruncând apoi chiștocul pe jos.

— Nu înțeleg, îmi spuse el.

— Ce nu pricepi? Vin cu tine, am răspuns eu. Ești rănit, cum o să ajungi acolo? E cale lungă. Nu poți conduce în condiția în care ești acum. În plus, eu în al treilea Reich al Evei nu mă mai întorc. Tipa a făcut deja o obsesie ciudată pentru foștii subiecți, nu mai am încredere în ea. Poate Emil să mă mai ajute de la distanță, dar eu la avanpost nu mai calc.

— Și ce o să faci?

— Ți-am spus deja, mergem să o găsim pe Ana.

— Dia... Nu e o... Adică nu avem nici măcar cu ce să ajungem până acolo.

— Poate noi nu avem un mijloc de transport, dar...

I-am dat drumul și m-am ridicat de pe pat. Am făcut câțiva pași și am luat un set de chei de pe biroul doctorului. După forma și aspectul lor, nu puteau fi decât de la un autoturism, unul cu încălzire, speram. Ce naiba vorbeam, sigur era un autoturism de lux, chiar și lucrând ca medic într-o comună îți puteai permite unul. Am fluturat cheile în aer și l-am văzut pe Dan zâmbind.

Fericirea ce se putea citi pe fața lui mi-a dat un curaj nebun. M-am întors și m-am așezat lângă el, i-am pus cheile în mână și l-am sărutat. O clipă am crezut că o să mă respingă, să mă îndepărteze de el și să-mi spună că a fost o greșeală. La urma urmei, o mai făcuse și în trecut. Dar nu și de data asta.

Am simțit un fior cald străbătându-mi tot corpul în momentul în care buzele noastre s-au atins. Lumea din jurul meu s-a oprit pentru câteva secunde și nimic nu a mai contat. Nici misiunile E.S.C.U., nici Eva, nici Sara, nici măcar Alex. Toate astea s-au evaporat din mintea mea și tot ce a contat a fost acel moment în care l-am simțit că-mi răspunde la sărut.

— Scuze că vă întrerup! se auzi din pragul ușii vocea sfioasă a unei fete.

Mi-am desprins buzele de ale lui Dan, resimțind un regret imens că am făcut-o. Alina stătea în ușă, părând foarte agitată.

— Acum înțeleg de ce erai așa disperată când l-ai văzut inconștient, concluzionez ea, apoi redeveni agitată. Din nou, mii de scuze că am deranjat, dar trebuie să plecăm!

— O să plecăm când își mai revine Dan, am spus eu puțin furioasă.

— În mod normal aș spune da, dar e o mare problemă pe care voi nu ați luat-o în calcul. E aproape șase jumătate.

— Mda, am răspuns eu sarcastică, tot atât era și ieri pe vremea asta. Unde bați?

— Serios, nimeni nu a luat în calcul orarul ăla mare afișat în hol? spuse ea ironică. E un centru permanent de urgență, medicii lucrează 24 cu 72, de la șapte dimineața la șapte dimineața. Spune-mi că înțelegi ce zic.

— În jumătate de oră cineva va veni să-l schimbe pe medicul care era de serviciu, mă lămuri Dan. Apropo, unde e?

— L-a împușcat amețita asta, răspunse Alina arătându-mă cu degetul.

— L-ai omorât?

— Pff! Detalii. Nu avem timp de asta. Nu ai auzit ce a zis? Trebuie să plecăm de aici.

Mark l-a ajutat pe Dan să meargă până la mașina medicului, parcată în curtea clădirii. Tot Mark a fost și cel care a dezactivat sistemul de urmărire a autoturismului, ca nu cumva cineva să ne dea de urmă. A rămas puțin surprins când i-am spus că nu doream să mă întorc împreună cu el și Alina la avanpost, dar mi-a respectat decizia fără să protesteze.

— Deci mă lași pe mine să-i explic Evei tot ce s-a întâmplat, glumi el. Să țipe la mine.

— Regret, dar eu acolo nu mă mai întorc și, dacă îmi permiți, spre binele tău îți sugerez să nu te mai întorci nici tu. Nebuna ne va pune pe toți pe masa de operație ca să-și satisfacă propria curiozitate.

— Diane, spuse el trist, când am reușit să evaderez de la unul dintre antrenamentele obligatorii din Centrul în care am fost închis, cei din E.S.C.U. mi-au întins o mână de ajutor. Nu aș fi reușit fără ei, iar dacă eu țin minte bine tot ei au fost cei care te-au scos și pe tine dintr-un astfel de loc atunci când te-a închis Alex.

— Emil a fost cel care...

— Ba nu! mă corectă el. Eva a fost cea care a sugerat și mai apoi a aprobat să te scoatem de acolo. Nu e cel mai bun lider, dar nu lasă un fost agent E.S.C.U. în urmă niciodată. Emil a sărit doar cu banii, ca să le închidă gura celorlalți. Eva a fost cea care l-a rugat să o facă.

— De ce ar face Emil ce spune Eva? Abia se suportă.

— Aici nimic nu e ce pare la prima vedere, îmi spuse el râzând. Credeam că ai învățat asta până acum. Cei în care îți pui încrederea vor ajunge mereu să te trădeze, iar cei pe care abia dai doi bani îți vor întinde o mână de ajutor atunci când vei avea mai mare nevoie.

— Mark! Eva s-a referit la Ana cum că ar fi proprietate E.S.C.U. Nu suntem proprietatea nimănui. Cel puțin eu nu sunt!

Nu am vrut să-l insult pe Mark, deși probabil așa a sunat. Mi-am lăsat privirea în jos. În ultimele luni îmi fusese un prieten bun. Chiar dacă la antrenamente obișnuia să mă umple de vânătași, mereu îmi fusese alături când am avut nevoie de el. La fel fusese și Andrei. Amintindu-mi de dispariția lui, am simțit un gol în stomac. Încă nu mă împăcasem cu ideea.

— Nu am vrut să sune așa urât, am încercat eu să mă scuz. Dar nimic din ce mi-ai spune despre Eva nu mă va face să-mi schimb părerea despre ea.

— E alegerea ta. Sincer, dacă Eva mi-ar cere mâine să intru în sala de operație și să-mi risc viața în ideea că poate pot extrage acele implanturi, aș face-o fără să clilesc. Desigur, ele mă fac mai puternic, mai rapid, un luptător extraordinar, dar nu sunt eu. Dacă cei din conducerea R.U.T.R. au reușit să-i controleze pe cei din lotul 14, într-o zi ne vor controla și pe noi, pe restul. Eu unul nu pot trăi cu gândul că la un moment dat aș putea deveni, involuntar, sclavul cuiva. Probabil așa consideră și Eva, de asta se și

agită așa de mult. Dar tu ai alte priorități acum, scopul tău în viață e altul.

— Să-l fac pe Alex să plătească, am răspuns privind în gol.

— Vezi? Fiecare dintre noi are un țel. Îți urez mult succes, Diane.

Nu am fost noi doi niciodată prea apropiați, dar asta nu m-a împiedicat să-l îmbrățișez. A rămas un moment surprins. Mark nu era genul de om care să-și exprime deschis sentimentele, dar într-un final mi-a răspuns la îmbrățișare printr-un gest destul de stângaci.

— Mark, am spus eu dezlipindu-mă ușor de el, ce înseamnă 4/9/1 F05?

— E numărul tău? Ai primit 1 la test?

— Păi, da. Am găsit fișa pe acel hard, dar nu știam care e faza cu numerele.

— Prima cifră reprezintă numărul de intrare în lot la un anume centru, asta înseamnă că ai fost a patra persoană selecționată. A doua cifră e numărul lotului de implanturi, tu ai nouă, eu am doisprezece. Sunt mai avansat. Ultima cifră reprezintă nota dată la testare, atunci când ai fost selecționată. Reprezintă, după calculele lor, șansele pe care le ai să supraviețuiești procesului de implantare. Aici m-ai întrecut, eu am luat un doi. Chestia cu F05 e doar numărul Centrului unde ai fost repartizată.

— Aha, am spus eu. Mersi. Eram curioasă.

— Baftă, îmi zise el, apoi se îndepărtă de mașină.

Am rămas câteva secunde pe loc, privindu-l cum dispare în întineric. Oare chiar făceam alegerea corectă? Era oare o idee bună să mă duc după Alex singură? Când poți să știi fără tăgadă că ai luat o decizie corectă care nu-i va influența și pe cei din jur, pe cei dragi ție? Andrei murise din cauza alegerii mele de a veni aici, iar Lena murise tot din cauza unei proprii alegeri proaste. Câți mai aveau să sufere de pe urma mea?

Nimeni!, mi-am spus în sine, apoi am plecat cu pași mici prin zăpadă spre mașina unde aștepta Dan. M-am urcat la volan și am pornit motorul.

— Mai bine te întorceai la avanpost, îmi spuse.

— Abia îți poți mișca piciorul, cum aveai de gând să conduci?

— Mă descurcam. Nu trebuia să...

— De ce are toată lumea impresia că știe ce e mai bine pentru mine? I-am întrerupt eu. E decizia mea, nu poți spune nimic ca să mă faci să mă răzgândesc. Dă-mi o țigară!

Îmi întinse pachetul și am luat una. M-am aplecat spre el și i-am făcut semn să-mi dea un foc. Dan mă privi sceptic, dar se execută. Am tras adânc fumul în piept, apoi i-am dat drumul.

— Stai liniștit, am spus eu. Nu am să profit de tine, acum că ești rănit.

— Ai făcut-o deja, răspunse el bătând un apropo la acel sărut. Poate că ar trebui să vorbim.

— Mai încolo, încă nu e momentul.

Am pornit mașina și am intrat pe șoseaua principală. Nu era momentul potrivit pentru o discuție. Însă avea să fie de îndată ce dădeam cu ochii de Sara. Atunci aveam să-i spun lui Dan adevărul, după care aveam să-i succesc gâtul Sarei. Bine, poate nu chiar așa de dramatic, dar tot îmi doream să-i dau măcar un pumn.

— Dacă ai de gând să mergi după Alex de una singură, să știi că nu am să te las, îmi spuse el. După ce aflu că Ana e bine, o să vin cu tine.

— Nu cred că ai idee în ce te bagi, am zis eu ironică.

— Dia, toată povestea asta cu Alex te-a distrus. Ai devenit o persoană condusă de propria ură. Te înțeleg, căci și eu sunt mânat orbește de acea dorință nebună de a mă răzbuna. Te asigur că pentru tot ceea ce ți-a făcut Alex atât ție, cât și Anei, te asigur că va plăti.

— Dan, nu trebuie să...

— Îl vom face să plătească, rosti el ferm, aprinzându-și țigara.

Nu am mai putut spune nimic. Am zâmbit doar și mi-am văzut de condus. Cuvintele lui mă lăsaseră fără grai. Mi-am mutat privirea spre șosea. Era încă întuneric și nu puteam să disting decât o mică porțiune din drumul ce se așternea înaintea mea. Dar era suficient. Nu era nevoie să văd calea, ci trebuia doar să ajung la destinație. Iar când aveam să ajung acolo, aveam să spulber toate minciunile și să-i fac pe toți să plătească.

CAPITOLUL 9

Drumul părea să nu se mai termine, căci setasem traseul mașinii pe șoselele secundare. Știam că dacă am fi ales să mergem pe autostradă am fi redus timpul cu aproape patru ore, dar preferam să ocolim din cauza camerelor de supraveghere amplasate la intrare. În plus, de multe ori întâlneai diverse puncte de control unde cei din armată mai opreau mașinile pentru simple verificări, iar dacă ne-ar fi oprit pe noi nu ar fi fost simplu deloc.

Speram să ajungem acolo cât mai repede. Stomacul meu dădea de mult semne de foame, iar micul-dejun la un restaurant ieșea din discuție. Eram conștientă că mergem acasă la neamurile Sarei, dar asta nu însemna că nu aveau să aibă ceva bun de mâncare în frigider. De obicei, oamenii din Regiunea 1 sunt foarte primitivi și gătesc mâncăruri foarte bune, asta dacă au bani.

Am încercat să mă concentrez mai mult la condus, pentru că numai gândul la mâncare îmi întărâta stomacul. Fugitiv, am aruncat o privire spre Dan. Părea îngândurat, neliniștit.

— Auzi, am rupt eu tăcerea, mai e mult de mers până la casa unchiului ăsta al Sarei?

— Casa unchiului? Întrebă Dan nedumerit.

— Păi, Elize a zis că s-a dus să-și viziteze unchiul, iar tu ai zis că știi despre ce e vorba. Deci, mai avem mult?

— O să vedem când ajungem acolo.

Mi-am întors capul spre el când am sesizat tonul său amuzat. Nu mi se părea că am zis ceva haios. Și de ce o să vedem când ajungem acolo? Credeam că știe exact despre ce rudă e vorba și unde anume se află Ana.

— Tu ai idee pe unde locuiește, sau mergem așa, la plesneală?

— Întrebăm și noi prin zonă, răspunse el. Trebuie să știe cineva. Căutăm vreo bodegă, de obicei pe acolo își fac ăștia veacul.

— Neamurile Sarei sunt alcoolice? Asta explică multe.

— Neamuri? Dumnezeule, am uitat că tu până mai ieri ai trăit într-un palat de aur, nu știi despre ce vorbim noi. Când se spune despre cineva că a plecat să-și viziteze unchiul, e un fel mai drăguț de a spune că a trecut granița. Știi tu, fără a atrage atenția autorităților sau a da de bănuț.

Rămăsesem puțin șocată. Cum adică să treci granița? Cine naiba i-ar lăsa pe ei să treacă la vamă, mai ales pe cineva din E.S.C.U.? Și nu doar ei. Aveai nevoie de viză ca să pleci, viză care nu se obținea așa ușor. Am vrut să mai zic ceva, dar Dan mi-o luă înainte.

— Dacă Elize a spus că Sara a plecat în Regiunea 1, atunci cam am idee la cine ar fi apelat.

— E imposibil, o s-o prindă la vamă, am spus eu. Poate că Sara nu e tocmai pe lista cu cei mai căutați oameni, dar sunt sigură că Alex a trecut-o personal pe Ana acolo.

— Dia, spuse el ironic, când te duci să-ți vizitezi unchiul și vrei să-i faci o surpriză, nu intri pe ușa din față. O iei prin curte pe la vecini și intri pe ușa din spate.

— Adică Sara vrea să treacă ilegal, am concluzionat eu. Și unde naiba s-ar duce? Rușii au un acord de predare cu noi în ceea ce privește emigranții ilegali.

— Te-ai dus prea departe, îmi sugeră el.

— Ucraina! Ucraina nu are, e în UE.

— Apropierea ei de occident e și ce a cauzat războiul cu mulți ani în urmă. La început Rusia a trimis multe trupe la graniță, pretinzând că de fapt își apără cetățenii aflați acolo. Ani de zile separatiștii pro-ruși s-au înfruntat cu ucrainenii și marile puteri europene au închis ochii, asta până a devenit evident că rușii se pregăteau de război, nu doar apărau drepturile oamenilor de acolo.

— Știu și eu cum a început războiul, am spus puțin oftăcâtă. Nu sunt chiar atât de încuiată la minte. Rușii au început să-și anexeze teritorii la greu, americanii s-au bosumflat și și-au cărat armata în acel mai apropiat loc posibil, adică în R.U.T.R., mă rog, pe atunci România. Nu am nevoie de o lecție de istorie din partea ta. Am nevoie să-mi spui unde anume mergem.

— Suceava, răspunse el sec.

— Atât am vrut să aflu.

Am aprins ultima țigară din acel pachet și am poștit-o împreună cu el. Mă supăra gândul că nu aveam să mâncăm prea curând. Când sunt flămândă, devin o persoană urâcioasă. Chiar de aveam să ajungem cât mai repede în acel oraș, tot nu aveam cum să procurăm mâncare, fără bani. Singura soluție rămânea să-l scot pe Dan la produs. *E un tip drăguț, sunt sigură că ar face ceva mălai pe centură.* M-a pufnit râsul, iar Dan se uită nedumerit la mine.

— Nimic, nu contează, am încercat eu să mă salvez, apoi am schimbat subiectul. Deci cum anume funcționează chestia asta cu *mersul la unchi*?

— Sunt unii care se ocupă cu așa ceva, mă lămuri el. Probabil Sara a apelat la ei. E un local chiar la intrarea în oraș. Un motel ce are și un bar de striptease la parter. Nu ai cum să nu-l vezi, de obicei e plină parcare.

— A, să înțeleg că ai mai fost acolo?

— Evident, au dansatoare foarte bune, glumi el. Totuși, vom aștepta să se lase seara. Pe la ora asta nu o să găsim pe nimeni care să ne ajute să dăm de Ana.

Am aprobat și am continuat drumul. Nu eram obișnuită să conduc atât de mult. În general, ori aveam un șofer care se ocup de problema asta, ori dacă era necesar să ajung undeva prin Capitală setam mașina pe pilot automat, fixam traseul și priveam pe fereastră. Asta bineînțeles când locuiam încă prin vilele tatălui meu.

De câteva ori m-am văzut nevoită să opresc mașina pe marginea drumului, să-mi mai trag răsuflarea și să-mi dezmořesc picioarele. Era inconfortabil să tot stai și să privești cum alte vehicule te depășesc, unde mai pui că Dan îmi tot dădea indicații și era de-a dreptul enervant.

M-am bucurat nespus când am ajuns la motelul respectiv. Problema era că a trebuit să așteptăm seara ca să intrăm în parcare, căci nu voiam să fim văzuți. Stomacul meu începuse să facă și mai multă gălăgie. Atât eu, cât și Dan am cercetat toată mașina în căutare de ceva mărunțiș, doar-doar om găsi niște bani să putem cumpăra ceva. Dar fără succes.

— Nu are rost, spuse el la un moment dat. Oricum, nu avem un card ca să ne putem aproviziona din vreo alimentară.

Avea dreptate. Singurul loc din care am fi putut cumpăra ar fi fost o benzinărie, sau poate un restaurant, dar niciunul dintre noi nu s-ar fi încumetat să intre. Am lăsat planul acesta deoparte.

Odată cu lăsarea serii, parcare a celui motel s-a umplut de tiruri și mașini care transportau diverse lucruri. Am stat în mașină și am așteptat. Părea că a trecut o eternitate și că aveam să mor acolo pe scaunul acela. Începusem să-mi pierd orice speranță, până când l-am văzut pe Dan că se foiește și încearcă să deschidă ușa.

La o privire mai atentă, am observat două mașini care intraseră în parcare. Păreau a fi destul de scumpe. Nu foarte luxoase, dar în economia de azi nu oricine își putea permite una. Ori erai ceva doctor-senator, ori aveai ceva afaceri ilegale care să îți aducă bani frumoși. Trecerea persoanelor peste graniță putea să aducă mulți bani, nu?

Am ieșit și eu din mașină. Dan se îndreptă șchiopătând spre ei. Din două mașini coborâră șase persoane, dar numai unul părea a fi mai important, asta după cum roiau ceilalți

în jurul lui. Era un bărbat cam la vreo patruzeci de ani, iar pe lângă el se învârteau două parașute pe tocuri cui, una roșcată și una brunetă, îmbrăcate amândouă în niște paltoane scurte cu blăniță albă.

Când au văzut că ne apropiem prea mult, ceilalți trei își și scoaseră armele și le îndreptară spre noi. Evident, am acționat la primul instinct și am scos și eu pistolul din haină. Implanturile mele se treziră brusc și începură să analizeze situația pe toate părțile, dar Dan îmi făcu semn să las arma jos.

— Ne cerem scuze că v-am deranjat, vorbi Dan. Dar, vedeți voi, ne-am cam rătăcit. Avem un unchi bolnav și am vrea să mergem la el în vizită. Poate ne puteți ajuta să ajungem la el.

— Știu și eu... vorbi bărbatul. Am auzit că medicamentele în ziua de azi costă mult. Dacă unchiul vostru e bolnav, sper că aveți cu ce să plătiți doctorii.

Am lăsat arma în jos și m-am uitat la Dan. Nu aveam bani, dar poate totuși știa ceva de Sara. M-am apropiat cu un pas, dar gorilele tipului îmi făcură semn să nu mă mișc.

— O prietenă de-a noastră a fost probabil zilele astae în vizită la el, am spus eu.

— Probabil, spuse omul. Dar multă lume vizitează neamuri bolnave. Ai vreo poză?

Dan scoase o fotografie din buzunar. Era cam mototolită și cam veche, dar în ea se vedea bine atât Sara, cât și Ana. I-o înmână unuia dintre bodyguarzii care țineau armele îndreptate spre noi, care i-o pasă șefului său.

— Mda, spuse studiind poza. A plecat azi dimineață spre unchiul vostru. Vă pot arăta drumul, dar...

Omul ne privi destul de pervers, apoi le făcu semn gorilelor să lase armele jos, iar aceștia se executară imediat. Am privit în asfalt. Nu aveam cum să-l plătim pe tip ca să ne

ducă la Sara și să o găsim pe Ana. În plus, nu voiam să plec din regat, ci să merg după Alex.

— Dar trebuie să sărim cu ceva lovele, am continuat eu.

— Deșteaptă fată ai, spuse omul privindu-l pe Dan. Totuși, din câte îmi dau eu seama, nu aveți prea mulți. Păcat, s-ar fi zis că la ce mașină conduceți v-ați fi permis.

— Nu e mașina noastră, am spus eu.

— Atunci poate ajungem la o înțelegere. Dacă voi nu mai aveți nevoie de ea, o pot vinde pe bucăți. Deși banii ajung doar pentru o persoană.

— Perfect, am spus și i-am aruncat cheile.

— Nu! veni Dan spre mine. Ce naiba faci?

— Ți-am zis că te ajut să ajungi la Ana. Important e să ajungi tu la ea, nu eu. Mai am ceva de făcut înainte să plec de aici. Dacă tu ai șansa asta, nu pot să te opresc.

— Dia! mă mustră el. Nu plec fără tine.

— Dacă nu pleci acum, cine știe dacă o să mai ai ocazia să o găsești. Sara ar putea fugi de acolo oriunde cu Ana.

— Alo, porumbeii! strigă omul. Nimeni nu pleacă niciunde acum. Următorul transport e în trei zile, dar discuția asta s-a încheiat. Dacă vreți să continuăm, vă invit la un pahar înăuntru.

M-am uitat la Dan și el la mine. Nu puteam să-l las să rateze ocazia, alta nu ar mai fi avut, iar eu nu puteam să plec. Nu încă. Nu atâta timp cât Alex încă respira.

— Deci? Veniți, sau stați aici?

— Nu putem intra, am spus eu dezamăgită. Suntem căutați, camerele de supraveghere ar alerta imediat...

— Camere? mă întrerupse omul râzând. Păpușă, aici vin cei mai mari barosani, să mai fută și altceva când se plictisesc de nevastă. Crezi că mi-aș risca afacerea și profitul instalând prostiile alea?

Omul își continuă porția de râs și ne făcu semn să-l urmăm. Am dat din umeri și m-am încurajat în gând că nu

are ce să iasă rău din asta. Am intrat după el și cele două fete, care, deși erau acoperite cu un strat gros de machiaj, nu păreau să fie majore.

Clubul de striptease nu era exagerat de mare, sau din cauză că era aglomerat părea mai micuț. Era plin de bărbați de toate vârstele, ținând și gesticulând diverse chestii la dansatoarele aproape goale ce se manifestau languros pe scenă. L-am urmat pe patron până într-un separeu, unde am fost serviți de cele două fete cu mai multe băuturi. Probabil erau angajatele lui. Am găsit și niște alune pe masă, iar eu nu am mai putut să-mi astâmpăr impulsul și m-am înfipt în ele.

— Domnișoarei îi e foame, spuse omul, apoi îi trase o palmă peste fund uneia dintre fete. Marș la bucătărie și zi-le să ne facă ceva de mâncare.

— A, nu, am spus eu fâstăcită. Nu e nevoie.

— Te rog, e plăcerea mea. Nu se cade să facem afaceri pe stomacul gol.

Am vrut să mai zic ceva, dar, dacă omul voia să ne hrănească, cine eram eu să-l opresc? Până a venit mâncarea, am mai stat de vorbă. S-a prezentat ca fiind Toni. Nu era numele lui real, însă după cum ne-a spus și el era mai bine să nu-l știm. Ne-a explicat cum urmau să decurgă lucrurile în următoarele zile, căci mai aveam de așteptat până să poată Dan pleca.

— Estimatez că o să iau ceva bani frumoși pe mașina voastră, spuse Toni. Poate chiar mai mult decât iau eu de obicei pentru trecerea unei persoane. Ca să vă arăt că sunt un om cinstit, de restul de bani am să vă ofer cazare aici pentru următoarele două nopți. Există câteva reguli pe care trebuie să le respectați: telefoanele voastre, dacă aveți vreunul, rămân la mine. Nu aveți voie să vorbiți cu nimeni. Nu aveți voie să plecați din clădire până în ziua transportului. O să vă aducă fetele în cameră câteva țoale,

să nu-mi mai stricați aspectul localului, iar de mâncat puteți merge în spate, la bucatărie. Totuși bugetul vostru are o limită, deci vă pot oferi doar o masă pe zi. S-a înțeles?

— Desigur, am spus eu. Ce se întâmplă în ziua transportului?

— Mă crezi prost, fetiță? Crezi că ți-aș spune cum și ce fac? Tot ce trebuie tu să știi e că îmi respect cuvântul, de asta și apelează mulți la mine. Am pe cineva în tabăra de refugiați din Ucraina, acolo merg toți cei trimiși de mine. Condițiile sunt groaznice, asta să o știți de pe acum. Probabil o să stați, mă rog, el o să stea acolo o lună, trei, poate, apoi se descurcă. Iar tu, când te hotărăști și ai banii, vino la mine, că te trec și pe tine.

L-am aprobat din cap, deși pe la jumătatea discursului mi-am pierdut concentrarea atunci când fetele începură să pună mâncarea pe masă. Mirosul de șnițele și cartofii aburinzi îmi întunecară mintea și am lăsat deoparte conversația. Dan privi insistent cum îmi umpleam farfuria.

— Ce? am zis eu. Mi-e foame.

— Știi, platoul ăla e pentru toată lumea, nu doar pentru tine, spuse Dan sarcastic. Ce naiba te-au învățat ăia în Capitală?

Fusesse o glumă, ba chiar am și zâmbit. Nu m-am simțit ofensată, dar privirea lui Toni se și fixă asupra mea. Am lăsat farfuria în jos, încet, când am realizat că se uita prea insistent la mine. *La naiba, Dane, nu puteai să-ți ții gura.*

— Mănâncă liniștită, spuse Toni. Poate azi ați nimerit unde trebuie, dar pe viitor să fiți foarte atenți, copii.

— La ce? întrebă Dan.

— Eu am o afacere frumoasă aici, răspunse Toni indicând spre bar. Lumea vine, se distrează, câte cineva important plătește și mai ia câte o fată în cameră, iar eu mă fac că nu văd. Cineva, așa ca voi, vine și-mi cere ajutorul să treacă

dincolo, iar ăia importanți se fac și ei că nu văd. E o situație în care toată lumea câștigă.

— Mai puțin fetele, mi-a scăpat mie.

— Te asigur că fetele sunt foarte bine plătite. Mult mai bine decât ar câștiga oriunde lucrând zece ore pe zi pe un salariu de mizerie și puncte pe cardul de mâncare. Nu-ți fă tu probleme de fetele mele, nimeni nu le ține aici cu forța. Au venit ele de bunăvoie. Așa că nu ai de ce să le sari în apărare, Diane.

Cred că m-am înecat cu mâncarea când mi-a spus numele. Cumva sperasem să nu mă recunoască, dar nu am avut noroc. M-am fâțâit puțin pe scaun, dar Toni continuă amuzat.

— Și uite așa am trecut și de partea în care facem cunoștință. După cum spuneam, am o afacere drăguță aici. Îmi merge bine și am de gând să continui mulți ani de acum înainte. Fac destui bani, deci nu-mi trebuie recompensa pusă pe capul tău. Îți spun asta ca să poți mânca în continuare liniștită, dar să ai mare grijă pe viitor, căci sunt alții pe care suma oferită de prințul Alexandru i-ar atrage imediat.

Am lăsat capul în pământ și i-am mulțumit în sinea mea că nu avea să ne trădeze. Cel puțin așa speram. Toni mai comandă niște băutură, pe care nu am refuzat-o, iar Dan mai schimbă câteva vorbe cu el înainte ca o fată să vină să ne anunțe că putem merge în camera pregătită pentru noi. Ne-am luat rămas bun de la Toni, care ne-a asigurat că aveam să vorbim din nou în ziua în care era programat transportul, apoi am urmat-o pe fata aceea.

Camera nu era cine știe ce, dar arăta mult mai bine decât motelul unde ne cazase Eva. Era relativ drăguță, avea o tentă oarecum orientală. Cearșafurile și perdelele aveau brodate litere chinezești, iar pe perete era prins un evantai cu flori. Camera avea și un televizor, pe care l-am aprins de

îndată. Nu de alta, dar nu mai urmărisem nicio emisiune de când mă mutasem la avanpost.

M-am aruncat pe pat, în timp ce Dan se duse să-și facă duș. Am schimbat canalele până să mă opresc la o emisiune de divertisment. Era în direct, o emisiune despre viața vedetelor mondene. O știam pentru că și eu fusesem demult invitată. Am simțit un nod în gât atunci când mi-am dat seama că persoana chemată în studio în acea seară era nimeni alta decât Sonia.

Arăta minunat, parcă și mai slăbise de când nu o mai văzusem. Nu-mi puteam da seama dacă își mai tunsese părul, sau freza complicată era de vină. Oricum, nuanța părului și-o schimbase. Acum purta o tentă închisă, aproape brunetă, dar cu ceva reflexii violete.

— Să înțelegem că ai mult de muncă în această perioadă, spuse prezentatoarea.

— Evident, îi răspunse Sonia zâmbind. Am clienți care și-au comandat rochia imediat după revelion. Pe câteva dintre ele a trebuit să le refuz. Pur și simplu nu mai puteam face față comenzilor. Evident că toate voiau o piesă unicat, iar eu vreau să ajung să-mi cunosc clienta, ca rochia pe care o creez să-i reflecte personalitatea.

— Spune-ne, Sonia, adică spune-le fetelor care ne urmăresc, care sunt tendințele pentru primăvara asta? Ce culori se poartă în '47?

— Se pune mare accent pe nuanțele de violet, răspunse ea trecându-și mâna prin păr. Fie că vorbim de nuanțele mai închise sau acelea mai pale, asta e culoarea primăverii. Evident, ne putem asorta cu un strop de negru. După cum bine se știe, negrul se poate folosi în multe combinații. Roșul și rozul revin ușor din nou în tendințe. Dacă anul trecut se purta mult albastrul și verdele, anul acesta sunt la mare căutare culorile mai calde.

— Important e să ne îmbrăcam în haine care să ne avantajeze și să ne facă să ne simțim bine.

— Asta se subînțelege. Când te simți bine în ceva, poate să fie și o pereche de pantaloni de trening, radiezi. Hainele pe care le îndrăgim ne pun în valoare.

Nu înțelegeam ce tot vorbeau ele acolo, căci eu una nu-mi puteam lua ochii de la Sonia. Îmi era dor de ea. Fusesse prietena mea în acei ani în care, deși aflată sub influența unor substanțe, trăiam în Capitală. Mereu fusese un sprijin la nevoie, cineva care să-mi zică o vorbă bună când Alex își descărca mânia pe mine.

— Sonia, îți mulțumim pentru prezență, spuse moderatoarea. Sperăm că sfaturile ei v-au fost folositoare și că la petrecerile de 8 Martie o să alegeți ținuta perfectă. Că veni vorba de ziua femeii, unde o să o petreci anul acesta?

— Ca în fiecare an, sunt invitată de familia regală la balul de 8 Martie din Capitală.

— Cel de la Cazino? Te invidiez, îi spuse prezentatoarea râzând.

— Multe dintre clientele mele merg acolo, de aceea mi-au și cerut să le fac rochii speciale.

— Mă gândesc că nu e nimic mai jenant decât să apari purtând aceeași rochie cu altă doamnă la o petrecere, nu?

— Exact! Unde mai pui că și membrii familiei regale sunt prezenți.

Am simțit cum se învâрте camera cu mine. *Asta era!* Inima mi se opri câteva secunde, la fel și respirația. Corpul meu nu mai răspundea comenzilor, doar mintea părea să funcționeze. În gând aveam o mie de planuri, dar mereu problema era că nu știam cum să-l prind pe Alex într-un moment vulnerabil, să nu se aștepte. Dacă până acum nu știam cum anume aveam să dau de Alex, sau unde, promisem răspunsul. Alex se ducea mereu la rahatul ăla de

bal. Știam sigur, mersesem și eu cu el în fiecare an. *Cum am putut uita?* Asta era șansa mea. Nu o puteam rata.

— Ce e așa amuzant la televizor?

— Ce?

M-am întors spre Dan, fără să realizez că aveam un zâmbet larg pe față. Nu am vrut să-i spun ce anume îmi trecuse prin minte, căci probabil avea să-mi spună că e o idee proastă sau va încerca să mă oprească, iar eu nu-mi doream deloc asta. M-am ridicat de pe pat și am trecut pe lângă el. Intrând în baie, am închis rapid ușa. Nu de alta, dar gândul de a-l ucide pe Alex fusese înlocuit acum de unul ce îl implica pe Dan și patul.

Am pornit apa și am lăsat-o să curețe toată mizeria acumulată în ultimele zile. Mi-am frecat pielea cu un săpun ieftin, până a devenit roșie, dar parcă tot nu am putut să șterg mirosul de fum de la acea explozie. Singură sub jetul de apă, am început să conștientizez mai bine ce se întâmplase în ultimele ore.

Imaginile cu mașina în flăcări erau încă vii în mintea mea. M-am lăsat pe genunchi și am aruncat săpunul pe jos. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, iar de data asta nu am încercat să mă opresc. Era singurul moment în care mi-am permis să fiu slabă, să plâng. Mi-am promis că odată ce aveam să închid apa am să-mi pun și tristețea pe pauză și am să mă concentrez pe ce aveam de făcut. Cred că am stat aproape o oră în baie până să-mi bată Dan în ușă.

— Ești bine?

— Da! am încercat eu să par convingătoare.

— Hai odată! Consumi toată apa!

M-am ridicat și am luat un prosop. Materialul din care era fabricat era foarte rigid, dar măcar era curat, spre deosebire de hainele mele de-a dreptul jechoase. L-am înfășurat în jurul meu și am hotărât că nu aveam să mai îmbrac hainele de până acum. Fata aceea spusese că o să revină cu ceva de

îmbrăcat, așa că aveam să o aștept. Am șters oglinda de abur și mi-am uscat puțin părul cu un alt prosop mai mic.

Mi-am strâns prosopul bine și am crăpat puțin ușa ce dădea spre cameră. L-am văzut pe Dan stând întins în pat. Nu mai purta hainele lui ponosite și pline de sânge. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi albaștri și un tricou alb, semn că gazda se ținuse de cuvânt. Am făcut câțiva pași mici, strângând prosopul și mai tare în jurul meu.

— Ce faci? mă întrebă el.

— Îmi iau hainele, unde le-a pus?

Dan se ridică ușor de pe pat, iar o clipă am crezut că ar vrea să-mi dea îmbrăcăminte. În schimb veni spre mine și mă fixă cu privirea. Câteva secunde, nu am știut cum să reacționez. Voiam să deschid gura și să-l întreb ce face, apoi ochii mei i-au întâlnit pe-ai lui și mi-am pierdut ideea. M-am pierdut complet în privirea lui întunecată.

— I-am spus fetei că tu n-ai nevoie.

— Ai spus ce?! am reacționat imediat.

Nu a mai zis nimic. În schimb, m-a împins în perete și m-a sărutat. Am vrut să protestez, să-l îndepărtez, să-i spun că e o... *la naiba, nu te opri*. Buzele lui le dominau pe ale mele și nu am mai putut reacționa deloc. Mâinile lui îmi prinseră pe ale mele și le proptiră de perete. Am dat drumul prosopului, care căzu la picioarele mele. Respirația mi se accentuă. Eram prinsă între corpul lui și perete. Am reușit o singură secundă să mă adun și să-mi dezlipesc buzele de ale lui.

— Nu fă asta, am spus în șoaptă.

— De ce nu? întrebă el, apoi începu să mă sărute ușor pe gât.

— Nu mi-o lua în nume de rău, dar nu cred că sunt pregătită să mă întind goală într-un pat unde și-au mai tras-o încă o sută de idioți și amantele lor.

Dan se opri brusc și mă privi ironic. *Dumnezeule*, avea din nou privirea aceea rece, dar în același timp seducătoare, ce

reuşea să mă topească într-o secundă. Am înghiţit în sec. Dan se apropie ușor de mine și mă sărută.

— Îmi cer scuze, prințesă, spuse el în șoaptă, dar în ce moment al discuției noastre ți-am dat eu de înțeles că aș face asta? Pot tot atât de bine să ți-o trag aici, lipită de perete, nu mă deranjează.

Cuvintele lui mă lăsaseră fără grai. Până să-mi dau eu seama ce voia el să spună, aveam deja spatele lipit de perete, iar mâinile lui îmi depărtară picioarele. Nu am mai opus nicio rezistență, nu îmi mai doream nimic altceva decât să-i simt corpul lipit de-al meu.

Totul părea o nebunie. Părea ireal. Aș minți dacă aș spune că nu mă gândisem de multe ori la momentele noastre împreună, ba chiar îmi și imaginasem că avea să vină clipa când o să facem din nou sex. Îmi era frică să deschid ochii și să realizez că totul era doar în imaginația mea.

Dar nu a fost așa. În clipa în care l-am simțit pe Dan intrând în mine, am știut că era real. Corpul meu a răspuns imediat atingerii lui, iar din mintea mea dispăru orice urmă de îndoială. Gustul buzelor sale era ca un drog, nu mă puteam opri. Mâinile sale îmi explorau fiecare centimetru din corp. Mă înnebuneau. Întreg trupul îmi vibra și nu mai puteam să-l controlez. Îmi venea să țip de fericire, dar am preferat să-mi mușc buzele și să-mi las capul pe spate când am simțit că nu mai rezist.

Dan se opri o clipă și îmi dădu drumul. Încercam să-mi revin din starea de euforie provocată de orgasm, dar nu am mai ajuns. Dan mă luă în brațe și mă întinse pe pat. Am vrut să protestez, dar până să deschid eu gura el era deja deasupra mea, sărutându-mă. Corpul meu nu mă mai asculta, era complet sub stăpânirea lui. Și nu mă deranja. Nu m-a deranjat nici prima dată și nu m-a deranjat nici a doua oară în acea noapte. Am reușit să adorm spre

dimineață, în brațele lui. Aș fi vrut să nu o fi făcut, să nu fi închis ochii. Să stau cât mai mult timp trează și să-l privesc.

CAPITOLUL 10

Poți să ai șaptezeci de ani, poți să ai zeci de luni și sute de ore în spate, dar să nu fi trăit nici măcar o secundă cu adevărat. Poți să treci prin viață, dar să nu simți niciun moment la adevărata lui intensitate. Am avut și eu astfel de zile, zile care au zburat pe lângă mine și în care m-am simțit ca o fantomă. Momente care au trecut doar din cauză că pământul s-a rotit, momente de care s-a ales praful.

Însă nu puteam să spun asta despre ultimele două zile, căci în acele câteva ore am trăit cât pentru toată viața. E ciudat cum o singură persoană te poate face să trăiești o mie de senzații diferite. Mi-am ridicat ușor capul de pe pernă. Nu voiam să-l trezesc pe Dan. Totuși, în momentul în care am dat să plec, Dan mă prinse de mână.

— Unde te duci? spuse el pe jumătate adormit.

— Să mă aranjez puțin.

— De ce? Ești frumoasă așa cum ești acum.

M-am abținut să nu pufnesc în răs, deși cred că obrajii mi s-au înroșit. Îmi părea groaznic de rău că asta era ultima dimineață în care mă trezeam în brațele lui. Nu că ar fi fost multe în trecut, dar totuși. Am intrat în baie și am dat drumul la robinet. În timp ce mă spălam pe dinți cu una dintre periuțele oferite de gazda noastră, mi-a trecut prin minte că poate asta era ultima dată când aveam să-l văd pe Dan.

Respiră adânc, o să fie bine! Pentru prima dată în acele zile, avem dubii în privința planului meu de-a mă duce singură după Alex. Ce îmi garanta că nu o să fie mai puternic decât mine, sau că măcar o să ajung în aceeași cameră cu el? Mă consola însă gândul că mergând singură nu mai aveam să pierd pe nimeni drag pe drum.

Dacă eu aş fi murit în urma unui plan foarte prost gândit, cel puțin nu mai luam și alte vieți după mine. În ceea ce-l privea pe Dan, el avea să plece la noapte spre Ucraina, să o găsească pe Ana. El avea să fie în siguranță. Nimeni nu știa unde ne aflam, nimeni nu știa că Sara trecuse granița și că fugise împreună cu fiica ei.

Păi, cel puțin dacă el are să fie bine, eu am să mor liniștită.

M-am întors în cameră și am îmbrăcat hainele primite. Dan părea să-mi ghicească gândurile și încercă să mă descoasă, dar nu reuși. Am predat cheia camerei la una dintre acele fete, iar ea ne-a condus până la bar. Toni avea să-și facă apariția într-o oră, iar până atunci fata ne invită să servim o cafea.

Localul era gol, excepție făcând personalul care se ocupa de curățenie. Ceasul de pe perete indica ora nouă. Îmi venea să-i spun lui Dan să nu plece, să rămână cu mine, dar cum puteam face asta? Nu puteam să-i cer să rămână în țară pentru mine și să-și lase fiica în voia sorții.

— De ce nu vii cu mine? întrebă Dan luând o gură de cafea.

Pentru că nu pot să-mi văd de viață atâta timp cât Alex trăiește.

— Nu avem cu ce să plătim transportul pentru amândoi, am spus eu aprinzându-mi o țigară.

— Atunci vorbim cu Toni să te lase să mă aștepti aici.

— Nu! Tu nu te mai întorci, nu vreau să o mai aduci pe Ana aici. Nu începe din nou discuția asta. Am vorbit și ieri. Tu te duci după Ana, iar eu după Alex.

— De ce nu pot să te însoțesc?

Pentru că Alex s-ar putea folosi de tine ca să mă distrugă, și nu vreau să te pierd.

— Dacă nu te duci acum după Ana, s-ar putea să nu o mai găsești, am încercat eu să-l conving.

— Atunci promite-mi că... promite-mi că o să ai grijă. Că nu o să te avânți aiurea și să te pui în pericol. Promite-mi că o să gândești bine acest plan misterios pe care nu vrei să mi-l spui.

Nu am un plan bine pus la punct, mi-e frică și habar nu am ce o să fac.

— Promit, am zămbit eu. Știu sigur ce am de făcut.

— Atunci, când termini, am să te aștept dincolo de graniță.

Dacă o să mai fiu în viață.

— Desigur!

Mi-am lăsat privirea în jos și mi-am făcut de lucru cu lingurița, încercând să amestec zahărul topit de mult. Știam că dacă aveam să-i spun că nu gândisem totul până la capăt, Dan avea să renunțe la ideea de-a trece frontiera în căutarea Anei și ar fi rămas cu mine. Sau poate că nu, însă și-ar fi făcut griji. Nu-mi doream să-l tulbur și mai mult. El avea nevoie să se concentreze asupra altui lucru, nu a răzbunării mele.

— Dan, am spus eu când cafeaua era pe terminate. Știu că discuțiile noastre nu sunt... adică nu prea am discutat în ultima vreme, dar voiam să te întreb ceva.

— Spune.

— E adevărat că Ana s-a născut cu Down?

— Da, răspunse el trist. Mă gândesc că vrei să-ți povestesc ce și cum.

— Dacă nu te deranjează.

— Nu e ceva despre care îmi place să vorbesc sau să-mi aduc aminte.

Se încruntă puțin, dar în cele din urmă continuă.

— Aveam optsprezece ani când am cunoscut-o pe Sara la un mic chef dat de Lena. Ele erau prietene, dar nu i-am dat niciodată atenție, pot spune că atunci i-am reținut prima dată numele.

Sincer, nu-mi pasă cum ai cunoscut-o tu pe Sara. Să schimbăm subiectul cu ceva mai interesant, spre exemplu de ce au cămilele cocoașă.

— Și? am încercat eu să par convingătoare.

— N-a fost chiar dragoste la prima vedere, nu pentru mine, cel puțin, dar eram amețit și ea se tot învârtea în jurul meu.

Dacă îmi povestești mai departe, jur că sparg cana asta de capul tău.

— În fine, spuse el văzând lipsa mea de interes. Au urmat vreo trei săptămâni în care ne-am întâlnit destul de des, apoi ne-am certat și nu am mai văzut-o vreo două luni. Asta până într-o seară, când m-am trezit cu ea la mine acasă, plângând.

— Evident, am spus eu plictisită. Iar tu, fiind băiat cumsecade, ai luat-o de nevastă.

— Nu, spuse el cu tristețe în glas. I-am spus că nu vreau să o mai văd și că ar fi mai bine să găsească o cale de-a scăpa de copil.

— Dar avorturile sunt ilegale.

— Da. Bine, sunt câțiva care o fac pentru o sumă frumușică. Sara nu a putut, însă, și sincer acum mă bucur că nu a făcut-o. Când Lena mi-a spus că Sara a născut și că sunt niște probleme, m-am simțit groaznic. Am fost la spital, iar când am văzut-o pe Ana am știut că nu o să mai pot trăi o zi fără să o strâng în brațe. Apoi a venit vestea proastă.

— Avea Down.

— Mda. Nu puteam să o las pe Sara să o îngrijească singură. Când Ana a împlinit doi ani, Sara a intrat la facultatea de medicină. Cumva spera că dacă ajunge medic o va putea ajuta mai mult. A încercat să mă convingă și pe mine, dar cineva trebuia să lucreze ca să plătim pentru medicamente și terapia de specialitate.

Cana mea era goală, la fel și pachetul de țigări. Mă încerca un sentiment ciudat. Cumva știam că era mai bine să ne

vedem fiecare de drumul lui, să rezolvăm problemele actuale, iar apoi, dacă se va putea, să încercăm să ne găsim și să continuăm de unde am rămas. *Și totuși...* Aveam un gust amar în gură. E drept că niciodată nu am ținut la nimeni îndeajuns cât să-mi pară rău dacă avea să plece de lângă mine, fie și pentru câteva zile.

Dan își aprinse o țigară, apoi mă luă de mână.

— O să fie bine, îmi spuse el. Dacă o să am unde, o să urmăresc știrile, o să ascult posturile de radio, să aflu momentul exact când scapi de Alex... momentul în care o să te întorci la mine.

Să nu plângi, să nu îndrăznești să plângi!

I-am strâns mâna și am zâmbit. Probabil că am mimat bine încrederea, căci nu a bănuț nici măcar o clipă ce era în sufletul meu. Aș fi vrut să continui discuția începută mai devreme, să-i povestesc că mi-am amintit de cum a fost adusă Ana la Centru și de ce, dar nu era momentul oportun. Cine știe dacă avea să mă creadă? *Mai bine nu.* Nu aș vrea ca ultima lui amintire cu mine să fie una în care ne-am certat.

Câteva mașini parcară în fața barului și l-am văzut pe Toni coborând dintr-una. Părea obosit, trezitul de dimineață nu îi pria, se pare. Împreună cu el mai erau doi oameni care urmau să treacă granița în acea noapte, iar restul erau gorilele plătite să-l apere.

Când una dintre fete a venit să ne anunțe că domnul Toni ne așteaptă afară, am simțit un nod în gât. Încercasem cu disperare să amân clipa asta, dar nu aveam puteri magice și nici nu terminasem cursul de oprire a timpului. Am oftat și l-am însoțit pe Dan. Cum ne văzu, Toni veni rapid spre mine și îmi înmână o pereche de ochelari de soare.

— Sper că fetele mele v-au tratat cum trebuie, spuse el dând mâna cu Dan. Cum e? Ți-a mai trecut durerea?

— Da, răspunse Dan, mulțumesc pentru pastile.

— Sunt sigură că unchiul tău va fi fericit să te vadă. O să mergeți cu mașina aia până într-un sat aproape de frontieră. Stați acolo pân' la noapte. Pe la vreo două, am să vin eu să vă iau, iar de acolo am să vă explic ce și cum.

— Plecăm acum? întrebă Dan.

— Da!

Dan se întoarse spre mine. Nu știam ce să-i spun. Să-i urez drum bun, să-i doresc noroc, să-i spun să aibă grijă? Nu-mi găseam cuvintele. El în schimb mă prinse de mijloc și mă trase mai aproape. Mă sărută de câteva ori și-mi mângâie obrazul.

— Când îl vezi pe Alex, dă-i un pumn și din partea mea. Bine?

— Așa am să fac, am spus eu zâmbind.

— O să te aștept, îmi zise, apoi mă sărută din nou. Să vii repede.

Toni îi făcu semn să se grăbească, iar Dan urcă în mașină împreună cu ceilalți doi oameni. Când vehiculul începu să se îndepărteze, am simțit cum mi se umezesc ochii. Oare mai aveam să-l văd? De ce nu puteam să trec peste partea cu răzbunarea și să plec și eu cu Dan? De ce nu puteam să-mi găsesc liniștea atâta timp cât Alex trăia?

Plecarea lui îmi provocă o imensă tristețe în suflet. Când mașina se pierdu din raza mea vizuală, mi-am dat seama că eram totuși la sute de kilometri distanță de Capitală. Nu aveam arme și nici bani să fac rost de un transport. M-am întors spre Toni și i-am făcut semn să nu plece.

— Auzi, știi că nu am cum să te plătesc, dar...

— Dar? întrebă el curios. Nu-mi spune că te-ai răzgândit și vrei și tu să pleci. Am fost eu drăguț cu voi, dar acte de caritate nu fac. Când ai bani, vino la mine și te trec și pe tine.

— Nu, ne despre asta e vorba. Vreau să ajung în Capitală.

— Dar nu ai bani de tren, înțeleg. Cum spuneam: nu fac acte de caritate.

Toni și gorilele lui se îndreptară spre mașină. I-am aruncat o privire plină de dispreț, pe care mi-o întoarse, apoi începu să râdă.

— Nimeni nu face nimic pe gratis, păpușă, spuse el ironic. Asta să ții minte de la mine. Toată lumea e plină de curve, iar curvele nu lucrează decât pe bani. Nimeni nu o să te ajute dacă nu câștigă ceva din asta.

— Mersi pentru sfatul plin de înțelepciune.

— Să-ți fie de bine, spuse el apoi trânti portiera mașinii.

Oare de ce nu gândisem partea asta a planului meu. *Care plan? Nu am un plan, d-aia stau pe marginea drumului și-mi plâng de milă.* Mașina în care se urcase Toni înaintă puțin și opri chiar în fața mea. Geamul se lăsă în jos, iar Toni mă privi râzând.

— Anul trecut în vară am renovat localul și am schimbat acoperișul, că cel vechi era cam praf.

— Ce?

Nu înțelegeam legătura cu mine.

— Am comandat țigle din Capitală, sunt de calitate mai bună și mi-au dat cinci ani garanție.

— Și? Vrei un premiu?

— Nu știi dacă ai auzit de firma respectivă, dar au sediul în Capitală. Tirurile lor se tot plimbă pe aici. Probabil au multe transporturi prin zonă, de aia tot trec pe la noi.

— Adică?

— Chiar aseară a venit un domn să vadă spectacolul oferit de fete, continuă el. Un tip mai bătrân, pe la vreo cinzeci și ceva. A dus niște marfă în zonă, iar azi la prânz se întoarce la sediu. Am văzut tir-ul în spate. Probabil l-au obosit fetele și încă doarme.

— Mulțumesc, am zis eu realizând într-un final ce voia să-mi spună.

— Dacă te răzgândești și vrei să-o mai arzi prin zonă și ai nevoie de bani, să știi că fetele câștigă bine aici la bar. Ai față faină, ai face o grămadă de lovele.

Toni îi făcu semn șoferului să plece și mă lăsă în urmă. Speram din suflet ca ultima lui remarcă să fi fost făcută în glumă. *Am eu față de... ??? Probabil de la oboseală.* Mi-am îndreptat pașii spre parcare din spate a localului și am căutat printre camioane unul înmatriculat în capitală. Toni avusese dreptate, chiar era un tir al unei firme ce fabrica țigle de acoperiș.

Spre norocul meu, remorca din spate era goală, deci într-adevăr vehiculul lăsase un transport undeva, iar acum avea să se întoarcă în Capitală. I-am mulțumit în sinea mea lui Toni pentru pont și am tras de copertina ce acoperea remorca.

Am așteptat aproape două ore până să vină cineva la mașină. Am încercat să nu fac zgomot și să nu dau de bănuț. Când am simțit că remorca se mișcă, m-am întins pe spate și m-am ghemuit într-un colț. Nu anticipasem că vântul va trece cu atâta ușurință prin acea copertină.

Gândul îmi zbură într-o mie de direcții, dar făcea ce făcea și tot la aceeași persoană se întorcea. Tot timpul nu am făcut altceva decât să mă gândesc la momentul în care aveam să-l întâlnesc pe Alex. Devenise o obsesie pentru mine. O chemare ciudată, venită din lăuntru meu.

O simțisem mereu, dar parcă în ultima vreme se accentuase. Posibil să fi fost și din vina lui. Alex îmi omorâse unul dintre singurii mei prieteni, ca răzbunare pentru că-i eliminasem un om de bază. Mi-am strâns haina mai bine pe mine și am încercat să mă gândesc la altceva, dar mintea mea refuza să-l lase pe Alex în pace.

Fie că era vorba de posibile scenarii, fie că era vorba de amintiri, toate îmi bântuiau gândul și nu puteam să mă concentrez la nimic altceva. Mi-am schimbat poziția, căci

mașina intrase pe un drum cu multe denivelări și mă tot zdruncina.

În mintea mea erau din nou imaginile cu mine și Alex la Centru, din ziua în care ne-am cunoscut. Ziua în care ar fi trebuit să-l omor, dar în schimb m-am lăsat păcălită de el. Ziua în care el mi-a schimbat soarta și mi-a șters memoria. Dacă nu aș fi fost atât de fraieră la început, dacă nu aș fi băut din paharul acela, nu aș fi...

Mașina opri brusc și câteva sunete ciudate îmi distraseră atenția. Am tras puțin de prelată și am observat doi soldați venind către locul în care mă furișasem. Amintirile cu Alex puteau să aștepte. M-am ridicat în picioare și am pândit ca vreunul dintre ei să ridice acel material. Mi-am luat avânt, iar când soldatul mă văzu era deja prea târziu.

M-am aruncat asupra lui și l-am trântit la pământ. Am resimțit și eu în întreg corpul căzătura, dar implanturile mele se activară și reduceră din durere. L-am aplicat celui căzut câțiva pumni în față, până nu a mai mișcat, apoi i-am scos cuțitul pe care-l purta la brâu. Celălalt soldat își duse mâna la armă, dar până să apuce el să o scoată i-am înfipt cuțitul colegului său în picior.

Urletele atraseră atenția altor soldați ce-l chestionau la câțiva metri de noi pe șoferul tirului. Nu era ceva neobișnuit, părea un control de rutină. Pun pariu că nu se gândiseră că aveau să dea peste mine.

L-am lovit cu piciorul pe soldatul ce țipa și i-am luat arma. Nu am mai stat să aștept reacția celorlalți. Am dus arma la ochi și am tras câteva gloanțe înspre ei. Șoferul se panică și se aruncă la pământ. Tot la pământ căzură și trupurile soldaților, doar că acestea erau fără viață. M-am apropiat de șofer și l-am ajutat să se ridice.

De cum mă văzu, începu un lung discurs despre nevasta lui și cei cinci copii de-acasă care-l iubesc și-l așteaptă. L-am privit sceptică. Am vrut să-i spun că știam de unde vine

și ce făcuse cu o noapte în urmă, dar ceva îmi atrase atenția.

Soarele stătea să apună. Cerul era întunecat, norii aveau diverse nuanțe de mov, iar marea... marea era mai agitată ca niciodată. Am făcut câțiva pași pe șosea și am privit-o plină de speranță. Dacă puteam vedea marea de aici, asta însemna că nu mai aveam mult până să ajung în Capitală.

Motorul tirului porni și mă trezi din visare. Șoferul profită de momentul meu de neatenție și fugise înapoi în cabină. Puteam să-i găuresc roțile și să-l forțez să rămână, dar la ce folos? L-am lăsat să plece, apoi m-am îndepărtat de drum și am luat-o pe câmp. Ultima dată când am fost în zona asta era zăpadă. Acum se topise complet, dar frigul și vântul persistau în continuare.

Spre norocul meu, cel puțin aveam o armă și ceva muniție. După plecarea șoferului, le furasem victimelor mele banii și cardurile de mâncare, deși nu cred că era o idee prea bună să le folosesc, aș fi putut fi depistată. Am decis să le țin în caz de urgență.

Noaptea se lăasă și curând m-am văzut nevoită să mă apropiu de șosea pentru a observa pe unde merg. Lumina orașului se vedea în zare. Eram atât de aproape, nu puteam să dau înapoi acum. Am mai mers până am ajuns în zona industrială a Capitalei. Mi-am ascuns arma în haină și mi-am îndreptat pașii spre o stație de taxiuri.

— Bună seara, i-am spus eu unuia dintre șoferi. Știe careva cum ajung la Taco Club?

Bărbații schimbară între ei câteva priviri, apoi unul îmi spuse amuzat:

— Aoleu, domnișoară, se vede că nu sunteți de pe aici.

— Ați nimerit prost, continuă altul. Păi localu' ăsta e în partea cealaltă a orașului, e departe rău. Eu mă ofer să vă duc, numai să aveți bani să plătiți cursa, că-i ceva de mers.

Mi-am dat ochii peste cap și am acceptat să mă urc în mașina celui om. De cum m-am așezat pe bancheta din spate, taximetristul mă și fixă cu privirea. O clipă am crezut că mă va recunoaște, apoi mi-am dat seama că de fapt ținea mâna întinsă.

— Ce e? am întrebat eu.

— Păi așa, un mic avans la băiatu', că eu ce garanție am că-mi dai plata la final?

L-am privit dezgustată și i-am întins câteva hârtii furate mai devreme de la soldați. Omul bombăni, dar în cele din urmă porni la drum. Trecând pe lângă un sens giratoriu în care era amplasat un ceas electric, am observat că era aproape 12 noaptea. Speram din suflet să-l găsesc acolo pe Victor, căci el era singurul la care aș fi putut apela și care nu avea să mă toarne Evei. Nu după ce aceasta îl aruncase afară din avanpost ca pe un câine.

Taximetristul mă duse pe tot felul de străzi și străduțe. O clipă am vrut să-l atenționez că mai trecusem o dată pe lângă acea clădire și că ne învârteam aiurea, dar m-am abținut. Idiotul credea că dacă mă plimbă aiurea avea să scoată bani de la mine. Probabil așa făceau toți cu clienții din afara orașului. Probabil zecile de cruciulițe și icoane agățate prin mașină aveau ca scop asigurarea clientului că șoferul are credință și e cinstit. Mi-am lăsat capul pe spate și am oftat dezgustată.

— Alo, am ajuns! strigă la un moment dat omul la mine.

— Grozav, ăsta e?

Victor avusese dreptate, chiar era o bodegă. Barul era amplasat undeva la marginea orașului, într-un cartier în care riscai la orice pas să-ți fure cineva rinichii și să ți-i vândă pe piața neagră. Am înghițit în sec și pentru prima dată în viața mea am fost bucuroasă că aveam implanturile. Șoferul tuși de câteva ori și-mi arată spre aparatul de taxat

care arăta o sumă de patru ori mai mare decât cea reală. M-am aplecat spre el și am spus pe un ton ce se dorea dulceag:

— Cât face?

— Nu face nimic, răspunse el stupefiat când văzu că țineam arma îndreptată spre el.

— Nu se poate, am mimat eu mirarea.

— Domnișoară, e din partea firmei, începu el să se bâlbâie. Că și așa... e bun cât mi-ați dat la început, e mai mult decât... ia uite, e și trecut de două, e 1 martie... cadou de mărtișor, ce naiba!

— Vai, ce firmă de taxi drăguță, am spus eu ironică și am coborât. Am să mai apelez la voi.

— Ba lasă, nu-i nevoie... spuse el cu jumătate de gură, în urma mea.

— Poftim?

— Ziceam că să aveți o seară frumoasă, că multă sănătate la copii!

I-am trântit portiera și am mers câțiva pași spre localul acela infect. În fața ușii erau postați câțiva tipi nu prea treji, care făcură niște comentarii scârboase la adresa mea, pe care am ales să le ignor. Când am intrat, mi-a trecut prin cap că localul în care mă dusesse Dan în vară fusese mai groaznic ca acesta, apoi m-am împiedicat de un om care dormea – cel puțin așa speram – chiar la intrare și am decis că ambele primeau același calificativ din partea mea.

Totul era îmbâcsit de fum și putea îngrozitor a alcool ieftin. M-am apropiat de bar și am căutat un loc liber. Cu ultimii bani, mi-am comandat o bere și i-am făcut semn barmanului să se apropie.

— Caut un tip pe nume Victor, am spus eu mai în șoaptă. Știi cumva dacă a fost recent pe aici?

— Posibil să apară, răspunse el. Cam pe la ora asta vine.

— Mersi.

Mi-am văzut în continuare de berea mea și am încercat să-l ignor pe omul beat ce stătea lângă mine și mă fixa cu privirea. Părea a avea cam cincizeci de ani, început de chelie, față pătrătoasă, ochii mici negri, nu am stat să-l analizez mai în detaliu. Se tot juca cu un pachet de țigări și căuta să intre în discuție cu mine. Bombăni de câteva ori ceva ca pentru el, apoi își trase scaunul lângă mine.

— Auzi, spuse el. Ești singură?

Am tras berea mai aproape și mi-am mușcat buzele. Aveam pregătite cam șase răspunsuri ironice, dar am preferat să tac, în speranța că mă va lăsa în pace. Omul repetă întrebarea de câteva ori, după care mă prinse de mână, ca să-mi atragă atenția.

— Am spus că dacă ești singură!

— Alo, Gelu! strigă barmanul la el. Lasă, bre, fata-n pace, nu vezi că-i de vârsta lu' fie-ta?

— Zdreanța aia? spuse ranchiunos bețivul și scuipă în sân. Morții ei, că am crescut-o de mică și acu' nu dă și ea un ban. La ce drac' ai adus vorr...vorba de ea?

Omul începu să se înece cu fumul de la țigară și să tușească groaznic. În orice altă situație, mi-ar fi părut rău, dar Gelu ăsta mă enerva. Mai tuși de câteva ori, apoi își reluă discuția, punându-mi mâna pe spate.

— Nu, domnișoară, să-mi fie cu pardon. Tu nu ești ca ea. Că și ea era fată faină ca mata, dar s-a dus la dracu' în praznic prin 5, după bărbatu-su. Auzi, da' nu dai și tu o vodcă?

— Eu?

Cineva îndepărtă brusc mâna omului de pe spatele meu.

— Gelu, dragule, de ce nu-ți bei tu romul în partea cealaltă a barului?

Vocea noului venit îmi părea cunoscută.

— Victor, am spus eu zâmbind.

Îmi întoarse zâmbetul și îi dădu drumul omului, care se dezechilibra și își vărsa băutura pe jos. Eram sigură că va face scandal, căci se făcu roșu de furie. Victor avu mai multă prezență de spirit decât mine și se oferî imediat să-l despăgubească pe bețiv. Gelu, sau cum l-o fi chemând, mârâi ceva, dar când văzu din nou paharul plin se retrase la o altă masă și ne lăsă în pace.

— Când ți-am spus să mă cauți mă gândeam că o să treacă ani, nu o săptămână, spuse Victor amuzat. Ce s-a întâmplat?

— Eva s-a întâmplat, am răspuns eu imediat. E maniacă. Cred că face experimente pe foștii subiecți și nu am vrut să mai stau ca să aflu pe pielea mea.

— Bine ai făcut.

— Mda, apoi a mai fost și misiunea asta cu care am dat-o în bară rău de tot.

— Cât de rău?

— Andrei și încă un tip au murit, am spus eu lăsându-mi privirea în jos. Dan a fost rănit, iar Mark a scăpat doar datorită implanturilor.

Victor își puse mâna peste a mea și mă privi cu părere de rău. Următoarele minute nu a făcut altceva decât să încerce să mă convingă că nu a fost vina mea, dar nu a reușit. În adâncul meu știam că totul se petrecuse din cauza neglijenței mele.

— De ce ai venit în Capitală? întrebă el la un moment dat. Și nu spune că ai vrut să mă vezi pe mine, că nu te cred.

— Nu, am spus eu râzând.

— Nu? mimă el dezamăgirea. Ha, ha! Puteai să minți!

I-am povestit pe scurt cum am ajuns aici, lăsând deoparte povestea cu Dan și plecatul lui din regat pentru a o găsi pe Ana. Victor mă ascultă calm, mai comandă ceva de băut și se oferî chiar să-mi cumpere câteva țigări, pe care evident

nu le-am refuzat. Băutura era ieftină și proastă, dar cel puțin nu mai simțeam frigul.

— E cel mai aiurea plan pe care l-am auzit vreodată, îmi zise el la final. Credeam că voi ăștia cu cipuri în cap analizați totul în detaliu.

— Al meu e stricat, nu funcționează la capacitate maximă.

— Văd! Nu te supăra pe mine, dar, din ce înțeleg eu, tu vrei să intri la o petrecere privată unde se adună toată spuma Capitalei și gărzile lor. Anticipiez că va fi și o brumă de armată prin jur ca să mențină ordinea... Iar tu vrei să intri acolo? Ai gândit planul ăsta mai mult de trei minute, sau l-ai citit pe o cutie de cereale?

M-am lăsat pe scaun, bosumflată. De ce nu avea încredere în mine? Puteam să o fac. În plus, uitase să menționeze partea în care-l omoram pe Alex.

— Dia, nu mi-o lua în nume de rău, dar abilitățile tale de tactician sunt egale cu zero.

— Presupun că tu ai o idee mai bună, l-am ironizat eu.

— Dacă spun da, ești dispusă să o asculți?

Nu mi-a plăcut tonul pe care a spus-o, dar momentan era singura persoană dispusă să mă ajute. Am dat din cap afirmativ, iar el îmi zâmbi. Se ridică de pe scaun și achită nota, apoi îmi făcu semn să-l urmez. Nu am avut încotro și am părăsit barul împreună cu el.

Când am ieșit afară, mă prinse de braț și mă conduse pe câteva străduțe întunecate, până la intrarea din spate a unui bloc. Victor scoase o cartelă și deschise ușa de la scară. L-am urmat până la ultimul etaj.

Intrând în micul lui apartament cu două camere, am observat că era plin de cutii, baxuri, saci cu haine de tot felul, evident toate contrafăcute. În prima fază, am rămas puțin surprinsă. De unde avea atâta marfă? Adică până mai ieri locuise la avanpost.

Anticipând întrebarea pe care voiam să i-o pun, Victor începu să-mi vorbească despre furnizorii lui și despre un depozit secret pe care îl avea. Per total, apartamentul nu arăta rău, doar că era dezordine.

— Am să iau cutiile astea de pe canapea, îmi spuse el. Mă gândesc că nu ai altundeva unde să dormi în noaptea asta.

— Mulțumesc. Cred că e valabil și pentru următoarele seri.

— Nu e cea mai confortabilă canapea din lume, dar, dacă vrei, îmi pot împărți salteaua cu tine.

— Ăăă... Nu-i nevoie.

— Tu pierzi.

Am înghițit în sec. Speram din suflet că nu interpreta prezența mea acolo altfel. Victor începu să râdă când îmi observă stânjeneala, apoi îmi spuse că dacă am nevoie de ceva haine noi pot lua direct din ladă, doar să le pun deoparte, ca să nu le mai vândă.

— Deci, am spus eu într-un final. Îmi spui azi care e mega-ideea ta?

Nu-mi răspunse. Ieși pe balcon și se întoarse cu o cutie de carton. O așeză în fața mea și mă invită să o desfac. L-am privit puțin sceptică. La ce îmi folosea o cutie de carton ca să-l omor pe Alex? Eventual o puteam folosi după, să-l îngrop, deși era cam mică. Poate dacă-l tranșez?!?

Mâinile mele desfăcură cu grijă ambalajul. Nu voiam nici să stric conținutul, dar nici nu voiam să mă sperii prea tare dacă sărea ceva dinăuntru. Victor îmi făcu semn să o deschid cu încredere. Când într-un final am dat cu ochii de conținut, am rămas stupefiată.

— O dronă? Ai o dronă?! Cum naiba?

— Sunt un tip inteligent care știe cum să-și protejeze afacerea.

Victor scoase obiectul translucid din cutie, îl porni și-mi arătă pe un computer imaginile transmise de aceasta. Nu

știam cum să reacționez. Tot timpul mă ferisem din calea lor, iar acum stăteam și priveam fix la una.

— De obicei o programez să survoleze în zonă, îmi explică el. O pun pe programul automat, îi setez traseul dinainte și ea își face treaba. Arată exact ca cele pe care le folosește armata, deci dacă o vede cineva consideră că e una de-a lor. Trece neobservată peste tot. Oamenii sunt obișnuiți cu ele, nu iese în evidență.

— Tare, dar cum...

— Îi urmăresc mereu activitatea pe telefon, așa știu când se apropie cineva nedorit de marfa mea. Îmi dă un avans în fața celorlalți comercianți din zonă.

— Genial, am spus eu impresionată. Nu m-aș fi gândit niciodată să folosesc o dronă de-a armatei ca să spionez chiar armata.

— Sau, mă întrerupse el, ca să spionezi pe cineva și să afli exact când și unde se duce, dacă e însoțit de gardieni sau nu, când e singur și când e vulnerabil.

Mi-am ridicat privirea de la ecran și am întâlnit-o pe-a lui. Părea foarte încrezător în planul lui, care, deși nu voiam să recunosc, avea mai multă logică decât al meu. Victor opri dispozitivul și-l împachetă înapoi în cutie.

Fusesse o zi obositoare, iar de îndată ce Victor plecă în cealaltă încăpere m-am întins pe pat și am încercat să mă odihnesc. Stăteam pe întuneric singură și din când în când îmi mai scăpa câte un zâmbet. Acum puteam ști exact când și unde se afla Alex, iar în momentul în care ar fi lăsat garda jos aveam să-l fac să plătească.

CAPITOLUL 11

Există un singur lucru care nu mi-a plăcut niciodată în viață: vânătoarea. Nu am înțeles cum cineva cu bună știință poate hăitui animale nevinovate doar de dragul unui așa zis sport. Mi se părea o mare pierdere de vreme. Să stai ore în șir ascuns undeva, să-ți urmărești prada, să-i studiezi fiecare mișcare, așteptând ca ea să facă un pas greșit, iar tu să-i poți lua viața.

Dar atunci când prada ta ți-a făcut rău, atunci când cel pe care-l vânezi s-a jucat cu tine de parcă ai fi fost o păpușă, nu un om, te-a înșelat și ți-a distrus întreaga viață, atunci merită. Merită efortul, merită să aștepți, merită să-l studiezi și mai cu seamă merită să apeși pe trăgaci. Mi-am petrecut următoarele trei zile în apartamentul lui Victor urmărindu-l pe Alex cu ajutorul acelei drone. Mi-am notat fiecare mișcare pe care a făcut-o, fiecare gest, când și la ce oră l-am surprins vorbind la telefon, unde și-a parcat mașina, cu cine s-a întâlnit, când, cum, unde, tot.

Din păcate, drona nu putea să redea și sunetul, sau să-l urmărească când intra în vreo clădire, dar chiar și așa, mi-a fost de ajuns ca să-mi fac un plan mult mai bun decât cel pe care îl aveam inițial. Victor nu a fost prea încântat că-i foloseam drona aproape 24 din 24, mi-a spus că-i stricam afacerile, dar că-mi înțelege determinarea.

— Nu cred să mai fi văzut pe cineva atât de pasionat de ceva până acum, îmi spuse el în una din zile. Eu sunt genul de persoană care se apucă de ceva, iar apoi se plictisește și caută altceva.

— Alex mi-a făcut mult rău, am răspuns. Nu vreau să-l las să-mi scape și de data asta.

— N-aș vrea să fiu în pielea lui când o să dea ochii cu tine. Deci? Când o să vină mai exact ziua aia?

— Curând, am spus. Am observat o chestie care se repetă, adică pe care Alex o repetă.

Am scormonit printre hârtiile de pe masă. De obicei nu eram o persoană foarte împrăștiată, dar în ultimele zile dezordinea din apartament începuse să mă influențeze. Multe cutii, multe produse contrafăcute, câțiva saci de haine, era un mic haos acolo. Mi-am pus hârtiile în ordine și i le-am înmânat. Victor se uită câteva clipe la ele, apoi mă privi confuz.

— Nu vezi nimic? I-am întrebat eu.

— Văd că ai învățat să scrii cu piciorul stâng, mă ironiză el.

— Pff! Nu la asta mă refeream. Uite! De câteva zile, Alex frecventează aceeași cafenea. Mereu în jurul orei zece dimineața. E la doi pași de apartamentul său.

— Și crezi că acolo îl poți prinde?

— Sper. Partea bună e că, fiind aproape, nu merge însoțit niciodată de gardieni. Mi se pare puțin ciudat, dar mereu e singur.

— Nu ziceai tu că are și el chestie din aia în cap?

— Implant? am spus eu râzând. Da, din păcate, Alex e la fel de puternic ca mine. Poate chiar mai bun, având în vedere că eu am făcut parte din lotul al nouălea.

M-am oprit o clipă din vorbit și am analizat în gând întreaga situație. Nu avusesem niciodată o confruntare cu Alex de când suferise și el aceleași operații ca mine. Eram puternică, da, dar nu știam cât de puternic putea fi el. Mark reușea mereu să mă doboare la antrenamente, era mult mai bun și mai eficient într-o bătălie, iar Mark era din lotul al doisprezecelea. Oare Alex ce număr avea? Se mai făcuseră și altele după numărul patrusprezece?

Știam din acele rapoarte pe care le-am găsit împreună cu Elize că 14 era numărul magic. Că acei subiecți erau cei mai buni, cei mai rapizi, cei mai puternici, cei mai obedienți, cei

mai cei, și că nu se mai făcuseră alte implanturi, ci au continuat să le folosească tot pe acelea pe noii subiecți.

— Poate Alex e mai puternic, am spus eu într-un final. Sau nu poate, căci sigur e. Totuși consider că am un avantaj.

— Care e acela?

— Elementul surpriză. Alex nu se așteaptă la o confruntare directă. Nu-mi trebuie decât un moment ca să intru, să-l împușc și să ies afară. Localul are camere de supraveghere, dar, până să-și dea cineva seama de intențiile mele, Alex va fi deja mort.

— Oau! exclamă Victor mirat. Tu chiar îl urăști! Adică, pe bune acum, știu că regatul e de căcat și că viața e nașpa rău, dar aici nu mai e vorba de convingerile E.S.C.U.

— Nu, aici e vorba doar de mine. M-am aliat cu cei din E.S.C.U. crezând că voi ajunge mai ușor și mai repede la Alex, dar nu a fost așa, iar răbdarea mea are o limită.

Victor se ridică de pe canapea și deschise fereastra. M-am apropiat de el, știind că avea de gând să-și aprindă o țigară, iar toată vorbăraia asta despre fostul meu logodnic îmi stârnise și mie pofta. L-am privit o clipă și am realizat ce cearcăne adânci avea sub ochi. Știam că fusese și azi-noapte prin diverse locuri dubioase, făcând naiba știe ce afaceri de-ale lui, dar părea extrem de obosit.

Eram recunoscătoare pentru ajutorul acordat și încercasem să nu-l întreb de ocupațiile lui. Nici nu cred că mi-ar fi răspuns. Totuși ceva în privirea lui îmi spunea că are ceva pe suflet, pentru că părea foarte tensionat.

— Auzi, am spus eu, te macină ceva?

— Poftim? Nu!

— Haide, ești de două zile pe altă planetă. Dacă te pot ajuta...

— Nu ai cu ce, spuse el pe un tot aspru.

Între noi se lăsă o liniște apăsătoare. Aș fi vrut să insist, căci după modul în care reacționase mi-am dat seama că

Într-adevăr îl supăra o chestie importantă. Nu am mai zis nimic. Mi-am pus mâna peste a lui, însă Victor și-o trase imediat.

— Îmi cer scuze, reacționează el. Dar nu prea sunt obișnuit cu persoane care să-și facă griji pentru mine. Mereu am fost pe cont propriu, până ai apărut tu la ușa mea.

— De fapt ne-am întâlnit într-un bar, am glumit eu. Victor, știu că nu voi putea niciodată să-ți mulțumesc pentru ajutor sau să te plătesc, dar vreau să știi că apreciez mult. Dacă e ceva cu ce să te pot...

— Nu poți, mă întrerupse el. Am nevoie de bani, Dia. Când cei din E.S.C.U. m-au dus la avanpost după moartea fratelui meu, aveam de plătit o sumă mare unui șmecher de aici din zonă. Tipul nu a uitat, iar de când m-am întors și-a pus oamenii să mă amenințe. Crede-mă pe cuvânt că fraierul ăsta nu glumește și își vrea banii înapoi, iar dacă nu-i primește până săptămâna viitoare îmi face felul.

— Iar tu nu ai suficient ca să-l plătești.

— Aș fi avut, dar a trecut mult timp de când am luat suma respectivă, iar cămătarii ca el au dobânzile foarte mari. De asta încerc în fiecare noapte să mai vând câte ceva, dar nu am cum să-i strâng pe toți.

— Spune-mi cum să te ajut și o voi face, l-am asigurat eu.

— Diane, îmi spuse el pe un ton blând. Aș aprecia mult dacă ai face-o, dar prima dată ce-ar fi să te ocupi de problema cu Alex?

— Iar apoi mă lași să te ajut?

— Da, apoi îți spun cum mă poți ajuta.

I-am zâmbit și m-am întors la masă, ca să-mi continui activitatea de monitorizare și supraveghere a fostului meu iubit. Victor mai fumă o țigară, apoi plecă în oraș. Eram oarecum mulțumită că acceptase ajutorul meu. Măcar atât puteam face pentru el, deși eram convinsă că avea să-mi ceară să-l omor pe tipul respectiv.

În final, și Victor mă ajuta să scap de Alex, deci ne ajutam reciproc să ne eliminăm inamicii. Multe prietenii se bazează pe ura reciprocă pentru același gen de persoane. Am privit monitorul și l-am văzut pe Alex intrând în casa fratelui său. L-am compătimit în sinea mea. De obicei, când se întâlneau Alex și Iulian ieșea scandal. Mi-a părut rău că nu puteam să aud conversația respectivă, mi-ar fi plăcut să desfac o pungă de popcorn și să mă amuz.

Am așteptat mai bine de două ore ca Alex să iasă din clădire și să se îndrepte nervos spre mașina lui. Vorbea cu cineva la telefon și gesticula agitat, clar discuția cu fratele mai mare nu-i fusese pe plac. Am simțit o satisfacție enormă văzându-l în acea stare și m-am bucurat că nu mai eram cu el. Nu de alta, dar de obicei când se certa cu Iulian îmi descărca nervii pe mine.

Ușa camerei în care eram se deschise, iar Victor intră aducând cu el o mică geantă. Părea mai relaxat, poate că discuția cu mine îl mai îmbunase sau făcuse vreo tranzacție profitabilă în timpul în care a fost plecat.

— Ți-am adus ceva, îmi spuse dându-mi geanta.

Nu a mai avut răbdare să o deschid eu, că se și apucă să scoată câteva lucruri din ea. Îmi înmână un palton negru elegant și mă îndemnă să-l încerc. Materialul era foarte plăcut la atingere, după toate hainele urâte pe care le-am avut de când mă refugiasem la avanpost eram încântată că pot îmbrăca și ceva elegant.

— Și cred că vrei să încerci și asta, îmi spuse arătându-mi o perucă lungă, roșie. Ca să nu te recunoască Alex când te apropii. E din păr natural făcută.

Am zâmbit și m-am îndreptat spre oglinda de pe hol. Rău nu-mi stătea cu acea frizură, iar părul era așa de lung, că mai că îmi ajungea până la fund. Totuși culoarea aceea închisă îmi aducea aminte de Sara, așa că m-am strâmbat la oglindă și am revenit în cameră.

— Mulțumesc, am spus eu.

— Cred că mai ai nevoie și de ăsta.

Îmi întinse un pistol mic, discret, pe care l-aș fi putut pune într-o poșetă. Nu era cea mai bună armă de pe planetă, era genul de pistol pe care-l mai văzusem la diverse foste prietene din înalta societate, folosit pentru autoapărare, dar asta nu însemna că nu putea omorî un om. Sau un șobolan precum Alex. L-am zâmbit fericită și am vrut să-l îmbrățișez, dar Victor se trase rapid un pas mai în spate.

Ok, proastă mișcare. Am privit o clipă stânjenită în altă direcție. Poate alesesem o metodă greșită ca să-mi exprim mulțumirea. Poate nu toată lumea agreează modul meu direct de-a acționa.

— Scuze, am spus eu. Nu am vrut.

— Înțeleg, stai liniștită. Doar că nu sunt genul care îmbrățișează lumea.

Serios? Acum patru zile te dădeai la mine, iar acum îmi spui că tu nu ești genul care... Mă rog, fiecare cu piticii lui. Mi-am scos peruca și paltonul și le-am pus pe cuier. Aveam lucruri mai importante la care să mă gândesc decât la Victor. Deși, după ce își dădu haina jos și rămase doar într-un tricou ce-i venea superb, mi-a fost cam greu să mă concentrez.

Alo, pământul către Diane! Îmi răsună propria voce în cap. *Ai uitat de Dan?* Mi-am aprins o țigară și am purtat o discuție în gând cu mine despre cum Dumnezeu ne-a dat ochi și există momente ca astea în care e păcat să nu-i folosim.

Victor aduse cu el și ceva de mâncare, așa că după ce mi-am revenit din visare m-am îndopat cu cartofi prăjiți și aripioare picante. Între timp, Victor mi-a făcut rost de pe internet de mai multe poze cu acel local. Pe vremea când eram cu Alex, cafeneaua respectivă nu exista, deci nu știam exact cum arată pe dinăuntru, iar pozele găsite de el m-au ajutat să-mi fac o idee.

Am stat toată seara și le-am privit până am memorat exact unde se afla fiecare obiect și m-am rugat în sinea mea ca totul să decurgă bine. Mă despărteau doar câteva ore de acel moment și evident că agitația pe care o simțeam nu avea să mă lase să pun geană pe geană, așa că l-am rugat pe Victor să-mi facă rost de un somnifer.

La câteva minute după ce l-am înghițit, am și simțit că începea să-și facă efectul. Nu știu dacă erau pastilele atât de bune sau era efectul de placebo, dar important era că pe la ora zece dormeam deja dusă. Mult mai important a fost faptul că nu am visat nimic, ceea ce a fost bine, căci ultimul lucru de care aveam nevoie era ca vreuna dintre amintirile mele să revină exact acum și să mă dea peste cap. Nu aveam nevoie de așa ceva.

Ceasul de pe masă îmi dădu deșteptarea a doua zi dimineața, la ora șapte. M-am trezit imediat, iar spre surprinderea mea am simțit miros de cafea, semn că Victor fusese mai matinal decât mine. M-am îmbrăcat și m-am dus la bucătărie, ademenită de aroma irezistibilă.

Când am intrat, am rămas câteva clipe blocată în mijlocul încăperii. Victor stătea la masă fumând o țigară, dar nu asta m-a șocat, ci felul în care arăta. Fața lui era plină de vânătăi, iar pe haine avea urme de sânge.

— Ce naiba s-a întâmplat? am spus eu uimită.

— M-am întâlnit cu unul din... din ăia de ți-am zis. Mi-a transmis un mesaj din partea șefului său. Stai liniștită, că i-am ars și eu vreo două.

— Chestia asta e mai serioasă decât mi-am imaginat. Adică nu-i poți lăsa să-ți facă asta.

— Și ce pot să fac? întrebă el nervos. Să merg la armata regală și să sper că nu mă împușcă nimeni până ajung să le povestesc de tipii ăștia? Cred că realizezi și tu că nu am cum.

— Înțeleg, dar totuși.

— Dia, te rog, stai liniștită. Nu o să se mai repete.

— De unde știi?

— Le-am promis că o să le dau banii mâine.

— Și cum anume ai de gând să faci asta?

— Am un plan, spuse el cu jumătate de gură.

— Vreau să-l aud!

Îmi făcu semn să mă așez și-mi turnă cafea într-o ceașcă. Mi-am aprins o țigară din pachetul lui și am așteptat explicația, dar nu a mai venit. Mă simțeam frustrată că nu puteam să-i fiu de folos sau să fi fost acolo când a fost atacat, dar eram prea aproape de Alex ca să dau înapoi acum.

— Te rog, Dia, îmi zise, nu îți mai fă griji pentru mine. Toată viața m-am descurcat de unul singur și așa am să o fac și acum. Tu trebuie să te concentrezi pe ce ai de îndeplinit azi. Ai așteptat prea mult momentul ăsta.

— Dar...

— Nu! Îți promit că după ce te întâlnești cu Alex am să-ți povestesc tot, dar acum nu vreau să te împovărez și eu cu problemele mele. Stai și bea cafeaua în liniște.

Nu am mai insistat, avea să-mi spună el la momentul potrivit despre ce era vorba. Timpul părea să stea în loc. Sau era din cauză că așteptam eu cu prea multă nerăbdare. Mi-am băut cafeaua și m-am încălțat. Victor îmi făcu rost și de o mică poșetă, tip plic, care se asorta de minune cu paltonul și pe care o puteam folosi ca să ascund pistolul.

Mi-am aranjat peruca, ba chiar m-am și machiat. Era pentru prima dată după mult timp când arătam și eu a femeie, nu a soldat universal. Excepție făcea pistolul. Victor mi-l înmână împreună cu cheile de la mașina lui.

— Îți mulțumesc, am spus eu înainte să ies pe ușă.

— Îmi mulțumești mai târziu, acum fă bine și nu te da de gol până la mașină.

Îmi aranjă ochelarii de soare pe ochi și îmi ură succes. Am coborât câte două trepte deodată, nevenindu-mi să cred că într-adevăr aveam șansa să i-o plătesc lui Alex. Fiecare celulă din corpul meu ardea de nerăbdare, așa că m-am văzut nevoită să aștept puțin în mașină și să mă calmez înainte de a pleca la drum.

Traficul în Capitală era infernal, se mergea bară la bară, iar o clipă m-am gândit că, deși plecasem mai devreme, nu aveam să ajung la cafenea la timp. Am dat drumul la radio și l-am închis după câteva minute. Pe toate posturile nu se discuta nimic altceva decât despre petrecerea de 8 Martie din seara aceea și despre nu știu ce mama naibii de taxă nouă.

M-am învârtit aproape 30 de minute în jurul clădirii, încercând să caut un loc de parcare care să-mi ofere vizibilitate bună. Mi-am aprins o țigară și am așteptat răbdătoare să văd dacă Alex avea să-și facă apariția. Într-un fel, parcă nu-mi doream să mă întâlnesc cu el, nu știu de ce, dar aveam senzația că nu va ieși prea bine. Totuși nu știam când s-ar mai fi ivit ocazia și trebuia să profit de șansa mea. Nu puteam da înapoi.

Parcă nici nu-mi venea să cred că am ajuns să văd și ziua asta. Alex devenise într-adevăr o obsesie pentru mine. Mi se părea că întreaga mea viață se învârtea în jurul lui, în jurul acelei dorințe arzătoare de a-l vedea mort. Mi-aș fi dorit să-mi pot continua drumul, să-l uit pe Alex și să-mi văd de viața mea, dar nu puteam.

Nu puteam să trăiesc mereu cu frică, să mă tem mereu că Alex mă va surprinde din nou și mă va face să sufăr. Aș fi dat orice ca să-mi pot schimba destinul, dar, oricât de mult aș fi fugit, umbra lui m-ar fi ajuns. Eram conștientă că multe lucruri puteau merge prost și că puteam să mor, însă măcar aș fi murit încercând.

Printre oamenii aflați pe stradă, l-am văzut oprind chiar în fața cafenelei. Instinctiv, am pus mâna pe pistol. Alex era îmbrăcat destul de lejer, semn că venise să se relaxeze.

— Am să te relaxez eu de tot, am spus în șoaptă, coborând din mașină.

Cu ajutorul poșetei, am reușit să ascund pistolul de ochii trecătorilor și m-am îndreptat spre local. Încercam din răspuțeri să mă temperez. Mâna îmi tremura groaznic. În timp ce pășeam spre intrare, mi-am adus aminte de acel rebel care a încercat să-l omoare pe Alex când eram în Timișoara. Proastă am fost că nu l-am lăsat.

Presiunea pe care o simțeam creștea cu fiecare pas. Am pus mâna pe clanța ușii și am intrat. Spre norocul meu, nimeni nu observase cât de agitată eram. Alex era așezat la ultima masă și numai ce-i adusese ospătarul o cafea. Nici nu privi în direcția mea, era mult prea concentrat să tasteze ceva pe telefon.

Am grăbit pasul și mai că am dat peste un tip care tocmai se ridicase de la o altă masă. A bombănit spre mine, dar l-am ignorat. Am pus mâna pe scaunul din fața lui Alex, l-am tras și m-am așezat îndreptând pistolul spre el.

— Nici să nu îndrăznești să te miști!

Aproape că nu mi-am recunoscut propria voce când am spus-o. Alex mă privi câteva clipe confuz, dar îmi ascultă îndemnul și nu schiță niciun gest. Mi-am scos ochelarii de soare, iar reacția pe care a avut-o a fost de neprețuit. Privirile noastre s-au întâlnit, iar în ochii lui albaștri am citit ură și dispreț.

— Crezi că asta îți va aduce liniștea? mă întrebă el ridicând ușor mâinile în aer.

— Nu, am spus eu furioasă, dar e un început.

Persoanele din jurul nostru sesizară ce se petrecea, iar câteva dintre ele se trântiră la pământ. Cineva sparse o ceașcă sau un pahar, altcineva țipă, dar nu m-am clintit. Nu

mi-a păsat de ce se petrecea în jur. Ochii mei erau ațintiți asupra lui Alex și nimic nu-mi dereglă concentrarea.

Degetele nu îmi mai tremurau, eram stăpână pe mine. Visasem prea mult la momentul acesta. Am tras aer în piept și fără niciun regret am apăsât pe trăgaci. Arma făcu un sunet ciudat, un simplu *clic*, dar nu se întâmplă nimic. Am apăsât din nou, dar pistolul făcu același lucru.

— Proastă mai ești, Dia! spuse el zâmbind. Acum!

Arma îmi scăpă printre degete în momentul în care am sesizat un punct mic roșu pe haina mea. Lumina venea de undeva din zona barului. O fracțiune de secundă, atât a durat ca să-mi dau seama ce se petrecea și pentru ca implanturile mele să intre în acțiune. Undeva ascuns după un colț al barului, cineva apăsă trăgaciul unei arme, al unei arme care evident funcționa mai bine decât a mea.

Totul se mișcă cu încetinitorul. Glonțul părăsi țeava, străpunse aerul și se îndreptă spre mine. M-am lăsat în jos exact în ultimul moment, iar acesta trecu pe lângă mine nimerind o vitrină cu prăjituri aflată în spatele meu.

Geamul se făcu țandări și lumea din jur începu să țipe și să alerge spre ieșire. Timpul își relua viteza normală. Alex împinse masa deoparte și mă prinse de mână, trăgându-mă furios spre el.

— Paștele mă-tii! Chiar m-ai fi împușcat.

Nu i-am răspuns. Nu știam de ce nu funcționase arma, dar nu aveam nevoie de ea. I-am tras un picior în burtă cu toată puterea și am reușit să-mi eliberez mâna dintr-a lui. Până să-și dea seama ce se petrecea, am încercat să-l lovesc din nou, doar că de data asta Alex îmi pară lovitura. Era cât pe ce să mă dezechilibrez. Alex profită de moment și mă lovi cu pumnul exact în capul pieptului. O clipă am rămas fără aer, dar dorința mea era mai puternică decât durerea.

Mâinile mele îl prinseră de umeri și l-am împins peste o masă. Piciorul acesteia se rupse și m-am rostogolit

împreună cu el peste scaune. Vesela de pe masă se sparse la contactul cu solul. Alex prinse o farfurie pe jumătate spartă și mă lovi cu ea peste față. Ciobul îmi tăie obrazul și sângele începu să-mi curgă pe bărbie, dar tot nu i-am dat drumul. În schimb, i-am tras un cot în gură. Alex începu să scuie sânge, dar puțin mi-a păsat de suferința lui.

Mi-am pus genunchiul pe abdomenul lui și am apăsât cât de tare am putut. Alex se crispă de durere, dar determinarea lui era la fel de mare precum a mea. Mâinile lui își făcură loc printre ale mele și mă prinseră de gât. Degetele i se înfipseră în carnea mea și apăsară din ce în ce mai tare. Durerea devenea tot mai insuportabilă. Încet-încet, rămâneam fără aer.

Fără să vreau, i-am dat drumul și am încercat să-l îndepărtez mâinile, dar a fost zadarnic. M-am zbatut cât am putut, l-am împins cu picioarele, dar nimic nu a avut efect. Câteva clipe, în minte mi-a apărut ideea că ăsta ar putea fi sfârșitul, că totul avea să se încheie aici.

Mi-am înfipt unghiile în brațele lui și i-am crestat pielea cu ajutorul lor. Alex nu a mai suportat durerea și mi-a dat drumul într-un târziu, înjurându-mă. Am vrut să mă ridic, dar privarea de oxigen mă amețise destul de rău. Până să-mi revin, Alex mă lovi de câteva ori cu piciorul în stomac.

— Credeai că ești mai bună decât mine, Dia? spuse el satisfăcut. Credeai că mă poți înfrânge așa ușor? Nu știi cu cine te pui.

Se aplecă deasupra mea și mă prinse de bărbie, obligându-mă să-l privesc. Părea mulțumit că mă înfrânse. L-am susținut privirea, încercând să-i distrag atenția. Odată cu acele farfurii, pe jos căzuseră și câteva tacâmuri, printre care și un cuțit. L-am lăsat o clipă să creadă că mă învinsese, apoi m-am năpustit asupra lui și i-am înfipt lama în picior.

Realiză abia în ultima clipă ce se întâmplă. Încercă să se retragă, dar tot am reușit să-i tai pulpa stângă. Țipătul lui îmi oferi o adevărată plăcere interioară. Poate că acesta era singurul punct comun pe care eu și Alex îl aveam. Amândurora ne plăcea să-l vedem pe celălalt suferind. Alex făcu câțiva pași mai în spate și mă privi turbat.

— Javra naibii! Țipă el la mine. Pentru asta am să-ți fac viața un chin. O să regreti ziua în care m-ai cunoscut!

— Haide, Alex, am spus eu ironică, a trebuit să mimez patru ani de zile orgasmul cu tine. Nu cred că există chin mai mare.

— Amuzantă te mai crezi. Vezi dacă ți se pare și asta amuzant.

Alex nici nu se mișcă, doar mă privi. Un șoc puternic îmi străbătu întreg corpul. Tensiunea electrică plecă de undeva din creștetul capului și se întinse spre toate terminațiile nervoase. Corpul mi se mișcă incontrollabil sub privirea lui. Curentul mă străbătu de câteva ori, iar durerea mă făcu să țin.

— Ești puternică, Dia, îmi spuse, dar ești doar un amărât de subiect din lotul numărul nouă. Un rahat de rebut! Sunteți greu de controlat, recunosc asta. Poate de aia și motivul pentru care au fost retrași de pe piață toți subiecții sub paisprezece.

Un nou val de electricitate îmi străbătu corpul și nu am mai avut puterea necesară să-mi ridic capul și să-l privesc. M-am întins pe podea și am încercat să mă controlez, dar nu am reușit. Întreg trupul mă durea groaznic. Mușchii mei intraseră într-un spasm continuu și tremuram toată, iar când următorul val mă lovi, am lăsat capul jos și mi-am pierdut cunoștința.

Nu știu cât timp am stat așa și ce s-a întâmplat imediat după, dar când am deschis ochii era deja noapte. Cu greu am reușit să-mi mișc mâinile. Tot corpul îmi era amorțit. Mi-

am mișcat puțin capul și am privit spre fereastră. Am clipit de câteva ori, nevenindu-mi să cred că puteam să văd cerul și câteva clădiri luminate, un peisaj foarte cunoscut mie. Mă așteptam să mă trezesc într-o celulă păzită de sute de gardieni înarmați sau să nu mă mai trezesc deloc. Poate ar fi fost o opțiune mai bună decât apartamentul lui Alex.

O senzație de neliniște mă cuprinse. Cu greu m-am ridicat în șezut, iar luminile din cameră se aprinseră imediat ce senzorii depistară mișcarea. Instinctiv, mi-am dus mâna la obraz și mi-am pipăit fața, dar rana provocată mai devreme de Alex se vindecase deja. Implanturile nu încetau niciodată să mă surprindă. Am aruncat o privire prin cameră și am realizat că eram singură.

Cumva, mă așteptam să fiu legată, măcar, dar apoi am realizat că oricum nu ar fi avut rost. Alex îmi demonstrase că mă putea învinge cu o singură privire, la ce bun să se mai obosească. Nu mai purtam hainele cu care mă îmbrăcasem de dimineață, ci o rochiță subțire, neagră, făcută dintr-un material moale.

Deși eram amețită rău, am reușit totuși să cobor din pat și să mă îndrept spre ușă. Credeam că măcar aceasta avea să fie închisă, dar spre surprinderea mea nu era. Dincolo de ea se auzeau vocile a două persoane discutând ceva. Am deschis-o și am rămas împietrită.

În sufragerie, am dat cu ochii de Alex, stând în picioare și savurând un pahar de alcool. Dar nu asta m-a surprins sau faptul că imediat cei doi gardieni ai lui au îndreptat armele spre mine. Pe măsuta din fața canapelei era o valiză plină de bani, iar numărând banii nu era nimeni altul decât...

— Victor! am spus eu realizând adevăratul motiv pentru care se oferise să mă ajute.

— Diane, spuse el zâmbind. Ți-am spus că mă pot descurca și de unul singur, deși datorită ție îmi pot plăti atât datoriile, cât și biletul de avion până în Thailanda.

Am crezut că mă lasă picioarele. Victor îmi flutură în față un pașaport pe care avea deja viza pusă, lucru extrem de greu de obținut în zilele noastre. Alex veni spre mine și mă prinse de braț.

— Vezi, îmi spuse triumfător, dacă ai încredere în toți proștii? Fără supărare.

— Hei, reacționează Victor. La banii ăștia ți-o dădeam la pachet și pe mama, dar e de mult mâncată de viermi. Îmi pare rău, Dia, afacerile sunt afaceri.

— Nenorocitul! am țipat la el nervoasă. Cum ai putut?

— Simplu, ai fost atât de puternic mânată de dorința de răzbunare, că nici măcar nu ai mai verificat de dimineată, când ți-am dat pistolul, să vezi dacă mai are gloanțele în el.

Am strâns puternic din dinți. Așa era. Îl verificasem când mi-l oferise prima dată și nu o mai făcusem apoi. Avusesem încredere în el. M-am lăsat influențată de un chip atrăgător și nu mi-am dat seama că cei mai frumoși oameni au adesea cel mai hain suflet. Nu-mi venea să cred cât de proastă am putut fi. Până și Eva spusese la avanpost că cei din E.S.C.U. aveau dubii cu privire la loialitatea lui, dar pe atunci o uram prea mult pe Eva ca să-i pot asculta vorbele.

Simțeam un gol în stomac. Trădarea lui durea mai rău decât orice lovitură primită de la Alex. Cel puțin de la Alex știam la ce să mă aștept. Nu puteam să cred, dar Toni avusese dreptate când mă avertizase că *toată lumea e plină de curve, iar curvele nu lucrează decât pe bani. Nimeni nu o să te ajute dacă nu câștigă ceva din asta.*

Fără să vreau, m-am sprijinit de Alex. Nu de alta, dar simțeam că nu mai am putere să continui. Era prea mult. Poate că acele implanturi mă ajutau fizic să trec peste multe, dar psihic eram la pământ. Toate începeau să se lege în mintea mea. De asta îmi întinsese o mână de ajutor la avanpost, ca să-mi câștige încrederea. Nu eram sigură, dar cred că tot el fusese și cel care îi omorâse pe acei doctori și

încercase să arunce vina pe mine. De asta nu-mi funcționase pistolul, de asta își schimbase și comportamentul față de mine. Cu o seară în urmă, am crezut că așa era felul său, mai rece, motivul pentru care se și ferise să mă îmbrățișeze, dar nu. Știa că Alex era în stare să-i taie mâinile dacă m-ar fi atin... *stai așa!*

— Cum ai putut? am spus eu izbucnind în plâns.

— Haide, Dia, nu dramatiza, îmi spuse el. E vorba de bani.

M-am dezlipit de Alex și m-am lăsat pe genunchi în fața lui Victor. L-am prins mâinile într-ale mele și l-am privit în ochi.

— Spune-mi că nu e adevărat! am zis eu plângând și mai tare. Spune-mi că nu ai dat toate clipele frumoase petrecute împreună pe niște hârtii fără valoare!

— Poftim? veni reacția imediată a lui Alex.

— Zi-mi că-i o greșeală, am continuat eu să-mi joc rolul. Nu-i adevărat, nu după tot ce a fost între noi!

Spunând asta, m-am aruncat în brațele lui și l-am îmbrățișat. L-am strâns cât de tare am putut, încercând să par convingătoare, și i-am șoptit la ureche, să nu mă audă nimeni în afară de el.

— Baftă, fraiere!

Panica îl cuprinse când realizează de fapt ce se întâmpla. Nu avea să mai ajungă în Thailanda sau unde mama naibii voia el să plece. Mă împinse imediat și atunci i-am surprins privirea lui Alex. Ura și furia lui nu mai erau îndreptate spre mine, ci spre Victor.

— Nu cred că distracția ta intra în târgul nostru, spuse Alex mânios.

— Ce? Nu! reacționează Victor. Minte! Ce naiba, doar n-o crezi?! Minte! Nu fi tâmpit!

— Cred că uiți cu cine vorbești, îl atenționează Alex. Nu permit nimănui să mi se adreseze pe tonul acesta. Mai ales unui jeg ca tine.

— Domnule, mă scuzați, dar nu e nimic adevărat. E nebună!

— Îmi faci logodnica nebună?

— Ce?! Nu. Eu...

Orice scuză care ieși dintre buzele lui Victor în momentele următoare era inutilă. Am încercat din răspuțeri să-mi ascund amuzamentul când am realizat că Alex mușcase momeala. Dacă Victor fusese o javră cu mine, atunci puteam să fiu și eu. În ziua de azi, doar persoanele false și prefăcute câștigă, nu? Ce, eu nu puteam să joc jocul ăsta?

Alex le făcu semn celor doi gardieni, care îl și înșfăcă pe Victor. Acesta începu să se zbată, să strige insulte atât la adresa mea, cât și a lui Alex. Aș fi vrut să spun că-mi părea rău de el sau de ce o să pățească, dar există pe lumea asta persoane pentru care nu merită să sacrifici un gram de compasiune. Iar Victor se dovedi a fi una dintre ele.

Când gardienii îl scoaseră afară, am observat o urmă de regret în privirea lui. Nu, nu regreta că mă trădase. Ochii lui erau ațintiți pe grămada de bani rămasă nenumărată.

— Hai, ridică-te și nu mai boci, îmi spuse Alex prinzându-mă de mână. Așa îți trebuie dacă te încurci cu toți idioții.

Mă trase spre el și mă privi rece. Puteam să-mi încerc din nou norocul și să-l atac, odată rămași singuri, dar ce rost ar fi avut? Pentru prima dată, înțelegeam de ce Mark era de partea Evei în acele cercetări pe care ea le făcea pe foștii subiecți. Cei de la Centrul de Formare nu au fost proști, au anticipat că într-o zi subiecții s-ar putea să gândească și singuri. Luaseră ceva măsuri de precauție. De asta putea Alex să mă facă să sufăr cu o singură privire.

— Am crezut că mă iubește, am spus eu și mi-am lăsat capul pe umărul lui. Chiar am crezut.

— Cei din E.S.C.U. au încercat să te întoarcă împotriva mea. Împotriva tuturor celor din regat, iar tu i-ai lăsat.

Greșit, foarte greșit. Ei doar mi-au deschis ochii, restul ți se datorează.

M-am desprins din îmbrățișarea lui. Alex îmi mângâie obrazul și îmi șterse lacrimile. Mă așteptam să facă orice, mai puțin să mă sărute. Buzele sale erau la fel de reci precum au fost și în trecut, dar nu am știut ce să fac altceva decât să-i răspund. Mi-am simțit stomacul cum se strânge, evident toată scena nu-mi provoca altceva decât greață, dar nu am dat înapoi.

— Fă bine și nu încerca nimic până mă întorc, îmi spuse dezlipindu-se de mine. Sonia și ceata ei de stiliste o să fie aici în câteva minute.

— Sonia? am rămas eu surprinsă. De ce?

Alex își aprinse o țigară și mă privi superior. Îmi turnă și mie un pahar de whiskey și-mi oferă o țigară. Nu l-am refuzat, chiar simțeam nevoia de alcool după toate cele întâmplate.

— Tu chiar nu înțelegi, Dia? continuă el pe același ton. Te vreau, dar nu moartă. Nu după tot ce-ai făcut. Exact ca și tine, vreau răzbunare, dar cu ce mă încălzește un corp rece neînsuflețit? Ai să plătești pentru că mi te-ai opus, dar nu cu viața.

— Ce ai de gând să-mi faci? Sau mai bine spus ce poți să-mi faci? Să mă torturezi?

— Să te țin în viață, răspunse ciocnindu-și paharul de-al meu. Să te țin în viață suficient de mult cât să vezi cum mă ridic, cum obțin tot ce mi-am propus, să mă vezi triumfând și să știi în adâncul tău că nu e nimic ce poți face ca să mă oprești.

Vorbele lui mă făcură să îngheț. Mai bine m-ar fi omorât. *Dacă tu crezi că am să stau cu mâinile-n sân, te înșeli.* Am tras un fum din țigară și am încercat să mă calmez. Interfonul sună, iar unul dintre gardieni veni să-l informeze

că Sonia împreună cu două fete erau în lift și se îndreptau spre noi.

— Încearcă să te porți frumos, îmi spuse sec.

— De ce ai chemat-o pe Sonia? Dacă te atingi de ea...

— Calmează-te, e aici ca să se ocupe de tine. Arăți ca dracu'. Dacă te întreabă de ce ai plâns, spui că mai ai momente când îți aduci aminte de tatăl tău. Apropo, condoleanțe!

— Mă doare în cur de el, sper să ardă în iad!

— Sunt convins că asta face acum. Nu era cel mai iubit dintre pământeni și nici cel mai cinstit. Eu am să plec o oră, dar fă bine și rămâi aici! Nu ai vrea ca la întoarcere să fiu atât de devastat de lipsa ta, încât să mă răzbun pe prietena ta.

— D-asta ai chemat-o pe Sonia? Să mă ameninți?

— Nu, a venit să-ți aducă o rochie și să te aranjeze.

— Pentru?

Alex mă privi zâmbind. Începeam să fac alergie la zâmbetul lui, cred că mă mânca deja pielea. Nu mai înțelegeam nimic din ce se întâmpla, dar Alex ținu să mă lămurească.

— Credeam că planul tău inițial a fost să mă omori la petrecere, nu? Mă gândesc totuși că ai putea să mergi, că-ți va plăcea. La urma-urmei, e o petrecere de ziua femeii, deci: *La mulți ani!*

— Și cum ai să le explici tuturor apariția mea misterioasă? I-am ironizat eu.

— Dia, nimeni nu a zis vreodată că în urma așa-zisului tău accident ai fi murit.

Mi-am mușcat buza de nervi. Avea dreptate, în mai toate ziarele și știrile din luna mai apăruse că eram într-un spital în comă, sau cel puțin minciuna asta o scorniseră atunci consilierii regali. Halal moment și-au găsit să mă trezească! Alex se îndreptă spre ușă, dar nu înainte de-a mă amenința din nou. De parcă puteam să-i fac ceva acum.

— A! Și, Dia, spuse el înainte de a ieși, bun venit înapoi!

CAPITOLUL 12

Ai avut vreodată coșmarul acela groaznic în care ești prins undeva și nu găsești nicio cale de scăpare? În care nu contează în ce direcție o apuci, căci la final tot în același loc ajungi? Alergi cât alergi, dar dai de aceleași peisaje, iar scenariul se repetă la nesfârșit.

Priveam încontinuu spre ea de când intrase în cameră, dar Sonia părea să mă ignore intenționat. Nu mă înșelasem atunci când am văzut-o la emisiune, chiar slăbise destul de mult. Era îmbrăcată elegant, purta o rochie violet cu ceva dantelă neagră și foarte puține bijuterii. Judecând după privirea ei, mi-am dat seama că prezența mea acolo o incomoda, cu siguranță Alex o adusese cu forța.

Îmi adresase un simplu salut atunci când intră, apoi își rezervă vorbele doar pentru cele două fete ce o însoțeau. Nici ele nu au schimbat prea multe cuvinte cu mine, doar îmi dădeau indicații cum să stau ca să-și facă mai bine treaba.

— Ce facem cu rădăcinile? i se adresă una dintre fete Soniei.

— Nu mai aveam timp să le vopsim acum, replică ea. Fă-i un coc, sau o împletitură pe-o parte, că dă mai bine, și cineva să-i penseze sprâncenele, că arată de parcă ar fi trăit în codru.

O clipă am vrut să protestez, dar ce rost ar fi avut? M-am lăsat pe mâna lor, iar când acele fete au terminat cu mine și m-am privit în oglindă, am crezut că o să vărs. De arătat arătam bine, dar eram din nou acea păpușă de plastic, acea marionetă lipsită de personalitate pe care Alex adora să o controleze.

Mâinile mi s-au plimbat ușor pe materialul din care era făcută rochia lungă, neagră, pe care Sonia mi-o adusese.

Era frumoasă, dar nu mă mai reprezenta nici ea, nici machiajul, nici unghiile acelea false, nimic.

Fetele își strânseseră trusele de machiaj și se pregăteau să iasă. M-am îndreptat spre Sonia, dar ea nici nu mă băgă în seamă. Exasperată de atitudinea ei rece, am prins-o de mână și am strigat la fete să iasă și să ne lase singure, moment în care Sonia deveni și mai agitată.

— De ce mă ignori? am întrebat-o eu.

— Lasă-mă, Diane! îmi spuse ea încercând fără succes să-și tragă mâna. Dumnezeu, chiar ești mai puternică decât mi-am imaginat!

— Deci știi? am zis eu uimită și i-am dat drumul. Ce ți-au spus despre mine?

— Ce? Ce mi-au spus despre tine? Mai bine m-ai întreba ce mi-au făcut după ce ai fugit cu rebelii să salvezi lumea. Cred că aia e o întrebare mult mai bună.

Am rămas mască. Cum de nu mă întrebam ce am lăsat în urmă, ce se întâmplase cu persoanele apropiate mie după ce l-am rănit pe Alex în pădurea aceea? Senzația de greață îmi reveni și de data asta nu mai era cauzată de mirosul produselor cosmetice. Ochii ei erau umezi, dar cu toate astea nu scăpară nicio lacrimă.

— Sonia...

— Nu! Să nu îndrăznești, mă respinse cu răceală. Tu știi prin ce am trecut eu după plecarea ta? Tu știi prin ce am trecut toți?

— Care toți?

— Toți cei care au schimbat măcar o vorbă cu tine, toți cei care ți-au fost aproape, toți cei care au aruncat măcar o privire în direcția ta. Fiecare a fost pe rând interogat zi și noapte. Am fost duși ca delicvenții în arest și chestionați despre orice discuție cât de banală cu tine.

— Sonia, eu... îmi pare nespus de rău.

— Nu! Eu am scăpat, Dia! Eu am scăpat cu câteva amenințări și vreo două săptămâni de interogări și percheziții, dar nu și restul. Am avut noroc cu imaginea mea, cu firma pe care o conduc, cu toate căcaturile astea.

Făcu o pauză și se îndepărtă de mine de parcă aș fi avut scabie, apoi continuă.

— Știi ce s-a întâmplat cu Sergiu? Gardianul care a fost cu tine în mașină când te-au răpit. Cel care a fost împușcat de nebunul ăla și pe care medicii s-au chinuit să-l resusciteze, să-l opereze, să facă tot posibilul să-l readucă la viață. Când și-a revenit, a fost târât prin arest, iar când au aflat tot ce se putea afla de la el, Alex a dat ordin să-l execute pentru trădare.

Am crezut că mă lasă picioarele. Oare era adevărat sau Alex o obligase să-mi spună lucrurile astea ca să mă demoralizeze? Sonia se îndreptă spre ieșire.

— Te rog, fă-mi o favoare, spuse ea înainte de a ieși. Stai dracu' departe de mine!

Mă lăsă singură în acea cameră și plecă fără măcar a privi în direcția mea. M-am așezat pe canapea, eram lipsită de orice dorință de-a mă mai ține pe picioare. Îmi doream să nu mă fi născut niciodată. Nu am avut prea mult timp să reflect la acest lucru, căci Alex, îmbrăcat la patru ace și însoțit de cinci gardieni, își făcu apariția.

— Ești gata?

Nu i-am răspuns, fapt ce îl înfurie și mai tare. Veni rapid spre mine, mă prinse de mână și mă împinse spre ieșire. Când a văzut că opun rezistență, Alex mă împinse în perete și se răsti la mine:

— Să fie ultima dată când mă repet! Ai înțeles? Mișcă!

— Și dacă nu vreau să fac ce-mi dictezi tu?

— Ascultă la mine, tâmpito, poate te-am lăsat să-ți faci puțin de cap cu fraierii tăi din E.S.C.U., poate te-am ignorat fiindcă am avut alte priorități, dar să nu-ți imaginezi că poți

să-mi omori oamenii și să scapi! Mi-ai încurcat destul planurile.

— De când îți pasă ție de oamenii tăi? Ah, înțeleg, te ceartă mama. Apropo, Alex, mă-ta știe ce faci? Presupun că ți-a pus pe pauză toate proiectele când a realizat cât ești tu de incompetent.

— Haide, Dia, nu mă face să-ți stric machiajul și să-ți învinețesc ochișorii ăștia frumoși, ar fi păcat. În plus, cred că ți-am demonstrat o dată azi că sunt mult mai puternic decât tine. Nu mă enerva, e și pentru mine o seară importantă.

Nu am înțeles ce voia să zică, poate se considera și el femeie, de asta era petrecerea de 8 martie importantă pentru el. Alex mă împinse pe coridor înspre lift. De cum se închiseră ușile ascensorului, își apropie buzele de urechea mea și-mi șopti:

— Să nu încerci să faci pe viteaza, toți gardienii mei sunt foști subiecți din lotul 14.

— Evident, am spus eu. Doar de aceea sunt cei mai ascultători, nu?

— Începi să înveți, îmi răspunse el zâmbind.

Fericirea lui mă dezgusta, mă înfuria. Tot ce îmi doream era să-i dau una și să-i scot toate măselele. Odată ajunși în mașină, nu am putut să nu mă întreb ce urmărea de fapt. Era clar că nu mă suporta, că mă ura, dar totuși de ce nu mă omorâse? Sau de ce nu eram într-un centru de detenție? Plănuia Alex ceva? La urma urmei, nu-ți duci dușmanul la o petrecere luxoasă decât dacă ai în minte ceva ascuns.

Întrebarea asta m-a măcinat tot drumul, dar de îndată ce mașina a ajuns la destinație am realizat care erau intențiile lui. Imediat ce am coborât, reporterii aflați în fața clădirii începură a se înghesui, a da din mâini, a se împinge unii în alții ca să prindă un cadru cât mai bun. Expresia de pe fețele lor când m-au văzut pe mine a fost de nedescris.

O clipă, au fost confuzi, s-au uitat mirați, iar apoi s-a dezlănțuit nebunia. Zeci de blițuri au apărut de nicăieri, reporterii au început să strige diverse întrebări în direcția mea și atunci am înțeles de ce mă adusesese Alex aici. Pozele făcute de ei erau trimise în timp real spre diverse site-uri de știri, iar mâine cu siguranță ar fi fost pe prima pagină a ziarelor. Ce șanse aveam ca cei din E.S.C.U. să nu le vadă?

Probabil aveau să creadă că atunci când m-am despărțit de Mark am fugit de bună voie înapoi în Capitală. Mai mult ca sigur că afișarea mea în public cu Alex avea să întărească ideea Evei că eu i-am omorât pe doctorii de la avanpost. Gândul că de data asta agenții E.S.C.U. nu mai puteau să vină să mă salveze se înfiripă în mintea mea. Eram pe cont propriu. Alex mă prinse de braț și aproape că mă târî pe scările clădirii.

— Hai mai repede, mă îmbrânci el ușor. Și așa am întârziat.

Nu i-am răspuns, am grăbit doar puțin pasul. Privirile curioase ale oamenilor m-au însoțit pretutindeni. Îi puteam auzi șușotind diverse chestii pe la spate, dar nu îmi păsa. Toată lumea bună era adunată la acea petrecere, evident doar cei ce aveau în cont sume pe care nici măcar nu știam să le citesc. Întreg Cazinoul fusese aranjat și decorat până la cel mai mic detaliu. Clădirea veche fusese reabilitată în urmă cu vreo zece ani și, deși nu mai funcționa drept cazino, își păstrase denumirea. Toată sala era decorată în alb și roșu, iar marea majoritate a femeilor aveau în piept prinse măștișoare. Toate florile de pe mese se asortau cu decorul. La intrare, stăteau câteva fete îmbrăcate în roșu și ofereau mici buchete de ghiocei doamnelor. Am primit și eu unul, pe care l-am aruncat în primul coș de gunoi. De cum am intrat, Alex îmi scoase haina de blană și i se adresă unui gardian:

— Dispersează ziariștii, să nu mai fie nici urmă de ei până la miezul nopții.

Prin mulțime, l-am văzut venind spre noi pe fratele lui Alex, Iulian, însoțit de nevasta lui. Ea purta o rochie din șifon roșie, asortată cu cravata lui Iulian, iar în piept avea un mățișor alb confecționat din niște cristale ce se asortau cu restul bijuteriilor. Nu păreau prea fericiți de prezența mea acolo. Iulian mă studie o clipă din cap până-n picioare, parcă mi-ar fi făcut o radiografie, apoi îi aruncă o privire plină de reproș fratelui său.

— Diana, Alex, spuse el pe un ton rece. Bine ați venit!

— Politicos ca-ntotdeauna, îi răspunse Alex strângându-i mâna.

— Credeam că am vorbit despre asta ieri, continuă Iulian pe același ton.

— Credeam că ai înțeles ieri, părerea ta nu mă interesează. Haide, Dia, nu o să stăm cu ei la masă, prefer să stau cu Emil și soția lui.

Deși ne-am întors cu spatele și ne-am îndepărtat de masa lor, puteam încă simți ura lor urmându-mă. Oare în planul lui Alex era inclusă și sfidarea fratelui său? Probabil că da, altfel nu s-ar fi arătat atât de satisfăcut de reac....

— Stai puțin! i-am spus eu. Cum adică Emil și soția lui?

— Unde naiba ai trăit în tot acest timp, într-o peșteră? Nu ai văzut știrile, nu ai pus și tu mâna pe o revistă mondenă? S-au cunoscut acum patru luni la o petrecere, tipa e la o facultate cu numere prin Japonia, sau așa ceva. E mai mereu plecată, iar nebunul ăsta, să n-o piardă, a cerut-o de nevastă la vreo două săptămâni.

— Serios? am spus eu șocată.

Nu știu care era mai mare șocul, faptul că Emil se însurase și nu auzisem pe nimeni la avanpost vorbind despre asta, faptul că fata acceptase, sau eram doar bucuroasă că era acolo și așa puteau afla cei din E.S.C.U.

că nu-i trădasem. Deși îmi va fi greu să-i explic de ce plecasem de una singură după Alex și eșuasem lamentabil.

— Mai rău e că și el tot pleacă cu ea, continuă Alex amuzat. Partea bună e că și-au cumpărat apartament în Capitală. O să ne fie vecini, deci încearcă să faci o impresie bună. E o fată drăguță, deci fă tot posibilul să te înțelegi bine cu ea. A fost și la cheful de revelion cu el, știe să se distreze. Are ea o obsesie pentru o culoare, dar merge.

Am zâmbit când am realizat că Emil făcuse toate astea ca să fie cât mai aproape de Alex, să-l poată urmări. Era un plan bun, nu ca al meu. Pe viitor, ar trebui să mă limitez la respectarea ordinelor, era clar că nu eram tactician desăvârșit. *Ce naiba o fi fost în capul meu?*

Alex mă ghidă prin mulțime spre masa noastră, deși a fost destul de greu din cauza oamenilor. Mulți dintre ei ne opriră la fiecare pas, să-și exprime condoleanțele, să-mi spună ce om onorabil a fost tatăl meu și să mă felicite pentru recuperarea spectaculoasă pe care am făcut-o. *Sincer, oameni, nu vă dor buzele de la atâtea minciuni?*

Când într-un final am ajuns la masă, toți cei prezenți au rămas cu gura căscată. Marea majoritate erau persoane pe care la știam, căci erau mai tot timpul prezenți la petrecerile lui Alex. Nici Emil nu păru mai puțin surprins. Se ridică totuși de la masă și, într-un gest care se voia galant, îmi sărută mâna.

— Diane, ce bine-mi pare să te revăd! spuse el. Când mi-a destăinuit Alex acum o oră că ai să ni te alături, nu mi-a venit să cred!

— Da, nici mie, am răspuns eu sarcastică.

— Cum de nu mi-ai spus nimic? i se adresă el lui Alex.

— Voiam ca recuperarea ei să fie o surpriză, răspunse el. A durat destul de mult, doctorii erau sceptici în privința ei, dar Dia le-a demonstrat că se înșelau. E o adevărată luptătoare.

I-am zâmbit ironic și am vrut să mă așez, dar Emil mă prinse de mână și-mi spuse:

— Voiam să-ți prezint pe cineva, nu știu dacă ți-a spus Alex, dar...

— Mi-a spus că te-ai însurat, l-am întrerupt eu. Imaginează-ți ce... șoc am avut...

Nu cred că era nevoie să-și imagineze, cred că fața mea îi exemplifica perfect. O femeie îmbrăcată într-o rochie albastră veni lângă Emil și întinse mâna spre mine, zâbind. Am clipit de câteva ori până să realizez ce naiba se petrecea. I-am prins mâna femeii și nu am avut cum să nu observ că manichiura ei, inelele, brățara, pantofii, tot la ea era albastru... *nu are cum...* până și părul.

— Eva, spuse ea zâbind. Mă bucur că am în sfârșit ocazia să te cunosc.

Nu mi-am revenit din șoc nici după ce m-am așezat și am băut aproape dintr-o înghițitură un pahar de șampanie. Încercam să-mi controlez cumva emoțiile, nu de alta, dar dacă Alex își dădea seama cu cine stătea la masă, avea să fie și mai rău. Mi-am văzut de farfuria mea, încercând să schimb cât mai puține vorbe cu cei de la masă.

Eva, în schimb, nu avea nicio problemă, discuta cu oricine, făcea glume și râdea împreună cu toți ceilalți. Încă nu-mi venea să cred că Eva de la masă era aceeași cu cea de la avanpost. Femeia din fața mea părea veselă, fără griji, iar când Emil a invitat-o la dans pe o piesă lentă și a sărutat-o, iar ea nu l-a plesnit, m-am întrebat dacă Eva nu are o soră geamănă. Mi-am desprins privirea de la ei, am luat pachetul de țigări al lui Alex și mi-am aprins una.

— Consilierilor nu le place când fumezi, îmi atrase atenția.

— Am să te anunț când începe să mă fută grija.

Alex vru să-mi răspundă, dar chiar în acel moment unul dintre gardienii lui se aplecă și îi spuse ceva la ureche. Probabil că era ceva al naibii de important, căci Alex se

ridică și plecă. Orchestra termină melodia, iar Emil și Eva reveniră la masă, doar că ea se așeză pe locul proaspăt eliberat de Alex și își ciocni paharul de-al meu.

— Dacă continui să te porți așa, într-un final o să-și dea seama că ne cunoaștem, spuse ea cu același zâmbet dulce pe buze.

— De ce ești aici?

— Pentru că eu, spre deosebire de tine, nu las pe nimeni în urmă.

— Nu am fost lăsată în urmă, am spus enervată, eu am ales să plec.

— Tu, dar restul?

— Care restul?

— Dia, spuse ea pe un ton mai serios. Mark m-a sunat după ce s-a despărțit de tine și mi-a povestit ce s-a întâmplat. Am aflat de Andrei și Mihai.

— Și atunci ce naiba vrei?

— După acel apel, nu am mai primit niciun semnal de la el. Dia... Mark și fata care era cu el nu au mai ajuns niciodată la avanpost. Avem informații cum că au fost prinși pe drum, dar nu știu ce s-a întâmplat cu ei. Îmi fac griji...

— Evident, am întrerupt-o eu. Doar și Mark e proprietate E.S.C.U., la fel ca toți subiecții. Crezi că eu nu știu ce-ai spus despre Ana? M-a informat Elize. Cât de cinică poți fi? Nu te-a interesat niciodată de noi, tot ce a contat au fost experimentele tale jalnice. Greșesc?

— Experimentele erau spre binele vostru, replică ea. Trebuia să găsesc o cale prin care să-i împiedic să vă controleze.

— Pe mine nu mă pot controla.

— Și totuși, iată-te aici, de mână cu Alex. Poate nu-și pot exercita controlul atât de bine ca pe cei din lotul 14, dar, dacă nu le respecti ordinele, te pot face să suferi.

Eva își întinse mâna și-mi atinse ușor tâmpla. Avea dreptate.

— Eva, spuse Alex proaspăt revenit la masă, mă faci gelos.

— Scuze, aveai niște confetti în păr.

Eva se retrase înapoi pe scaunul ei, lăsându-mă în compania lui Alex, care părea destul de nervos, agitat. Își tot verifica ceasul de la mână, iar când nu era cu ochii ațintiți spre el se tot foia pe scaun. Ieși de câteva ori afară, să vorbească la telefon. M-am bucurat în sinea mea că era mai mult plecat. Mă durea rău stomacul, dar nu am reușit să înghit nimic. Singurul lucru pe care l-am mâncat a fost o măslină verde aflată într-o băutură.

Cred că era aproape miezul nopții când Alex mă prinse de mână și-mi spuse să-l urmez. Am protestat o clipă, dar el insistă. Eram puțin amețită de la șampanie, dar tot mi s-a părut suspect că mă conduce spre ieșire și că gardienii lui îl însoțesc. Am aruncat o privire în spate și am observat că fratele său, Iulian, se pregătea să țină un discurs.

Alex le făcu un semn discret gardienilor. Ceva în interiorul meu se declanșă automat. Deși ne grăbeam, am observat cum unii dintre ospătari își făceau aceleași semne între ei. Toată lumea era cu ochii ațintiți spre micul prezidiu unde Iulian își ținea discursul, mai puțin acei ospătari care ușor-ușor începură a se retrage spre ieșiri.

Nu sunt oameni obișnuiți, sunt subiecți! Gândul mă izbi exact în momentul în care prima ușă a fost închisă. Așa-zișii ospătari închideau rând pe rând căile de ieșire, mai puțin pe cea spre care mă îndreptam eu și Alex. Nu mi-am dat seama ce se petrecea, până când am văzut afară câteva dube negre din care coborau zeci de oameni înarmați. Nu purtau uniforme ale armatei și judecând după cum se mișcau puteam să bag mâna-n foc că și ei făceau parte din același lot de subiecți. Erau îmbrăcați toți, indiferent că erau fete sau băieți, în costume negre și purtau bocanci din piele.

Alex mă împinse spre ieșire exact când acei soldați sau ce naiba erau se pregăteau să intre. Schimbă o singură privire cu unul dintre ei și atunci mi-am dat seama că orice plănuia Alex nu era de bine. Gardienii ne scoaseră afară. Aerul rece al nopții mă deșteptă, îmi intră pe sub piele și mă paraliză. Dar mai rău a fost când au început să se audă primele împușcături, primele țipete.

— Ești nebun! am spus eu și m-am smucit din strânsoarea lui.

— Eu sau ei? mă întrebă în timp ce mă împingea spre mașina care aștepta în fața clădirii. Am încercat în nenumărate rânduri să-i fac să înțeleagă cât de benefic e proiectul cu Centrele de Formare, dar nu au vrut să mă asculte. Ba mai mult, boul de frate-miu mi-a tăiat recent fondurile.

— Și asta-i soluția ta?

— Scutește-mă și marș odată în mașină!

— Nu!

Refuzul meu nu doar că atrase din partea lui o privire tăioasă, dar durerea aceea electrizantă reveni în capul meu, făcându-mă să mă crispez. Mi-am dus mâna la tâmpile într-o încercare disperată de-a o opri, dar fără succes. *Emil și Eva sunt încă înăuntru!* Gândul că urmau să piară iar eu nu puteam să fac nimic îmi dădu o forță extraordinară. Mi-am luat avânt, ignorând durerea, și i-am dat lui Alex un cap în gură. Am reușit să-l lovesc de două ori până să intervină unul dintre gardieni.

Șocul acela electric din capul meu dispăru când Alex își pierdu concentrarea. L-am prins pe gardian de mână și i-am sucit-o la spate. Un altul scoase pistolul și încercă să tragă în mine, dar i-am folosit colegul pe post de scut uman. Corpul bărbatului se zvârcoli la fiecare împușcătură. Cu mâna stângă, i-am scos pistolul de la brâu și l-am împușcat

pe celălalt, apoi am aruncat trupul și am fugit înapoi spre intrare.

Alex își reveni și începu să tragă înspre mine. Unul dintre gloanțe îmi trecu mult prea aproape de ureche și m-am văzut nevoită să mă arunc în spatele unui ghiveci mare de flori. Aflată la adăpost, am vrut să mă întorc și să trag și eu, dar Alex fusese deja urcat în mașină de paznicii lui.

M-am ridicat și mi-am scos pantofii, căci în timp ce alergam unul dintre tocuri mi se rupsesse. Am alergat cât de repede am putut spre intrarea principală, chiar când doi dintre ospătari se pregăteau să o închidă în urma subiecților. Din trei gloanțe trase, două nimeriră pieptul unuia dintre ei. Din alergare, m-am aruncat asupra celuilalt și l-am lovit peste față cu pistolul, căci nu mai aveam gloanțe. M-am prăbușit la pământ împreună cu el, l-am prins de gulerul de la cămașă și l-am lovit cu capul de marmură până nu a mai mișcat.

Nu am stat pe gânduri și am alergat pe unul dintre coridoare, încercând să găsesc un alt acces în sala de bal. Puteam să intru și pe ușa principală, dar subiecții erau prea mulți și nu aveam cum să le fac față tuturor. Mulți dintre invitați avură inspirația de-a veni însoțiți de gardienii personali, iar aceștia duceau acum o luptă jalnică încercând să-i împiedice pe subiecți să pătrundă în sala principală. Nu aveau să-i țină prea mult în loc, mai ales că muniția lor era limitată, dar îmi puteau oferi mie șansa de a-i găsi pe Emil și Eva.

Haita de subiecți se împărțise, probabil, pentru că pe unul dintre coridoare am dat de cadavrele a doi bărbați îmbrăcați elegant, simpli invitați la petrecere. Am încercat pe la diverse uși, dar marea majoritate erau închise, mai ales ieșirile spre balcoane. Rochia aceea creată de Sonia mă enerva enorm, mi se tot împleticea în picioare și nu puteam alerga cum trebuie din cauza ei. Am spart o vază decorativă și am folosit

un ciob ascuțit pentru a o rupe deasupra genunchilor. O ușă se deschise și două fete ieșiră din baie.

— Eva! am strigat eu la una dintre ele.

— Diane? Ce naiba se întâmplă?

— Dau afară cu artificii? Întrebă cealaltă la auzul pocniturilor. Hai să mergem și noi!

Fata o prinse de mână pe Eva, dar eu am oprit-o.

— Unde e Emil? Trebuie să ieșim de aici! Acum!

Eva mă privi câteva secunde, confuză. Un clinchet scurt se auzi pe coridor, apoi o pocnitură puternică și întreg locul se umplu de fum dens, alb. Mi-am dus mâna la gură, iar ochii începură să mă usture groaznic. Câteva împușcături se auziră, dar nu am reușit să văd mai nimic prin acel fum, doar trupul fetei de lângă noi căzând la pământ.

— Dia, ai grijă!

Eva mă împinse brusc în perete, exact când am auzit și sunetul mai multor gloanțe. Ne-am dezechilibrat puțin și am răsturnat ceva din apropiere, nu mi-am putut da seama ce. Eva mă împinse din nou, apăsă clanța ușii de la baie și mă trase după ea înăuntru. Ochii mei au primit o bine-meritată pauză, căci începură să lăcrimeze groaznic de la gaz. Eva blocă ușa și se lăsă în jos, proptindu-și spatele de ea.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să pornesc apa și să-mi spăl fața. Mă usturau buzele și mă zgâria groaznic gâtul. Când m-am întors spre Eva, am observat că și ochii ei erau plini de lacrimi, totuși când i-am văzut rochia cu pete mari de sânge am realizat că nu fumul era cauza.

— Ești rănită! am spus eu disperată și am încercat să o ajut.

— Nu-i nimic, mi-a julit puțin umărul.

Puțin pe naiba! Un glonț o nimerise în spate chiar deasupra claviculei. Sângera groaznic. Am încercat să pun presiune pe rană, dar Eva îmi dădu peste mâini.

— Trebuie să-l găsești pe Emil! îmi spuse ea serioasă.

— Nu te las aici! Trebuie să pui presiune pe...
— E un ordin, Dia!
— Dacă plec, ori au să te găsească și au să te omoare, ori ai să sângerezi până mori.

Eva îmi zâmbi, apoi își desfăcu mica poșetă. Scoase un pistol și mi-l înmână.

— Te rog, e fără apărare! Ești singura lui șansă!
— Și tu? am întrebat eu. Cu tine cum rămâne?
— Am să vin când îmi revin!
— Eva, nu ai să-ți revii. Nu te pot lăsa aici.
— Nu ai învățat nimic, Dia? spuse ea ironică. Aici nimeni nu e cine pare la prima vedere.

Tot din poșetă, Eva scoase o seringă. Cu mâna liberă, își prinse rochia și o ridică îndeajuns cât să-și poată injecta substanța respectivă în mușchiul piciorului. M-am dat un pas în spate. Eva se încruntă, își strânse dinții și aruncă seringă goală pe jos. Desigur, avusesem în trecut divergențele noastre, dar tot nu-mi plăcea să o văd suferind. Când Eva deschise ochii, am observat că pupilele ei erau puțin mai dilatate, iar rana încetase să mai sângereze.

Nu! Nu ai cum să fii... În mintea mea începeau să se lege toate acțiunile și deciziile ei din ultima perioadă. Obsesia ei pentru subiecți, dorința imensă de-a scăpa de Centre, experimentele pe care ea încercase să mi le justifice, dar eu nu am vrut să o cred. Până și ce spusese fata aceea, subiectul acela nebun adus la avanpost, acum avea logică. *Credeam că toți sub nouă sunt morți... dar nu...* îmi spusese ea mie, deși nu am știut la ce se referea.

Nebuna avusesse dreptate, cel puțin după ce citisem rapoartele de pe acel hard disk furat din Capitală. Aflasem că un subiect din lotul cu numărul șapte supraviețuise, o fată, mai exact. *Cum de nu mi-am dat seama?* Printre efectele adverse fusese trecută și *mutație a pigmentilor*. Eva

nu-și vopsea părul albastru din dorința de-a fi la modă, era așa în urma experimentelor de la Centrul de Formare.

— Tu? Tu!... am spus eu șocată. Tu ești ultimul subiect din lotul numărul șapte?

— Diane! zise pe un ton aspru. Poate ca model îți sunt inferioară ție și lui Mark, dar din punct de vedere ierarhic în E.S.C.U. îți sunt superior. Dacă mai ești cu noi, atunci ascultă-mi dracu' ordinul și scoate-l pe Emil de aici!

Am ajutat-o să se dea la o parte și am deschis ușa. Holul era în continuare plin de fum, dar am folosit o bucată de material îmbibată în apă ca să pot respira cât de cât. La capătul holului erau doi subiecți, o fată și un băiat, probabil păzeau ieșirea pentru ca nimeni să nu scape. M-am folosit de fum cât să mă apropiu încet de ei. Cu o lovitură rapidă după cap, l-am eliminat pe băiat, iar pe fată am împușcat-o. M-am aplecat deasupra ei și i-am luat arma, cuțitul, bilele cu acid și fumigenele pe care le avea. I-am luat și haina, ce mai rămase din rochia mea nu-mi permitea să car atâtea, iar buzunarele jachetei se dovediră a fi extrem de folositoare.

Când m-am ridicat, am observat un semn ce indica direcția spre bucătărie. Am luat-o într-acolo, deoarece prin bucătărie puteam ajunge la sala principală, unde aveam șanse să-l găsesc pe Emil. Avântul meu a fost tăiat în momentul în care am observat prin ușa deschisă prezența altor trei subiecți.

La naiba! Am scos acul unei grenade și am aruncat-o înspre ei prin crăpătura ușii. Unul dintre subiecți mă observă și începu să tragă în mine. M-am ascuns după colț și mi-am dus mâinile la urechi. O explozie puternică zgudui pereții, iar stropitoarele automate pentru incendiu porniră, la fel și alarma. Întreaga bucătărie era cuprinsă de flăcări. Bine măcar că aragazele și plitele erau pe curent, căci dacă ar fi fost pe gaz acum toată clădirea ar fi sărit în aer.

Am ignorat faptul că eram toată udă de la stropitori și mi-am văzut de drum. Câteva cadavre ale unor bucătari erau întinse pe jos, la fel și ale celor doi subiecți. *Stai, nu erau trei?* O lovitură puternică în spate mă făcu să cad în genunchi, iar următoarea mă trânti pe gresia udă. Unul scăpase. Am vrut să îndrept arma spre el, dar mă lovi cu piciorul și mi-a căzut din mână. În schimb, din buzunar am scos o bilă cu acid și i-am aruncat-o în față. Reuși să se ferească, dar măcar îi distrăsesem atenția. De pe jos, am luat un cuțit și i l-am înfipt în picior. Tipul țipă de durere, dar nu mi-a păsat.

Într-o clipă, am fost din nou în picioare. L-am prins de haină și i-am dat doi pumni, apoi mi-am folosit toată forța și l-am împins spre una dintre acele plite, care era pornită. Încercă să-și apere fața cu mâinile, dar metalul încins îi arse imediat pielea de pe palme. Mirosul de carne arsă era dezgustător, iar el țipă cât îl ținură plămânii. Profitând de urletele lui, mi-am recuperat arma și am scăpat de el.

Alarma suna în continuare, iar o voce robotică îndemna prin difuzoare pe toată lumea aflată în clădire să se îndrepte calmă spre ieșirile de urgență. *Cum naiba să se îndrepte dacă toate ieșirile sunt blocate?* Pe ușa ce dădea spre sală intră un ospătar. Nu era unul obișnuit, ci un fost subiect. Nu i-am dat timp să reacționeze și l-am împușcat.

Sala de bal era plină de fum, nu puteam vedea la doi pași în față, dar puteam auzi din când în când gloanțe și suspine. Ochii mei începură din nou să lăcrimeze. M-am lăsat în jos și m-am târât pe coate până la o masă aflată în apropiere. O respirație agitată se auzea de sub ea. Am ridicat fața de masă și am dat cu privirea de un domn la vreo șazeci de ani. Era rănit, costumul îi era îmbibat în sânge, iar în brațe strângea trupul inert al unei femei. Nici nu-și ridică privirea spre mine, doar murmura încontinuu ceva.

— Psss! am spus în șoaptă. Ce s-a întâmplat?

— Re... omul încercă să vorbească, dar se înecă cu sânge și începu să tușească. Sunt reb... rebeli, din ăia. Au... au ttrras în tttoți.

— Rebeli?

— E.S.C.U. Sau așa... așa ceva au zis.

Cerule! Alex are de gând să dea vina pe E.S.C.U. pentru toate astea. Sunetul făcut de pașii a doi subiecți îmi distrase atenția. M-am lăsat pe burtă, am ascuns arma sub mine și am închis ochii. Erau aproape. Unul dintre ei trecu fix prin dreptul meu. Am profitat de situație și l-am prins de picior. Omul se dezechilibra și căzu pe jos. Celălalt se întoarse cu fața spre mine, dar tot ce văzu a fost o bilă cu acid. Mi-am scos arma și i-am împușcat pe amândoi.

Prin stratul gros de fum, un glonț își făcu loc, dar l-am observat mult prea târziu. Am încercat să mă feresc, însă tot îmi răni antebrațul. Sângele începu să mi se prelingă pe piele, dar nu aveam timp să stau și să constat pagubele produse. Din doi pași, am fost lângă următoarea masă pe care am putut-o distinge prin tot albul acela. Am răsturnat-o și am folosit-o pe post de scut.

Zece gloanțe am numărat eu că au mai fost trase în direcția mea după ce m-am pus la adăpost. Se poate să fi fost totuși mai multe. Am încercat să mă calmez și am continuat să mă târăsc printre cadavre, resturi de mâncare, flori și vase sparte. Cioburile veselei îmi zgâriau picioarele goale, dar am înaintat până am observat un băiat ascuns după o arcadă de flori. M-am dus în direcția lui și atunci am observat că mai era cineva cu el.

Băiatul părea să fie unul dintre ospătari, după uniformă, unul normal, nu din cei aduși de la Centru de Alex. Avea mâna bandajată cu un prosop, dar sângele părea să treacă prin el. Lângă, era un băiețel de vreo zece ani care plânga.

Când mă văzu, copilul a vrut să fugă spre mine, dar ospătarul îl ținu strâns.

— Nu fi prost, o să te omoare, îi spuse el.

Când m-am apropiat, mi-am dat seama de ce băiețelul reacționase așa. Mi se aruncă în brațe și plânse mai tare.

— Ștefi! am exclamat eu.

— L-au împușcat pe tata, îmi spuse cu jumătate de gură.

Băiatul se agăță de gâtul meu și cu greu îmi dădu drumul. Deși nu ne văzusem de prea multe ori, băiatul lui Iulian mă recunoscuse din prima clipă. Nu-mi puteam da seama prin ce trecea. Tocmai își văzuse tatăl omorât cu sânge rece, unde mai pui că unchiul lui era de vină.

— Cum ajung la masa 14? l-am întrebat eu pe ospătar.

— E undeva acolo, îmi indică el o direcție spre stânga. Au tras pur și simplu în noi...

— Cum te numești?

— Carmin, îmi răspunse.

— Ei bine, Carmin, poți să te ții pe picioare?

— Da, doar mâna îmi e rănită.

— Poți să tragi cu stânga?

— Nu am tras niciodată, în viața mea nu am folosit așa ceva.

— Nu e mare filozofie, am spus eu înmânându-i un pistol. Ridici de ăsta, armezi și încerci pe cât posibil să nimerești ținta. Ai mai văzut cumva alte persoane care să fi scăpat?

— În zona ai nu cred că mai e nimeni, i-au măcelărit pe toți. Apoi au început să aducă butoaiele.

— Ce butoaie?

— Butoaie cu explozibil, naiba știe, poate e benzină, i-am auzit vorbind, spuse el zâmbind ironic. Vor să se asigure că nimeni nu scapă. S-au refugiat câțiva în sala de repetiție a orchestrei, dar nu au cum să iasă. Dacă le dau foc, o să ardă ca șobolanii.

— Poți să mă duci până acolo?

Carmin îmi făcu semn că da, apoi brusc privirea lui se opri pe ceva în spatele meu. M-am întors rapid și am aruncat ultima bilă cu acid în direcția aceea. Prin fum, se auzi țipătul unei tinere. Pardon, al unui subiect. Am tras câteva focuri, iar silueta neagră dispăru. Carmin îmi făcu semn să-l urmez, dar nu am ajuns să fac un pas, că cineva mă lovi puternic cu piciorul în spate. Nu m-am clintit. În schimb m-am întors rapid spre el și l-am lovit cu pumnul.

Fata – cel puțin așa arăta, după profil – îmi pară următoarea lovitură și mă prinse de păr. Trase cât putu ea de tare, îmi și smulse câteva fire, dar nu am lăsat durerea să mă împiedice să o lovesc de câteva ori cu cotul în stomac. Tipa își scoase cuțitul de la brâu și l-a dus periculos de aproape de gâtul meu. Chiar în acel moment am auzit arma descărcându-se în mâna tânărului ospătar. Cea care mă ținea îmi dădu drumul și se întoarse către el.

Am profitat de faptul că își concentrase atenția asupra lui Carmin și i-am smuls cuțitul din mână, înfigându-l apoi în abdomenul ei. Băiatul lui Iulian începu să plângă și mai tare. Și eu la vârsta lui văzusem ceva asemănător, lucru ce mă marcase pe viață, deci îi înțelegeam spaima.

— Haide, i-am spus lui Carmin. Du-mă în sala în care s-au refugiat ceilalți.

Ospătarul aprobă, apoi făcu câțiva pași într-o direcție, iar eu l-am urmat. Era destul de greu să vadă ceva prin tot acel fum și se încurcă de câteva ori. O luă prin spatele scenei și ieși pe un coridor.

— Pe acolo, îmi indică el, dar să știi că i-au urmat și niște...

— Înțeleg, am spus eu. Am să te rog să stai aici și să ai grijă de el. Am să mă duc eu.

— Ești nebună? spuse el uluit. Erau vreo șase, cu arme și cu... cu... O să te omoare!

I-am zâmbit. Ce drăguț trebuie să fie să trăiești într-o lume în care cuvintele centru, implant, subiect înseamnă cu totul altceva. Băiatul credea că sunt normală și că o fată firavă ca mine nu reprezintă un obstacol pentru câțiva oameni înarmați.

Am strâns arma la piept și mi-am pregătit ultimele două grenade. Dacă mai existau supraviețuitori, aveam să-i scot de acolo. Cel puțin aveam să încerc. Picioarele mele au luat-o la goană înainte ca el să mai poată spune ceva. Pe coridor, am auzit niște bubuituri repetate, ca și cum cineva încerca să spargă ceva.

M-am oprit la intersecția a două coridoare și m-am ascuns după un colț. În imediata mea apropiere, patru subiecți se chinuiau să doboare o ușă din lemn masiv. Un tip mai bine făcut își luă avânt și lovi cu piciorul de câteva ori, dar ușa nu cedă. Probabil în acea încăpere se refugiaseră supraviețuitorii.

Măinile mele începură din nou să tremure ușor. Am armat grenadele și le-am aruncat în direcția lor. Unul dintre subiecți mă văzu exact când am ieșit de după colț și trase înspre mine. Nu am mai avut cum să mă feresc. Două dintre gloanțele lui mă nimeriră. Unul îmi răni mâna dreaptă, iar celălalt se opri în abdomenul meu, puțin mai sus de șold. Am reușit totuși să revin la adăpost la timp, exact când cele două dispozitive explodară, dar durerea resimțită de la răni mă trânti la pământ.

Imaginea din fața ochilor mei se întunecă câteva secunde. Întreaga încăpere se învârtea cu mine și nu mă puteam concentra. Am clipit de câteva ori, încercând să-mi revin, dar durerea era prea puternică. În toată nebunia, am reușit să disting pașii cuiva apropiindu-se de mine, dar nu am putut să mă concentrez. Mi-am ridicat puțin ochii și l-am văzut pe un subiect, rănit, dar viu. Am îndreptat arma spre

el, totuși nu am ajuns să trag, căci mă lovi cu piciorul de câteva ori.

Una dintre lovituri a fost în zona maxilarului. Am simțit cum doi dintre dinți s-au crăpat, iar gura mi s-a umplut de sânge. Băiatul mă înjură de câteva ori, apoi îmi smulse arma dintre degete și o îndreptă spre mine.

Am închis ochii și am așteptat. Am așteptat ca el să tragă, iar eu să nu mă mai ridic niciodată din acel loc. Nu-mi venea să cred că avea să se sfârșească așa. Când într-un final am auzit arma descărcându-se, am reușit să număr șase focuri, dar, surprinzător, niciunul nu mă nimeri.

Trupul băiatului căzu lângă mine. Am deschis pleoapele și am văzut-o pe Eva venind spre mine. A vrut să mă ajute să mă ridic, însă i-am făcut semn spre ușă:

— Sunt... sunt oameni, scoate-i de acolo!

Eva se îndreptă spre locul indicat de mine. Am încercat să o urmăresc cu privirea, dar totul se întunecă din nou. Zeci de imagini îmi treceau prin minte și niciuna concretă, niciuna din care să descifrez ceva. Auzeam voci și țipete. Mai rău a fost când am început să simt mirosul de fum. Nu era ca cel pe care subiecții l-au folosit pe post de gaz lacrimogen. Acesta avea mirosul specific unui incendiu. Am vrut să mă ridic, dar rănille și durerea m-au împiedicat.

Cineva se aplecă deasupra mea și-mi spuse ceva, dar nu am înțeles mai nimic. Cu un ultim gram de forță, am încercat să mă concentrez.

— Emil? am șoptit eu amețită. Ce...

Imaginea se întunecă din nou, doar că de data asta oricât am încercat nu am putut să mă împotrivesc. Nu am mai simțit nimic, nici mirosul de fum, nici durerea, nu am mai auzit nici țipetele. Totul a fost cuprins de întuneric, iar întreg corpul mi-a devenit mai ușor.

Câteodată e bine să te pierzi în întuneric, să-ți permiți un moment de respiro, doar că întunericul meu a fost străbătut de o lumină slabă, albastră. Lumina deveni din ce în ce mai intensă, repetându-se la scurte intervale. Sunetele începeau din nou să prindă contur. O sirenă suna în imediata mea apropiere. În prima fază, am crezut că era o alarmă, dar m-am înșelat. Era sirena unei autospeciale de pompieri, care intra în parcare a clădirii aflate în flăcări.

Am încercat să-mi focalizez privirea, dar imaginea se mișca. Corpul meu era întins pe o targă împinsă de două persoane, care după îmbrăcămintă păreau a fi echipajul de pe o ambulanță. Unul dintre ei îmi spuse ceva, dar nu am putut înțelege ce. Mi-am lăsat capul într-o parte și m-am cufundat din nou în întuneric.

CAPITOLUL 13

Ai avut vreodată coșmarul acela groaznic în care vrei să scapi dintr-un loc, să te îndepărtezi cât mai mult, să evadezi, dar tot ce faci e să te învârti în cerc? Coșmarul acela în care ai senzația că reușești să scapi, alergi pe toate drumurile ce se întrevăd la orizont, dar nu poți altceva decât să te întorci de unde ai plecat?

Totul pare un labirint din care nu ai cum evada, oricât ai încerca. Mi-ar plăcea să spun că am coșmarul acesta în fiecare seară, dar nu ar fi adevărat. Eu l-am trăit, nu l-am visat.

Strângeam cu putere de mânerul umbrelei. Dacă apăsam puțin mai tare, probabil aveam să-l rup. Ploua încontinuu de câteva zile. Temperaturile crescuseră brusc în ultima săptămână și topiseră mare parte din zăpadă. Coborâsem din mașină și mă îndreptam împreună cu gardienii spre intrarea clădirii în care urma să aibă loc conferința de presă.

Mereu am urât să vorbesc în fața unui public, mai ales atunci când știam că vorbele ce urmau să iasă din gura mea nu erau gândurile mele. Dar cum puteam eu să îmi exprim adevăratele sentimente, cum puteam să las adevărul să iasă la suprafață când el îmi urmărea fiecare mișcare?

Cineva reuși cu greu să-mi desprindă umbrela dintre degete, în timp ce altcineva se oferă să-mi ia haina umedă și să o pună pe un cuier. Toată lumea mă privea compătimitoare, probabil și din cauza hainelor negre ce simbolizau doliul pe care eram nevoită să-l port. O persoană se oferă să-mi aducă un ceai fierbinte, dar l-am refuzat, cerând în schimb o cafea. Unul dintre consilierii regali ce mă însoțeau îmi înmână o mapă și mă conduse până în sală.

Ușa se deschise și încăperea a fost luminată de zecile de blițuri ale aparatelor de fotografiat. Reporterii prezenți

Începură a se foi, iar camerele de filmat erau ațintite asupra mea. Am încercat să nu le dau atenție și să nu privesc în direcția lor până nu mă așezam mai bine la masă împreună cu cei doi consilieri. Microfoanele erau amplasate toate în fața mea, fapt ce îmi stârnea și mai rău starea de nervozitate ce mă răscolea încă de când mă trezisem.

Ce slujbă jalnică mai aveau și oamenii aceștia, să stea toată ziua după unul și altul! Să te strofoci să prinzi declarațiile false ale cuiva, înaintea altuia. Nu m-aș vedea făcând asta. Am încercat să-mi ascund disprețul față de ei, căci prin intermediul lor ajungeau să se propage toate minciunile noastre în întreg regatul.

Am deschis mapa și am găsit o copie a discursului pe care urma să-l recit. Probabil cineva voia să se asigure că nu am să uit ce aveam de spus. Totuși nu asta m-a dat peste cap cel mai tare. Prins cu o agrafă de acea foaie blestemată, se afla un mic bilețel scris de mână.

Ai grijă ce spui! Sunt cu ochii pe tine!

Alex

Mâinile mele au mototolit bilețelul și mi-am ridicat privirea spre camerele jurnaliștilor. Eram conștientă că cei aflați în fața televizoarelor fuseseră convinși de propaganda lui Alex, și anume că evenimentele din urmă cu două săptămâni fuseseră un atac din partea unui grup terorist pe nume E.S.C.U. Alex avusese grijă ca nimeni să nu își mai dorească vreodată să se alieze cu ei. Singurul lucru pe care Alex nu-l știa era că cei din E.S.C.U. erau mai aproape de el ca niciodată.

— Aș vrea să începem conferința de astăzi cu un moment de reculegere, am spus eu ridicându-mă în picioare. În memoria celor șaiszeci și patru de victime din urma atentatului.

Toți cei prezenți în sală îmi urmară exemplul. Cu coada ochiului, am zărit-o pe Eva printre jurnaliști. Îmi promisese că va fi prezentă azi și se ținuse de cuvânt. Poate că în trecut eu și ea avusesem opinii diferite în ceea ce privea desfășurarea activității la avanpost, dar, dacă nu ar fi fost ea și Emil acum, nu aș mai fi fost aici.

Ei doi au reușit să mă scoată din acea clădire, și nu doar pe mine. Au reușit să salveze încă opt persoane, printre care și acel ospătar, împreună cu băiatul lui Iulian. Pe ei doi, Emil a reușit să-i bage într-o mașină și să-i expedieze spre avanpost. Eu am avut nevoie de îngrijiri medicale, iar Alex nu m-a scăpat din ochi o clipă, cel puțin așa mi s-a spus, căci am fost multă vreme inconștientă.

— Vă mulțumesc, am zis așezându-mă și pregătindu-mă să încep. În primul rând, vreau să vă mulțumesc pentru prezență. În urmă cu două săptămâni, regatul nostru drag a suferit o pierdere imensă, o tragedie ce nu poate fi descrisă în cuvinte. Totul din cauza unui grup de rebeli care a ales să-și exprime punctul de vedere într-un mod mult prea dur, nerespectând legea și dreptul la viață al compatrioților și liderilor noștri.

Am făcut o mică pauză, apoi am continuat cu alte chestii siropoase, menite să le demonstreze oamenilor cât de cruzi și nemiloși erau cei din E.S.C.U. Toți m-au privit fascinați, toți mai puțin Eva, care își reluase acea atitudine dură pe care o întâlnisem de nenumărate ori la avanpost. Cât timp am fost internată în spital, sub atenta supraveghere a lui Alex, Eva și Emil au fost singurii care au avut voie să mă viziteze în ziua externării. Nu că aș mai fi avut prieteni după ce Sonia îmi întorsese spatele, dar prezența lor acolo mi-a dat un plus de încredere. Încredere în forțele proprii și puterea de-a merge mai departe.

Alex m-a ținut tot timpul sub pază și evita să rămână singur cu mine, probabil de frică că aș putea să-l atac din

nou. Cu o zi înainte de conferința de presă obligatorie, Eva m-a invitat la o cafea, și, grație faptului că eram vecini și că Alex nu voia să dea de bănuț, am putut schimba câteva vorbe cu ea fără a mă afla în compania gardienilor.

— Ce ai de gând să faci în continuare? mă întrebă atunci Eva.

— Nu știu, am răspuns tristă.

— Alex vrea să te țină aproape, iar mai nou crede că cei din E.S.C.U. te-au abandonat.

— Probabil că au făcut-o.

— Nu fi proastă, Diane, îmi spuse ea rece. Dacă nu mi-ar fi păsat de tine, nu te-aș fi salvat a doua oară. Te-aș fi lăsat acolo, să mori.

— Știi ceva, am spus eu furioasă, m-am săturat să mi se spună cât de proastă sunt. Fie că vine din partea lui Alex sau a ta, tot o insultă e.

— Atunci demonstrează că nu ești. Arată-i lui Alex că s-a înșelat în privința ta. Că nu ești doar o marionetă, că ești mai inteligentă și mai vicleană decât te-a crezut el. Demonstrează-ne tuturor că poți!

— La ce bun?

Eva și-a plecat privirea. Nu mă puteam ridica la nivelul așteptărilor ei. Sau puteam?

— Ce vrei tu de fapt, Diane? mă întrebă ea.

— Eu?

— Da. Care e dorința ta? Care e scopul tău în viață?

— Să-l distrug pe Alex, am răspuns nesigură. Să-l fac să plătească.

— Bine. Ai două opțiuni, poți să-ți încerci norocul într-un moment de slăbiciune a lui și să îl ataci, deși ai mai încercat asta și nu ai avut succes, sau ai putea să-l distrugi altfel.

— Cum?

— Alex ți-a luat totul, în timp ce el a câștigat bătălie după bătălie. A vrut să te găsească și a făcut-o. A vrut să conducă

singur întreg regatul și l-a obținut. A vrut bani ca să poată finanța un nou Centru de Formare și acum îi are. Distrugerea nu se rezumă întotdeauna la moarte.

— Tu îmi ceri să rămân lângă el?

— Îți cer să ne ajuți să-i luăm tot ce are mai de preț, iar viața lui nu valorează nici doi bani. Îți cer să cauți un lucru pentru care merită să lupti și să o faci!

Nu am înțeles atunci ce a vrut să-mi zică, iar discuția noastră a fost întreruptă de unul dintre consilierii regali care venise să mă anunțe de conferința de azi. Mi-am continuat discursul scris de alții, sub privirile flămânde ale jurnaliștilor.

— Aveți întrebări? am spus eu la final.

Zeci de mâini se ridicară și toți începură să vorbească în cor.

— Pe rând, vă rog, calmă spiritele un consilier, apoi indică o doamnă din primul rând. Tu!

— E adevărat că 15% din PIB se va duce de acum la armată, pentru securitate? Întrebă ea.

— Momentan nu s-a stabilit nimic, am răspuns eu. Dar vom aloca mai mulți bani pentru ca cetățenii regatului să poată dormi liniștiți în casele lor. Pentru ca nimeni să nu se teamă de această grupare. Și vom face demersurile necesare capturării celor care fac parte din E.S.C.U.

— Cum plănuiți să opriți incursiunile viitoare ale rebelilor? Întrebă un domn.

— Începând de astăzi, orice afiliere cu gruparea teroristă pe nume E.S.C.U. se consideră trădare și va duce automat la aplicarea pedepsei capitale.

— Va fi promulgată o lege care să prevadă aplicarea pedepsei? Întrebă altcineva.

— Da, am răspuns eu. În cel mai scurt timp.

— Ce se va întâmpla cu cei patru teroriști capturați în urma atacului? Întrebă o fată din rândul al treilea. E adevărat că au fost condamnați?

— Da! În urma unei judecate drepte, au fost găsiți în această dimineață vinovați și condamnați la moarte. Execuția va fi după-amiază.

— Când vor fi făcute publice numele celor implicați în atentat?

— După aplicarea pedepsei.

Mi-am mușcat buza. Nu știam cine erau acele patru persoane pe care Alex le scosese țăp ispășitor sau dacă aveau vreo legătură cu E.S.C.U., dar eram convinsă că numai de judecată dreaptă nu au avut parte.

Un alt consilier se ridică și le făcu semn celor din presă că nu mai acceptăm întrebări. Totuși aceștia începură să pună altele, în cor. I-am ignorat și am ieșit afară împreună cu gardienii. În urma mea veni Eva și-mi înmână un covrig cu cașcaval.

— Mă gândeam că ți-e foame, spuse ea. Ai timp să mergem la o cafea?

— Nu pot, am răspuns eu rupând o bucată. Mă așteaptă Alex.

— Atunci poate treceți diseară pe la noi, eu plec săptămâna viitoare înapoi la facultate și mi-ar face plăcere să mai petrecem puțin timp împreună.

— Am să-l anunț pe Alex. Și, dacă ne permite programul, o să venim.

M-am despărțit de ea și am luat-o spre mașină. Cu siguranță că cineva îi va raporta discuția noastră lui Alex, de fapt pe asta și mizase Eva. Peste o săptămână avea să se întoarcă înapoi la avanpost și voia să-l țină sub observație până atunci. Unul dintre gardieni îmi deschise ușa și m-am urcat în mașină.

— Mulțumit? am spus eu constatând prezența lui Alex.

— Nu, dar e un început.

Se uită la mine cu un aer superior, apoi își aprinse o țigară. Mașina se puse în mișcare, iar eu mi-am proptit capul pe geam, privind absentă imaginile care se derulau în fața mea. Cum de ajunseseam din nou în locul din care am plecat? *Destinul are un simț al umorului foarte tâmpit.*

Nu am mai schimbat nicio vorbă cu Alex până când mașina se opri în fața sediului central al Armatei Regale. Evident că el nu avea să mă scutească de execuția așa-zişilor responsabili de atacul de la Casino. Ținuse cu tot dinadinsul ca eu să fiu prezentă. Oare ce mai plănuise?

Am coborât însoțită de el, iar câțiva soldați ne conduseră în interiorul clădirii. Mai mulți ofițeri se prezentară, dar nu le-am reținut numele sau rangul exact. Din cauza vremii ploioase, Alex decise să nu mergem afară în locul unde avea să fie execuția, ci să o urmărim pe un proiector, înăuntru.

L-am urmat într-o încăpăre unde se mai aflau câțiva oameni importanți, loiali lui Alex. Am rămas puțin surprinsă de atmosfera de acolo. Niște mese erau pline de mâncare, paharele celor prezenți nu duceau lipsă de alcool, lumea făcea glume, era mai degrabă o atmosferă de petrecere, decât una sumbră. Toți se învârteau pe lângă proiectorul ce arăta imagini de afară de zici că veniseră la cinema să vadă o comedie.

Privirea mea și a lui Alex se întâlneau. Părea mai mult decât satisfăcut, cred că nu-l văzusem niciodată atât de fericit. Reușise să obțină tot ce își dorise și să scape basma-curată aruncând vina asupra altora. Cei prezenți făcuseră dintr-odată liniște și își îndreptară atenția spre imaginile din curte, unde patru persoane legate la ochi și la mâini erau împinse prin ploaie către un zid. Toți cei patru erau rași în cap și plini de răni. Erau îmbrăcați în uniforme de deținuți și tremurau groaznic. Arătau teribil de rău, erau slabi și nici nu îți puteai da seama dacă erau bărbați sau femei. O

imagine de-a dreptul grotescă, dar cei prezenți nu se sinchisiră să observe asta, erau prea preocupați să toarne alcoolul pe gât și să-și îndoape gura cu diverse feluri de mâncare.

Plutonul de execuție era format din zece soldați. Condamnații au fost lăsați singuri, iar cineva le dădu ordin soldaților să încarce armele. Nu am putut să văd continuarea, am privit în altă parte, dar tot am auzit sunetul făcut de arme când soldații au tras, urmat apoi de aplauzele celor din sală când victimele au căzut secerate.

Bine că stăteam pe un fotoliu, căci altfel aș fi leșinat acolo. În următoarea jumătate de oră, nu m-am putut clinti, eram parcă înțepenită. Cineva mă întrebă dacă sunt bine. Un ofițer chiar făcu o glumă proastă cum că femeile sunt mai sensibile și nu ar trebui aduse la astfel de evenimente. Mi-am încleștat maxilarul și mi-am astâmpărat dorința de a-i suci gâtul.

— Ești bine? mă întrebă Alex după un timp.

Nu i-am răspuns. El mă prinse de mână și mă conduse într-o altă încăpere. Am rămas surprinsă când am realizat că era un fel de morgă, iar pe patru mese stăteau acoperite trupurile celor proaspăt executați.

— Serios? am spus eu furioasă. Credeai că vreau să văd asta, sau e doar un alt mod de-al tău de-a mă face să sufăr? Cine sunt cei patru norocoși pe care ai dat vina?

— Trei dintre ei sunt simpli boschetari, nimeni nu le va simți lipsa.

— Iar al patrulea?

— Poate vrei să spui a patra, mă corectă el ironic.

Mâinile mele începură să tremure. Nu mă chemase acolo ca să-mi demonstreze că într-adevăr îi omorâse pe acei oameni. Nu! Mă chemase ca să-mi arate pe cine omorâse. Am prins cu degetele bucata de material care acoperea fața cadavrului indicat de el și am ezitat să o înlătur. Alex veni în

spatele meu și îşi puse mâna peste a mea. Am înghițit în sec și am tras.

Cadavrul arăta groaznic. Nimeni nu se obosise să-l mai curețe de sânge din moment ce trupurile aveau să fie incinerate. Cu greu îți puteai da seama că era o femeie. Am simțit cum bucata aceea de covrig mi se întoarce în gât și credeam că aveam să o vomit. Mai rău a fost când mi-am dat seama că o cunoșteam pe femeie.

Da, în trecut avusesem momente în care îmi dorisem să o văd moartă, mai ales când am aflat cine era. Îmi dorisem să nu fi existat, să nu-mi fi stat în cale, și totuși niciodată nu am crezut că moartea ei mă va marca atât de mult. M-am dat un pas în spate și m-am ciocnit de Alex, care îşi încolăci mâinile în jurul meu și mă întoarse spre el.

— Credeam că ai să te bucuri, îmi spuse ironic. Doar ți-am eliminat concurența.

M-am lăsat moale în brațele lui, nevenindu-mi să cred că acel cadavru fusese cândva Sara. Nu meritase un astfel de sfârșit, nu meritase. *Până unde avea Alex să meargă ca să mă îngenuncheze?* Inima mi se opri câteva secunde. Dacă Alex o avea pe Sara, atunci unde era Dan, sau Ana? Cum de reușise să o prindă doar pe ea?

Ușa camerei se deschise, iar Alex îmi dădu drumul, zâmbind sadic.

— Cum credeai că am știut eu în tot acest timp când și unde o să fii? mă întrebă el. Cum crezi că am știut de planul tău de-a merge la acea fabrică abandonată?

M-am întors spre persoana care tocmai intrase și am rămas perplex. În cadrul ușii era Ana. Nu era nici legată, nici nu avea alte urme de violență, ci era bine îngrijită și îmbrăcată în unul dintre acele costume de luptă pe care subiecții din Centru le purtau.

— Ana? am spus eu.

— Bună, Diane!

Dintr-odată, în mintea mea reapărură toate datele pe care le citisem în fișa ei. Cum de nu realizasem până atunci că Ana era un subiect din lotul 14? Cum de nu-mi dăduse de bănuir faptul că în fișa ei era trecută o misiune activă?

— Vezi, Dia, îmi spuse Alex râzând, Ana nu a fost niciodată de partea voastră. Nu a fost salvată, v-a urmat de bună voie, respectând mereu ordinele primite. Acelea de-a transmite înapoi la bază cât mai multe informații despre E.S.C.U. și de-a vă câștiga vouă încrederea.

— E doar un copil, am spus eu cu vocea frântă.

— Exact, îmi răspunse. De asta nici nu v-a dat de bănuir că ea era trădătorul.

— Nu!

— Știu că pare greu de crezut, spuse fata. Dar adevărata mea familie nu e compusă din cei ce mi-au dat viață, ci din cei ca mine. Sunt loială celor care m-au făcut puternică, celor care mi-au dat un scop, nu celor care m-au abandonat. Locul meu e lângă frații mei, iar pentru ei și pentru binele regatului sunt dispusă să fac orice. Spre deosebire de tine.

— Ana, ți-au spălat creierul, am spus eu dezamăgită. Nimic din ce ți-au zis nu e adevărat.

— Greșești, Diane! mă contrazise. Eu sunt ca ei. Și tu ești una de-a noastră. Să-ți amintesc cum la avanpost se temeau de noi, de mine, de tine, de Mark? Cum au vrut să-i despice acelei fete capul în două ca să ne scoată implanturile și să ne facă din nou slabi, asemeni lor? Să-ți amintesc cum tu ai stat și nu ai făcut nimic ca să o ajuți pe fata aceea?

— Și mă rog ce ai...

Nu am continuat întrebarea, căci zâmbetul ei îmi oferise deja răspunsul. Ea îi omorâse pe cei trei medici. Și probabil tot ea o convinsese pe Sara să fugă din avanpost când a murit prizoniera, iar Sara s-a lăsat condusă de instinctele

materne și i-a respectat dorința. A crezut că-i face un bine, când de fapt a fugit în brațele morții.

Am privit-o dezamăgită. Într-adevăr, subiecții din acel lot erau cei mai loiali, loiali lui Alex. De asta îmi spusese Dan că Ana îi povestise psihologului cum eu o dusesem la Centru, iar povestea spusă de ea nu coincidea prea mult cu ce-mi adusesem eu aminte. Încercase de fapt să-l țină departe de mine. *Dumnezeule, unde e Dan?*

— Vezi ce frumos se leagă toate? rânji Alex. Iar diseară, când o să fie făcute publice numele condamnaților și imaginile de la conferința de presă, cum crezi că se va simți iubitul tău la avanpost când va afla că nevasta lui e moartă, în timp ce tu apari în compania mea?

Când va vedea? Iubit la avanpost? Dan nu s-a întâlnit cu Sara. Dan nu fusese capturat? Era bine! M-am întors cu spatele la Alex și am lăsat să-mi scape câteva lacrimi. *Dan e bine! E plecat la mama naibii, dar trăiește, iar Alex habar nu are unde e.* Mi-a scăpat un zâmbet, unul scurt, căci nu voiam ca el să observe.

— Acesta e un război pe care nu ai cum să-l câștigi, Dia, mă avertiză. Fii fată inteligentă și lasă armele jos. Nu vezi? Noi suntem viitorul. Ți-am mai zis-o, dar ți-o repet: nu ai cum să câștigi. Alege echipa care va ieși triumfătoare din lupta asta. Fii alături de mine.

M-a întors spre el, iar Alex mă prinse de mână. Părea atât de fericit! Acum avea totul: bani, putere, planuri pentru un nou Centru de formare mult mai avansat ca cele vechi. Și atunci am înțeles ce vrusese Eva să-mi spună. Nu era de ajuns ca Alex să moară, trebuia să-l fac să piardă tot. Să-i iau ce avea mai de preț pe lume și în același timp să caut un lucru pentru care merita să lupt. Iar faptul că știam că Dan era în viață avea să-mi dea puterea să merg mai departe.

— Spune-mi că vei fi alături de mine, zise Alex.

— Am... am să fiu, am răspuns eu, iar el mă îmbrățișă.

Am să fiu lângă tine. Am să fiu lângă tine și am să privesc cum pierzi totul, cum tot ce ai reușit să clădești se destramă și se face praf la picioarele tale. Am să fiu lângă tine când planurile tale o să se năruiască și nu ai să te alegi cu nimic. Am să fiu lângă tine când lumea ta se va prăbuși, iar tu nu o vei putea salva. Am să fiu lângă tine când îți dai ultima suflare. Am să fiu lângă tine și am să fiu ultimul lucru pe care ai să-l vezi înainte de-a închide ochii definitiv.

Sfârșit

Mulțumiri

Îi sunt recunoscătoare lui Marius, pentru că m-a susținut, m-a certat când am făcut prostii și m-a încurajat să scriu în continuare. Le mulțumesc părinților, Sorina Beiu și Doru Călina, pentru susținere și răbdare.

Îi mulțumesc prietenei mele din București, Diana Alina Diaconescu, pentru că mi-a trimis ciocolată prin poștă ca să mă determine să scriu mai repede cartea. Totodată, îi mulțumesc Alexandrei Leafu pentru că a făcut pe ghidul cu mine când am fost în capitală și nu m-a lăsat să mă rătăcesc. Îi sunt recunoscătoare și Alexandrei Ravena Udria pentru că a avut răbdare să asculte toate ideile mele trăznite când ne întâlneam la o cafea. Le mulțumesc prietenilor Cosmin Pepa și Emilia Ana Calina(Milly) pentru toate momentele frumoase petrecute împreună.

Mii de mulțumiri celor de la Herg Benet Publishers pentru încredere și sprijin, în special lui Alexandru Voicescu și Cristinei Nemerovschi.

Recunoștința mea merge și spre cei care m-au ajutat la realizarea trailer-ului, în special băieții de la Airsoft Reșița Team – D.T.M: Dacian Papa, Paul Papa, Ion Bălan, Mihai

Damian, Sorin Tănase, Cosmin Dumbravă, Mihai Mitruș, Lucian Florin Neagu. Tot pentru realizarea acestuia trebuie să le mulțumesc și prietenilor: Marius Pițigă, Lambu Pop George Sorin, Roxana Pepa, Ilie Bocșan, Paul Lațcu, Stancu Duță, Alin Vucescu. Le rămân veșnic recunoscătoare și celor de la Hotel Armando Caransebeș pentru că ne-au pus la dispoziție locația de filmare.

O îmbrățișare caldă și un sincer mulțumesc merge spre grupul de oameni minunați de la TMD Friction România. Un mare mulțumesc și pentru cei de la SC. Hidroelectrică S.A., sucursala Hațeg, Uzina Hidroelectrică Caransebeș.

Nu în ultimul rând, le mulțumesc tuturor cititorilor mei: vă iubesc!